

หนังสือบทสวดมนต์

ฉบับพิเศษของ

วัดพริบพลี

ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ปี พ.ศ.๒๕๕๒

จัดพิมพ์โดย...คณะสงฆ์วัดพริบพลี เพชรบุรี พิมพ์ครั้งที่ ๓

โทร. ๐๓๒-๔๒๕-๐๐๑ / ๐๘๑-๖๓๔-๕๑๒๒

หนังสือสวดมนต์

วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ

อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ๗๖๐๐๐

ญาติโยมผู้อุปถัมภ์ จัดพิมพ์เป็นธรรมทาน

แจกผู้ที่สนใจในการปฏิบัติธรรม และเที่ยวชมวัง

โทร. ๐๘๑-๖๓๔-๕๑๒๒ หรือ ๐๓๒-๔๒๕-๐๐๑

คำปรารภ

ด้วยทางวัดเพชรพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เป็นวัดที่เงียบสงบ เหมาะแก่การปฏิบัติธรรม จึงมีผู้มาปฏิบัติธรรมจำนวนหนึ่ง และมีคณะอาจารย์จากวัดต่างๆ นำเด็กมาเข้าค่ายปฏิบัติธรรมด้วย จึงมีมติเห็นพร้อมกันว่า ทางวัดควรมีหนังสือประวัติวัดและบทสวดมนต์ต่างๆ เหมาะแก่การศึกษาค้นคว้า และรู้ความเป็นไปของวัดพอเหมาะพอควร

อาตมภาพและผู้มีศรัทธาจึงเห็นสมควรจัดทำหนังสือขึ้นมา ๑ เล่ม เพื่อให้ทุกคนที่มาปฏิบัติธรรมและมาเที่ยวชมวัดได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงจะสร้างประโยชน์ให้แก่ทุกท่าน และเป็นให้ผู้ปฏิบัติธรรมมีความสุข มีความเจริญ และล่วงพ้นจากทุกข์ได้ไปสู่สวรรค์ นิพพานตามเจตนา

ขอเจริญพร

(พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม)
เจ้าอาวาส

โทร.๐๘๑ - ๖๓๔-๕๑๒๒ หรือ ๐๓๒ – ๔๒๕๐๐๑

ประวัติ

วัดพริบพลี ปี ๒๕๕๒

วัดพริบพลี ตั้งอยู่เลขที่ ๓๘ ถนนเพชรพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี รหัสไปรษณีย์ ๗๖๐๐๐

สังกัดคณะสงฆ์ มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ปัจจุบันเหลือ ๗ ไร่เศษ

อาณาเขต	ทิศเหนือ	จดที่ดินเอกชน
	ทิศใต้	จดถนนเพชรพลี
	ทิศตะวันออก และ ทิศตะวันตก	จดทางสาธารณะ

อาคารเสนาสนะ ประกอบด้วย อุโบสถ กว้าง ๖.๓๘ เมตร ยาว ๑๓.๖๗ เมตร

ศาลาการเปรียญ กว้าง ๑๐.๙๕ เมตร ยาว ๒๑ เมตร เป็นอาคารไม้ ๒ ชั้น ยกพื้นสูง มีมุข ๔ มุข

กุฏิสงฆ์ จำนวน ๓ หลัง เป็นอาคารไม้

วิหาร กว้าง ๙ เมตร ยาว ๒๒ เมตร เป็นอาคารคอนกรีต เสริมเหล็ก ๒ ชั้น มียอดเป็นรูปปราสาท

ศาลาเอนกประสงค์ กว้าง ๓.๕๐ เมตร ยาว ๓.๕๐ เมตร ๒ หลัง เป็นศาลาจตุรมุข ยกพื้นสูง

มีเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ **วชิระปราสาท** พิพิธภัณฑ์ ปูชนียวัตถุ **พระบรมสารีริกธาตุ ๗ สี** มีพระประธานประจำอุโบสถ **ปางมารวิชัย** มีภาพจิตรกรรมฝาผนัง วงล้อธรรมจักร กวางหมอบ พระพุทธรูปนามว่า **หลวงพ่อเพชร** ปางสมาธิ ขนาดหน้าตักกว้าง ๒๐ นิ้ว เนื้อหินเขียว สมัยสุวรรณภูมิ หน้า**บ่อน้ำเพชร** เป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ ที่เชื่อกันมาแต่โบราณกาล

พระพุทธรูปโมรา ปางขอฝน สูง ๒๒ นิ้ว และพระพุทธรูปสมัยต่าง ๆ

วัดพริบพลี ตั้งเมื่อ **พ.ศ.๒๓๗๐** จนถึงปัจจุบัน ประมาณ ๑๘๒ ปี จากหลักฐานจารึกลายสือไทย ในกระเบื้องจารและแผ่นหินทรายที่ขุดได้จากวัดพริบพลี และวัดคูบัว จังหวัดราชบุรี ท่านเจ้าคุณพระราชกวี ได้เขียนไว้ในหนังสือ "วัด" เมืองพริบพลี - เพชรบุรี บางฉบับว่า ๒,๐๐๐ กว่าปี

สรุปได้ว่า พระนางสิริงามตัวเทวีมเหสี สมัยพระเจ้าตะวันอธิราช แห่งสุวรรณภูมิ ได้สร้างวัดนี้ขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่**พระปุณณเถระ** ผู้นำพระพุทธศาสนามาสู่สุวรรณภูมิ นับเป็นวัดแรกของเมืองเพชรบุรี ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อ **พ.ศ.๒๓๗๕**

พ.ศ.๒๗๒ พระฌานียเถระอาวุโสรองจากพระโสณะเถระ หัวหน้าคณะสงฆ์ปัญจวัคคี เป็นเจ้าอาวาสองค์แรก ปกครองอยู่ ๒ พรรษา แล้วย้ายไปจำพรรษาที่วัดมหาธาตุ ท่านบวชชายให้เป็นภิกษุ ๒๐๐ บวชหญิง เป็นชีหลายคน

พ.ศ.๒๗๔ พระญาณจรณ (ดี) ภิกษุไทยรูปแรกที่พระโสณเถระและคณะสงฆ์ปัญจวัคคี บวชให้ รับเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๒ ตามคำอาราธนาของมกุฎราชกุมารเดือนเด่นฟ้า (ไม่พบจารึกว่าครองอยู่กี่ปี)

จากนี้ไม่พบจารึกว่า มีใครเป็นเจ้าอาวาส จนถึงสมัยของขุนเลืองแสงฟ้าจึงพบกระเบื้องจาร มีจารึกว่า

พ.ศ.๗๘๖ "เลืองแสงฟ้า เวียงบุญทอง บัวดองแก้ว (มเหสีขวา - ซ้าย) ดิลกธรรมราชา (พระโอรส) มาพริบพลี ขุนทองสะเมืองและขุนหญิงตัวเมือง ต่างต้อนรับพาขึ้นเรือนพัก ซ่อมวัดพริบพลี มีเถรทยธมฺม อยู่แล้ว (เจ้าอาวาส) ซ่อมวัดมหาธาตุ เจดีย์หักเมื่อ ปี ๗๘๖"

จากนั้นก็ยังไม่พบจารึกตลอดระยะเกือบ ๒,๐๐๐ ปี กระทั่งถึงประมาณ พ.ศ.๒๔๐๐ เศษ ๆ มีท่านเจ้าอาวาสครองวัดพริบพลี ซึ่งท่านพระครูพิศิษฐ์ศิลปาคม จำได้ ดังนี้

บ่อน้ำทิพย์ หลวงพ่อเพชร

การบริหารและการปกครองวัด มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ

๑. พระเสือใหญ่	ครองปีไหน สุดสิ้นปีใด ไม่ปรากฏ
๒. พระเสือเล็ก	ครองปีไหน สุดสิ้นปีใด ไม่ปรากฏ
๓. พระเทียน	ครองปีไหน สุดสิ้นปีใด ไม่ปรากฏ
๔. เจ้าอธิการหวาด มาโฆ	พ.ศ.๒๔๓๓ - ๒๔๘๙ (๕๖ ปี)
๕. พระครูพิศิษฐ์ศิลปาคม	พ.ศ.๒๔๘๙ - ๒๕๒๔ (๓๕ ปี)
๖. พระครูปลัดยิ้ม จุนฺโท	พ.ศ.๒๕๒๔ - ๒๕๔๗ (๒๓ ปี)
๗. **พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม**	พ.ศ.๒๕๔๗ ถึงปัจจุบัน
ปีที่ ๑ (๒๕๔๗)	มีพระภิกษุ จำพรรษา ๘ รูป
ปีที่ ๒ (๒๕๔๘)	มีพระภิกษุ จำพรรษา ๖ รูป
ปีที่ ๓ (๒๕๔๙)	มีพระภิกษุ จำพรรษา ๗ รูป
ปีที่ ๔ (๒๕๕๐)	มีพระภิกษุ จำพรรษา ๘ รูป
ปีที่ ๕ (๒๕๕๑)	มีพระภิกษุ จำพรรษา ๗ รูป

แจกทุนการศึกษา ปี ๒๕๕๒ ๗ มีนาคม

ประวัติความเป็นมา
ของวัดพริบพลี

จากข้อเขียน **วันอุ่น เขียนไทย** ว่าดังนี้

วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี เดิมชื่อวัดพริบพลี

เป็นวัดที่ ๙ ที่สร้างขึ้นในเมืองไทย มีความสำคัญต่อประวัติยุคแรกของพุทธศาสนาในไทย จากจารึกลายสือไทย (อักขระไทยโบราณยุคแรก) ในกระเบื้องจารและแผ่นหินทรายที่ขุดได้จากวัดพริบพลีและคูบัว ราชบุรี ท่านเจ้าคุณพระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต) ได้อ่านและเขียนไว้ในหนังสือ วัด - เมือง พริบพลี - เพชรบุรี สรุปได้ว่า พุทธศาสนาเข้ามาสู่ดินแดนไทย สมัยต้นของสุวรรณภูมิ (ชื่อดั้งเดิมของสุวรรณภูมิ) ตามลำดับเหตุการณ์สำคัญโดยย่อ ดังนี้

พุทธพัสสา ๑๙ (หลังพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๑๙ ปี ก่อนเสด็จปรินิพพาน ๒๖ ปี)

บุน หนุ่มไทยลว เป็นลูกชายคนโตของ **ขุนกล่อม-แม่กุน** แห่งเมืองสุนาปรันตพริบพลี (ชื่อเมืองโบราณ ละแวกปราณบุรี ถึง เพชรบุรี) เดินทางคุมกองเกวียนนำสินค้าไปขายถึงกรุง สาวัตถี อินเดีย พบชาวเมืองพากันมุ่งไปฟังเทศน์ (ธรรม) จากพระพุทธเจ้า จึงลองตามไปฟังด้วย เมื่อรู้สึกซาบซึ้งในธรรมบรรยาย จึงทูลขอบวชกับพระพุทธองค์ ได้พระอานนท์เถระเป็นพระอุปัชฌาย์ พระอุบาลีเถระเป็นผู้ให้สรณศีล พระพุทธองค์ตรัสว่า "**เอหิภิกขุ**" (จงเป็นภิกษุ) ให้ชื่อว่า "**พระปุณณเถร** นับเป็นภิกษุไทยรูปแรก และได้บวชโดยตรงกับพระพุทธองค์ พระปุณณเถระ บวชเรียนอยู่ ๓ ปี จึงทูลขอลากลับเมืองไทย (**สมัยนั้นชื่อว่า "เมืองทองไทยลว" หรือ ไทยลว้า**) เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา เมื่อพุทธพัสสา ๒๑

พุทธพัสสา ๒๒ พระปุณณเถระอัญเชิญเสด็จพระพุทธเจ้ามาโปรดแสดงธรรมแก่ชาวไทย ที่บ้านแม่กุน พริบพลี และบริเวณอื่น เช่น บริเวณเขางู ราชบุรี เขาสัจจพันธคีรี สระบุรี ระหว่างวันขึ้น ๘ ค่ำ ถึง ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย

พุทธพัสสา ๒๓ พระปุณณเถระ นำพระเจ้าทับไทยทอง ผู้ครองเมืองทองไทยลว ไปพบ

พระเจ้าพิมพิสารที่เมืองมคธ แล้วเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่เมืองเวฬุวัน กรุงราชคฤห์ พระเจ้าทับไทยทอง ได้ฟังเทศน์ อนุปุพพิกถา และธัมมจักรกัปปวัตนสูตร ทรงเห็นธรรมเบื้องต้น

พุทธพัสสา ๒๔ พระเจ้าทับไทยทองกลับเมืองไทย เปลี่ยนชื่อเมืองทองไทยลวเป็น **สุวัณณภูมิ** ตามภาษามคธ (บาลี) ทรงรับพุทธศาสนาเป็นสถาบันศาสนาของ **สุวัณณภูมิ** และเป็นของชนชาวไทยลว หรือ ไทยลัวะ ไทยลว้า ไทยเลาวะ (เราวะ) เป็นชื่อเดิมของชนเผ่าไทยเดิม ลาวเดิม ทวา หรือ ทวาย หรือ มอญเดิม สุวัณณภูมิ เป็นที่รวมของชนเชื้อสายไทย มอญ ลาว ซึ่งภายหลัง ขุนฟ้าเมืองไทย เจ้าเมืองเถือมทองหรือถมทอง (นครปฐม) ได้สร้างเมืองใหม่ระหว่าง พ.ศ. ๑๑๑๒ - ๑๑๒๒ ให้ชื่อเมืองไทยทวาลาว ซึ่งเป็นที่มาของชื่อทวาราวดี

วัดแห่งแรกของไทย คือ วัดปุณณารามดำรงอริยสงฆ์ ซึ่งพระเจ้าทับไทยทอง สร้างในพุทธพัสสา ๒๔ หลังกลับจากเวฬุวัน สร้างที่หนองยาว หรือ หนองวัด ใกล้กับบ้านโพธิงาม และหนองเกษร (คูบัว ราชบุรี) ถวายพระปุณณเถระ ให้ใช้เป็นที่บรรยายธรรม เผยแผ่พุทธศาสนา (ตามจารึก **กระเบื้องจาร แผ่นที่ ๘ หน้า ๒**) ปัจจุบันไม่มีเหลือซากให้เห็น กลายเป็นพื้นนาที่เรียกว่า หนองวัด ในบริเวณเมืองโบราณคูบัว

วัดแห่งที่ ๒ คือ วัดศรีมหาธาตุแดนลว้า พระเจ้าโลกกนลว้า หรือ โลกลว้า สร้าง พ.ศ.๒๓๕ - ๒๓๘ ห่างจากวัดแรกถึง ๒๕๖ ปี ที่ย่าน “บ้านใหม่” บริเวณคูบัว ถวายคณะสงฆ์ปัญจวัคคีซึ่งมีพระโสณเถระเป็นหัวหน้าคณะ ที่พระเจ้าอโศกมหาราชจัดส่งมาช่วยฟื้นฟูพุทธศาสนาในสุวัณณภูมิ (มีชื่อตามลำดับอาวุโส ดังนี้ โสณะเถระ ฌานียะ ภูริยะ อุตตระ มูนียะ (บางตอนมีจารึกลำดับ พระอุตตระเถระเป็นอันดับที่ ๒ เมื่อแรกที่มาถึงสุวัณณภูมิ คณะสงฆ์ปัญจวัคคี พักที่วัดปุณณาราม แต่คงชำรุดมาก (๒๕๖ ปี) พระเจ้าโลกลว้าจึงสร้างวัดศรีมหาธาตุถวายเพื่อให้ปฏิบัติธรรมและทำสังฆกรรม พร้อมกับเผยแผ่พุทธธรรมได้สะดวกกว้างขวางขึ้น พระโสณเถระ ได้ประกอบพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และ พระธาตุของพระอรหันต์ ในพระเจดีย์ในวัดศรีมหาธาตุ วัดนี้ร้างไปเมื่อ พ.ศ.๑๐๘๐ เศษๆ ไม่ปรากฏหลักฐานให้เห็นกัน พ.ศ.๒๖๔ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๖ พระโสณเถระดับขันธ์ปรินิพพาน (ชันษา ๑๑๐)

๑๒ วันก่อนท่านดับขันธ์ ได้สั่งความและให้คำแนะนำกับพระเจ้าตะวันอธิราช พระนางสิริงามตัวเทวี พระโอรส เดือนเด่นฟ้าและคณะสงฆ์ปัญจวัคคีให้สร้างหรือเสริมแต่งเมืองและวัดอีก ๗ แห่ง ซึ่งได้รับการทำให้เป็นไปตามนั้น ดังต่อไปนี้

วัดแห่งที่ ๓ พ.ศ.๒๖๕ วัดบรมธาตุ เจดีย์ใหญ่ ที่เมืองเถือมทอง หรือ ถมทอง คือ วัดพระปฐมเจดีย์ นครปฐม เดี๋ยวนี้

วัดแห่งที่ ๔ พ.ศ.๒๖๘ วัดมหาธาตุอู่ทอง (สุพรรณบุรี)

วัดแห่งที่ ๕ พ.ศ.๒๖๘ วัดป่าเรไร นอกเมืองอู่ทอง (สุพรรณบุรี)

วัดแห่งที่ ๖ พ.ศ.๒๖๙ วัดมหาธาตุนองทอง (กาญจนบุรี)

วัดแห่งที่ ๗ พ.ศ.๒๖๙ วัดดงสักมหาธาตุ เมืองขอมพงตึก (นอกกาญจนบุรี)

วัดแห่งที่ ๘ พ.ศ.๒๗๑ วัดมหาธาตุ เมืองธัมมราช ตัวเมืองเสริมสร้างจากเมืองเดิม ชื่อเมืองช้างค่อม ปัจจุบัน คือ นครศรีธรรมราช

วัดแห่งที่ ๙ พ.ศ.๒๗๒ เดือน ๔ **วัดพริบพลี** เมืองเพชรพริบพลี (เพชรบุรี)

จากจารึกลายสือไทยในกระเบื้องจาร สมัยพระเจ้าตะวันอธิราชแห่งสุวัณณภูมิ บรรยายว่า พระโสณเถระ หัวหน้าคณะสงฆ์ปัญจวัคคี สั่งความก่อนท่านดับขันธ์นิพพาน ๑๒ วัน เมื่อวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๖ พ.ศ.๒๖๔ ให้**พระนางสิริงามตัวเทวี** พระมเหสีของตะวันอธิราชรับเป็นผู้จัดสร้าง เมืองเพชรพริบพลี (เพราะเป็นธิดาของขุนเมืองนั้น) เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้พระปุณณะเถระ ผู้นำพุทธศาสนามาสู่สุวัณณภูมิ แดนชาวไทยลว้า และให้สร้างวัดพริบพลี ที่บ้านมกุนหรือแม่กุน คือ บ้านแม่ของพระปุณณเถระ ซึ่งเป็นที่ ๆ พระปุณณมุนีนำพุทธมาพัก ๒ วัน คือ เมื่อก่อนจุลลปุณณ (น้องชายพระปุณณเถระ) สร้างศาลาห้าร้อยห้อง ภิกขุมาพัก (พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ที่ตามเสด็จพระพุทธองค์) เมื่อคราวนั้น (พุทธพัสสา ๒๒ เดือนอ้าย ขึ้น ๘ ค่ำ ถึง ๑๕ ค่ำ) เมื่อพุทธพร้อมสงฆ์ไปแล้ว ปุณณเถระ อยู่ (ให้ ตั้งชื่อ วัดพริบพลี) จากกระเบื้องจาร แผ่นที่ ๑๐๘ หน้า ๒

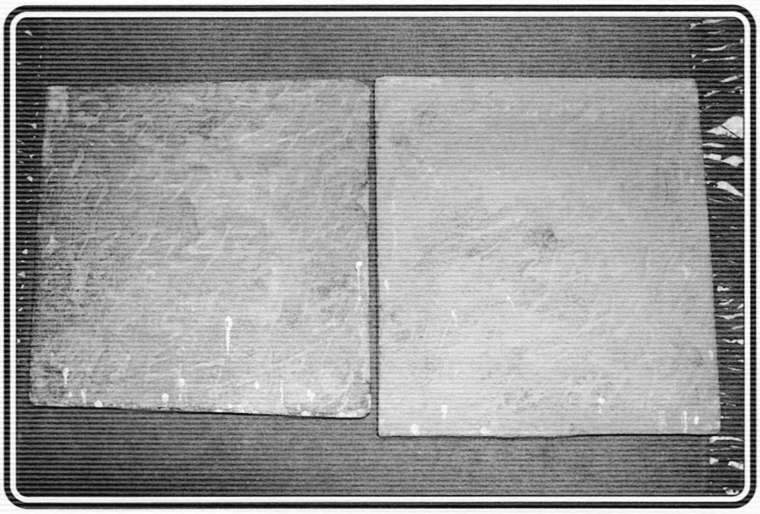
กระเบื้องจาร

วัดพริบพลี เป็นวัดแรกของเมืองเพชรพริบพลี (ชื่อเดิมของเพชรบุรี) **ขอมทองเมือง** นายช่างใหญ่ของสุวัณณภูมิ (น้องชายของสิริงามตัวเทวี) และเดือนเด่นฟ้า พระโอรส เป็นผู้ดูแลวัดและพระเจดีย์ ระหว่าง พ.ศ.๒๗๒ - ๒๗๓

ในเวลาห่างกันเล็กน้อย **ขุนศรีเมือง** ผู้เป็นขุนเมืองพริบพลีและเป็นบิดาของพระนางสิริงามตัวเทวี ก็ได้สร้างวัดศรีมหาธาตุ (คือวัดมหาธาตุในปัจจุบัน) โดยให้ขอมทองเมืองและเดือนเด่นฟ้า ควบคุมการก่อสร้างพร้อมกับวัดพริบพลี

การบรรจุพระบรมสารีริกธาตุในพระเจดีย์ อาจทำเมื่อเดือน ๕ ขึ้น ๑๕ ค่ำ พ.ศ. ๒๗๓ เมื่อพระเจ้าตะวันอธิราชนำพระบรมธาตุที่ได้มาจากอินเดีย เมื่อคราวเสด็จไปช่วยห้ามศึกลูกหลานของพระเจ้าอโศกมหาราช ที่ทะเลาะกันหลังจากสวรรคตของพระเจ้าอโศกมหาราช มอบให้พระโอรสเดือนเด่นฟ้า แบ่งบรรจุไว้ทั้งสองวัด (จารึก กระเบื้องจาร แผ่นที่ ๕๔ หน้า ๑) หรือ อาจบรรจุเมื่อพระนางสิริงามตัวเทวี นิมนต์พระญานียะ (หนึ่งในคณะสงฆ์ปัญจวัคคี ประกอบพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุเข้าเจดีย์ เมื่อเดือน ๘ ปีมะโรง พ.ศ. ๒๗๕ (ตามจารึก กระเบื้องจาร ๕๓ หน้า ๒)

เจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุดั้งเดิมของวัดพริบพลี คือ **พระสุวรรณเจดีย์** ที่ วัดพริบพลีขณะนี้ เป็นเจดีย์พระบรมธาตุที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่ง ที่เหลือตกทอดมาจนทุกวันนี้ ส่วนที่วัดมหาธาตุเจดีย์เดิมคงพังทลายหายไป เพราะมีการสร้างเป็นพระปรางค์ ๕ ยอด สูงใหญ่ขึ้นแทน แต่ไม่ปรากฏจารึกว่า สร้างตั้งแต่สมัยใด ท่านเจ้าคุณอ่ำ เขียนว่าเคยเห็นฐานเจดีย์เดิมบริเวณใกล้พระปรางค์

กระเบื้องจารคู่

เกียรติประวัติวัดพริบพลี

๑๓ พ.ค. ๒๕๒๒ **สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ**
ทรงสายพระสูต ยกยอดรัตนรัดเกล้าเก้าชั้น ชื่อ **ภวัคคยอดภพ**
ยอดวชิระปราสาท

วัดพริบพลี เป็นสถานที่แห่งแรกที่มีโอกาสได้ประกาศประวัติศาสตร์ชาติไทย พระพุทธศาสนา พระปุณณ (ทูลเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมกับพระอรหันตสงฆ์ห้าร้อยรูป มาประทับที่มกุฬการาม ตรงนี้) และพระโสณเถร บอกให้พระนางสิริงามตัวอธิราชินีสุวัณณภูมิมาสร้างวัดนี้เป็นที่ระลึกถึง จึงมีวัดพริบพลี กับ สุวัณณภูมิ ไทยทวาลาว ที่ถูกต้องและแท้จริงของไทย จากหลักฐานจารึกลายสือไทยโบราณที่เรียกว่า **กเบื้องจาน**

ส่วนหนึ่งของงานโบราณคดีท้องถิ่น ซึ่งทำให้คนไทยภาคภูมิใจในภูมิจิตภูมิธรรมภูมิปัญญาบรรพชน

วัดพริบพลีมีหลักฐานของเก่า ของโบราณเทวรูป พุทธรูปอยู่มาก ซึ่งเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆ ได้เก็บรักษาไว้และมอบต่อๆ กันมาถึงเจ้าอาวาสปัจจุบัน **พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม** (พ.ศ.๒๕๕๒) ครั้งสมัยเจ้าอธิการหวาด มาโฆ ซึ่งปกครองวัด พ.ศ.๒๔๓๔-๒๔๙๐ รวมเวลา ๕๗ ปี ท่านยังได้พบเห็นและเก็บของเก่าๆ เช่น วงล้อธรรมจักรและกวางหมอบตลอดจนกระทั่งพระพุทธรูป เช่น พระนาคปรก ด้วยเหตุนี้ของเก่าต่างๆ จึงมารวมอยู่ที่วัดพริบพลีเพราะท่านพระเถรบูรพาจารย์รู้จักและเก็บไว้ให้ดู-ศึกษา-เรียนกันมา ของเก่าสมัยโบราณปรากฏอยู่ในวัดนี้และหลายชิ้นได้โผล่ขึ้นมาจากดินอันเป็นหลักฐานมีอยู่นานมาแล้ว คราบดินที่เคลือบแข็งนั้นยืนยันว่าอายุสองพันกว่าปี แม้รากฐานคือ “แรง” หรือดินหินผุซึ่งโบราณได้นำมาเป็นรากฐานถาวรวัตถุนั้น เช่น ที่สุวัณณเจดีย์และฐานพระอุโบสถวัดพริบพลี อันเป็นของปรากฏอยู่และยืนยันหลักฐานกาลเวลาอันยาวนานนั้น ตลอดถึงเครื่องเคลือบดินเผา ประดิษฐกรรม ปฏิมากรรม อันปรากฏหลักวิชาการของไทย แนวความคิดและความรู้ที่ไทยโบราณได้สร้างไว้

พิพิธภัณฑ์วัดพริบพลี อาคารวชิระปราสาท

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ พระครูพิสิษฐ ศิลปาคม (จุ๊ด ธมฺมโชโต) ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส เมื่อเริ่มบูรณพระสุวัณณเจดีย์ จึงนำโบราณวัตถุนั้นไปเก็บไว้ที่ซุ้มองค์พระเจดีย์ในทำนองเป็นพิพิธภัณฑ์

พระพุทธรูปสมัยต่างๆ ก็กระจัดกระจายไม่เป็นแหล่งรวม ยากแก่การพิทักษ์รักษา คณะสงฆ์กรรมการวัดพริบพลีได้เห็นความสำคัญนี้โดยเฉพาะก็คือ **หลวงพ่อจุ๊ด** และ**หมอถนอม บุญยกมลฯ** ได้ร่วมกันจัดการจำลองหลวงพ่อ **"อมราวดี"** พร้อมกับประชาชนช่วยกันสละทุนสร้างพระวิหารใหญ่เป็นตึกคอนกรีตเสริมเหล็กสูง ๒ ชั้น ยาว ๒๒ เมตร กว้าง ๙ เมตร มีองค์พระเจดีย์อยู่บน มีมุข ๑๒ มุข มีนามว่า "วชิระปราสาท"

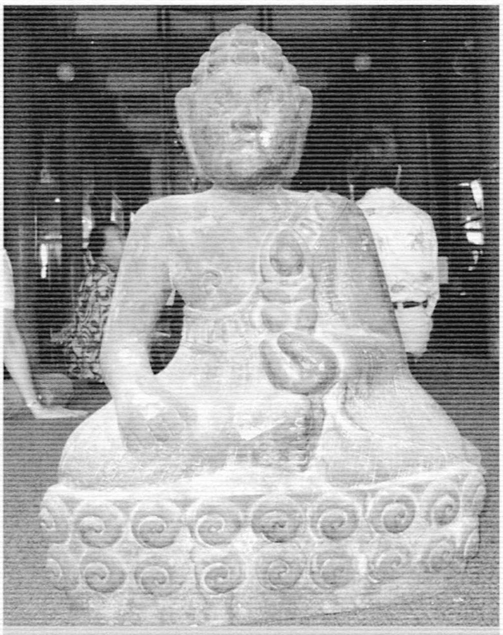
ได้พบประวัติวัดพริบพลี

ท่านพระครูพิสิษฐศิลปาคม (จุ๊ด ธมฺมโชโต) เล่าว่า วัดพริบพลีเป็นวัดเก่าแก่วัดหนึ่งของเมืองเพชรบุรีไม่มีผู้ใดทราบว่าสร้างขึ้นเมื่อใดสมัยใดใครเป็นผู้ริเริ่มสร้างขึ้น ซึ่งท่านมีความปรารถนาจะค้นคว้าประวัติของวัดมาเป็นเวลานาน จนกระทั่ง ๖ ธันวาคม ๒๕๐๗ ท่านเจ้าคุณพระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต) ครั้งมีสมณศักดิ์เป็นพระธรรมวงศ์เวที แห่งวัดโสมนัสฯ กรุงเทพฯ ได้เดินทางมาเมืองเพชรบุรีโดยเฉพาะที่วัดพริบพลี เพื่อชมปูชนียสถานต่างๆ และของวัตถุโบราณเท่าที่ทางวัดยังคงเก็บรักษาไว้จะยังมีเหลืออยู่ถูกต้องตรงตาม "กเบื้องจาน" ที่ท่านอ่าน ได้ความว่าเป็นคำของพระอรหันต์สมัยยุคสุวัณณภูมิพระพุทธศาสนาเข้าสู่เมืองไทยเมืองทองยุคแรกและประวัติการสร้างวัดพริบพลีระบุบอกพระนามผู้สร้างวัดพริบพลีพร้อมทั้งบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ วัน เดือน ปี ขึ้น แรม ไว้อย่างสมบูรณ์

ชาติพันธุ์คนเมืองเพชร และการสร้างมณฑลศาลา รับเสด็จพระพุทธเจ้าด้วยไม้จันทน์ที่บ้านแม่กุน

เดิมที มหาปุณณ ผู้นำพระพุทธศาสนาสู่สุนาปรันตพริบพลี เมื่อปีพุทธพัสสากาล ๒๒ พุทธ ว่าเมืองนี้ขุนอินกวักทองมาเคยอยู่เป็นต้น มีลูกชาย ๑๓ คน ลูกสาว ๗ คน ลูกชายคนที่ ๑๓ ชื่อกุนเป็นผู้ต้นคิดตำราท้องฟ้า เอาชื่อน้องสาว ๗ คนและพี่ชายทั้ง ๑๒ คน ตั้งชื่อดาวและกลุ่มดาวต่างๆ ไว้ ขุนกุนนี้ได้ครองคู่กับน้องสาวชื่ออุ่นมีลูกชาย ชื่อ กุนอุ่นไทย ตั้งรกรากอยู่บ้านมกุน สืบสายเลือดมาจนถึง ขุนกล่อม เมียชื่อกุน มีลูกชายชื่อ บุน และ จุลบุน แม่เล็ก เสมอและแม่เจิม ขุนบุนเดินทางไปค้าขายถึงแคว้นมคธ เมืองสาวัตถี ได้พบพระพุทธเจ้า ฟังธัมม จึงได้บัพพชา (บรรพชา) อุปสมบทเป็นภิกขุเมื่อพุทธพัสสา ๑๙ มีเถรอานันท เป็นอุปัชฌาย เถรอุบาลีเป็นผู้ให้สิล (ศิล) เมื่อแล้วเข้าหาพระพุทธเจ้าออกปากว่า เอหิภิกขุ เมื่อขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ ครั้นพุทธพัสสาได้ ๒๑ พระปุณณทูลลา

พระพุทธบรมศาสดากลับสู่สุนาปรันต (สวนพราน) ได้เป็นที่พึ่งอันประเสริฐแก่เหล่าพ่อค้าเกิดอุบาสก อุบาสิกาขึ้นแล้วต่างตั้งปรารถนาจะได้เฝ้าพระพุทธองค์ ขุนจุลปุณณน้องชายท่านจึงนำเหล่าอุบาสกอุบาสิกานั้น สร้างมณฑลศาลาด้วยไม้จันทน์หอม เพื่อรับเสด็จที่บ้าน แม่กุน พระพุทธเจ้าพร้อมพระอรหันต์ ๕๐๐ รูป เสด็จมา ทางอากาศโดยเรือนยอดเพื่อโปรดพ่อค้าวาณิชชาวเมือง สุนาปรันตเมืองทองไทย วันขึ้น ๘-๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย ตาม คำพระปุณณทูลเชิญ และพักสองวันคืน ณ บ้านมกุนของ พ่อกล่อม แม่กุน เมืองนี้ต่อมาขุนจุนมีลูกชื่อจอม ขุนจอม ส้างเมืองพริบพลี มีลูกชื่อสีพริบพลีๆ มีลูกชื่อเติมสีๆ มีลูก ชื่อขุนเจริญเมืองๆ มีลูกชื่อขุนสีดำรงๆ มีลูกชื่อขุนสี นำเมืองๆ มีลูกชื่อขุนสีคนไทยๆ มีลูกชื่อขุนสีพี่น้องๆ มีลูก ชื่อขุนสีคนเมืองๆ มีลูกชื่อขุนสีเมืองฟ้า เมียชื่อสีทองอ่อน มีลูกชื่อ สิริงามตัว และ ขอมทองเมือง

ปุณณวรฤษีงูคิรสมาธิคุปต

สร้างวัด-เมืองพริบพลี

พระนางสิริงามตัวอธิราชินีกรุงสุวัณณภูมิ เสด็จมาควบคุมดูแลการสร้างวัดและเมืองพริบพรี พร้อมด้วยพระโอรสทั้งสองคือ ขุนเดือนเด่นฟ้าและขุนดาวเด่นฟ้า เมื่อ พ.ศ. ๒๗๒ เดือน ๔ หาดินหิน แดงเขาแม่ฆนน มาก่อเจดีย์พื้นอุโบสถ หา ฌานีย เมฆิโย(ด้วง) เอสโย(มี) สัจจมโน(มา) อิสฺสโร(ปี) ผูกลูกนิมิตตสีมา ล้อธัมมจักร กวางหมอบ ขุนตวันอธิราชเจ้าเสด็จบรรจุพระบรมธาตุในเจดีย์ วัดพริบพลีวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ปีวอก พ.ศ.๒๗๓ ต่อมาพระนางสิริงามตัวทูลลาพระเจ้าตวันแล้ว เสด็จออกบวชเป็นชี เดือน ๘ ขึ้น ๕ ค่ำ พ.ศ.๓๐๐ พระญาณจรณผู้อุปัชฌาให้ชื่อว่าสิริหัสสา เสด็จ สวรรณคต วันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนอ้าย พ.ศ.๓๒๔ พระชนมายุ ๑๐๐ ปี จัดงานที่วังบ้านฆนนแล้ว บรรจุ พระบรมอัฐิเข้าฐานเจดีย์วัดพลิบพลี วันขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๖ พ.ศ.๓๒๕

ขอขอบพระคุณ

หลวงพ่อจุ๊ด กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างเหลือประมาณที่ได้พบประวัติวัดพริบพลีอย่าง ละเอียดสมบูรณ์ คณะวัดพริบพลีขอขอบพระคุณเจ้าพระคุณพระธรรมวงศ์เวที ท่านได้สนับสนุน อุตสาหะพยายามอ่านและเรียบเรียง (ให้เป็นไทยวิทยา) พร้อมกันนี้ขอวิงวอนท่านพุทธศาสนิกชนชาว ไทยทั้งหลาย จงมาร่วมมือร่วมใจกันรักษาปูชนียสถานและศิลปวัตถุต่างๆ ของชาติไทยเราให้มั่นคงอยู่ นานแสนนานเพื่อเป็นมิ่งขวัญและสวัสดีมงคลของประชาชนชาวไทยเราตลอดไป”

พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม เจ้าอาวาสวัดพริบพลี

กล่าวกุศลปรารภว่า “อ่าน คิด พิจารณา สืบเสาะหาหลักฐาน ความเป็นจริงต่อไป”

คุณพวงเพ็ญ วรรธนะโกวินท์ และคณะโพธิสถานมงคล กรุงเทพฯ ตามเรื่องกเบื้องจานซึ่งปรากฏที่ประเทศออสเตรเลีย

พลเอกปรีชา ดุลยสุวรรณ และคณะโครงการมณฑปรอยพระพุทธบาทเกาะแก้วฯ เข้าชม วชิระปราสาทและพระสุวัณณเจดีย์

คณะ**คุณเพียงใจ เรืองสมบูรณ์** เชิญชวนให้อนุรักษ์ชื่อวัดพริบพลี ให้คงไว้เป็นหลักฐาน ชื่อจังหวัดเพชรบุรี และการรำลึกพระปุณณเอหิภิกขุอรหันต์ ต้นสงฆ์ไทยสมัยพระเจ้าทับไทยทองพระราชาผู้นำชื่อสุวัณณภูมิ แทนชื่อเมืองทองอย่างเป็นทางการ

"กเบื้องจานมีนานแล้วแถวถิ่นไทยให้ไทยอ่าน
รู้เรื่องเนื่องวงษ์วานไทยรู้ชาญอ่านสือเรา"
"รู้กาลนานหน้านี้ลูกหลานดีมีมากหน้า
ไม่รู้ผู้ต้นตราว่าโง่นัดจักลืมต้น
จึงสร้างร่างขึ้นไว้แบบอย่างไหว้ในทุกหน
ให้รู้ผู้ต้นตนต้นไทยทำควรบำบวง"
อ.เสาวดี

งานฐานข้อมูล กเบื้องจานไทยวิทยา พระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต)

วรรณฤทธ์ ปราโมช ณอยุธยา, ศ.ศบ. ผู้วิเคราะห์ ศึกษาข้อมูล

วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีผู้มาทอดกฐินสามัคคี คือ

กฐิน ปี ๒๕๔๗ **พ.ต.อ. (พ) เจริญ - คุณรัตนา จิรานุภาพ** จากกรุงเทพฯ และคณะ **อาจารย์จรูญรัตน์ สุวรรณภูสิทธิ์** ได้ ๑๔๐,๐๐๐ เศษ

กฐิน ปี ๒๕๔๘ **คุณประทีป - คุณสุนีย์ หอมจรรยา** จากกรุงเทพและคณะได้ ๑๕๐,๐๐๐ บาท เศษ และผ้าป่าหางกฐิน จากร้านไทยวัฒน์ค้าเหล็ก อีก ๕๐,๐๐๐ บาท รวม ๒๐๐,๐๐๐ เศษ

กฐิน ปี ๒๕๔๙ **คุณบุญส่ง ทองเงิน กับ คุณวงษ์ พรายมี** เป็นเจ้าภาพ **ร้านอุดมพร** จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ร่วมสมทบอีกหนึ่งคณะ ญาติ ๆ จากนนทบุรี รวมรายได้ประมาณ ๔๒๐,๐๐๐ บาท

กฐิน ปี ๒๕๕๐ **คุณสมนึก สรรพาวัตร** และครอบครัว พร้อมญาติพี่น้อง จองเป็นเจ้าภาพ ได้ปัจจัย ๕๔๐,๐๐๐ บาทเศษ

กฐิน ปี ๒๕๕๑ **คุณเริงศักดิ์ - ณัทธรา - ด.ช.บารมี มหาคุณวรรณ** และคณะทอดกฐิน เวลา ๑๐.๐๐น. ได้ ๔๐๐,๐๐๐ เศษ

กฐิน ปี ๒๕๕๒ **อาจารย์เพทาย จุลานนท์ และคณะจองกฐิน**

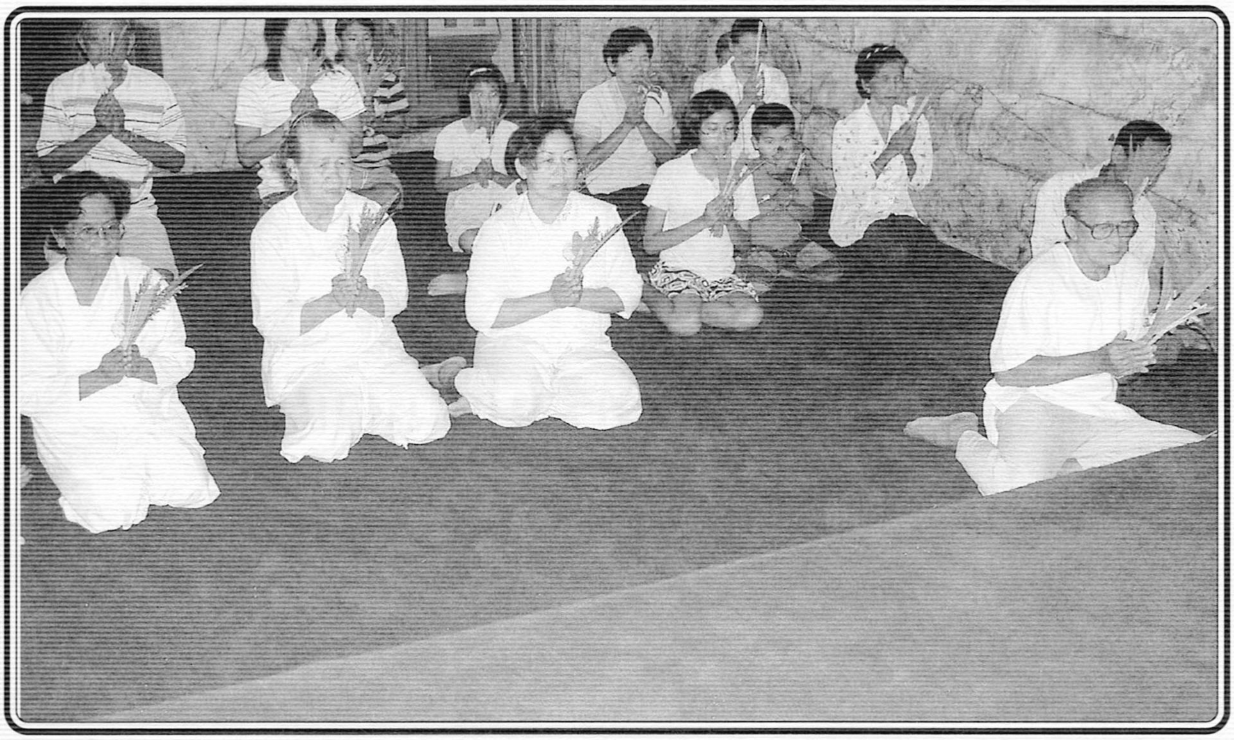
กฐิน ปี ๒๕๕๓ **คุณป้ากี๋ คล้ายนาค / คุณป้าก้าน สุดหา / ครอบครัวโยมเล็ก แซ่ลิ้ม ครอบครัว จ.ส.อ.ยงยุทธ - ประเทือง - นิเวศน์ แสงหิรัญ ร้านน้ำแข็ง อึ้งเอี้ยวเส็ง / ครอบครัวเตชะทรงคุณ / ร้านเต๋าเครื่องเค้ก ยังมีอีกหลายท่าน ร่วมเป็นเจ้าภาพ**

งานเทศน์มหาชาติ

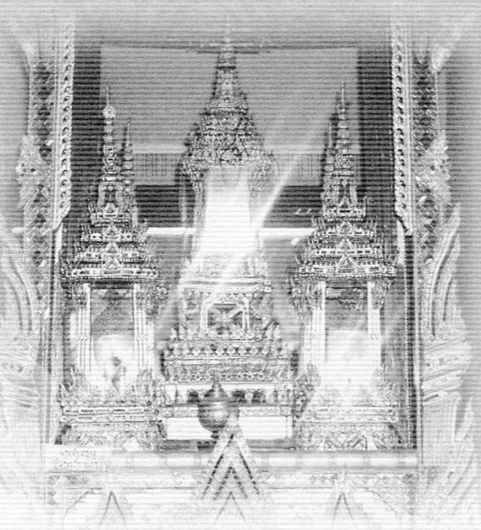
สุวรรณเจดีย์

ข้อมูลเหล่านี้ที่ท่านได้อ่าน ทุกท่านต้องศึกษาให้ละเอียด และชัดเจนว่าเป็นไปได้หรือไม่ ? เพราะเป็นเรื่องเก่าที่เล่ากันมา ข้าพเจ้ามาอยู่ที่วัดนี้ก็อาศัยหลักฐานเก่าๆ พิมพ์ขึ้นมาเพื่อศึกษาความเป็นไป พร้อมกับดูเหตุการณ์ข้างหน้าว่า จะเป็นอย่างไรต่อไป รอวันเวลาพิสูจน์ข้อเท็จจริง!

วัดพริบพลี เพชรบุรี

โทร. ๐๓๒ - ๔๒๕ - ๐๐๑ / ๐๘๑ - ๖๓๔ - ๕๑๒๒

๑. พระเขี้ยวแก้ว (พระทาฐธาตุ) บรรจุในผอบเจียระไน มีพู่ห้อยทั้งสองข้าง ถ่ายใช้ไฟพิ๊บ ไม่ปรากฏสิ่งพิเศษมากปรากฏเพียงแสงสุกลุกขึ้นคล้ายดวงเทียนข้างขวาปลายยอดนั้นเท่านั้น

๒. พระเขี้ยวแก้วนั้น ถ่ายใช้ไฟพิ๊บก็ปรากฏแสงสว่างลุกขึ้นทั้งสองข้างและพู่ห้อยทั้งสองก็ส่องสะท้อนแสงเสมือนช่องแสงทั้งสองพอเห็นได้ จะว่าเป็นปาฏิหาริย์ หรือเป็นแสงส่องสะท้อนก็ไม่ว่าอะไรซึ่งเป็นปรากฏการณ์มีขึ้นแล้ว

๑. พระบรมสารีริกธาตุ-ฉัพพัณณรังสี ๖ องค์ พู่ห้อยทั้งสองข้าง ถ่ายใช้ไฟพิ๊บ จึงปรากฏมีแสงโพลงอย่างนั้น แม้พวงพู่ห้อยก็มีแสงปรากฏสว่างคล้ายพระยืนยกมือทั้งสอง

๒. รูป-พระบรมสารีริกธาตุนั้น แต่ขยายใกล้จึงเห็นชัดแม้พวงพู่ห้อยก็มีแสงสว่างขึ้นให้เห็นชัดเจนที่กลางยอดพู่นั้น มีแสงลุกคล้ายดวงเทียนทั้งสองชัดขึ้นด้วยซึ่งได้ปรากฏขึ้น

ตำนาน เท่าที่ทราบกันมาแล้ว

พระเขี้ยวแก้ว หรือ **พระทาฐธาตุ** อันเป็นพระบรมสารีริกธาตุพระองค์นี้ ประดิษฐานอยู่ที่วชิระปราสาท ท่าน**พระครูพิสิทธิ์ศิลปาคม (จู๊ด ธมฺมโชโต)** ได้เล่าว่า โยมปู่ของท่าน ซึ่งมีที่อยู่ ณ บ้านท่าช่อง บริเวณกรุงวังฆะนน เมืองเพชรบุรีนั้น ประมาณ พ.ศ.๒๔๐๐ กว่า ได้สร้างบ้านเรือนใหญ่ จึงขุดหลุมเสาเรือน ได้พบแผ่นสี่เหลี่ยมใหญ่เป็นฝาปิดหลุมอิฐก่อ ได้งัดขึ้นมาก็พบ ผอบเคลือบดินเผา เมื่อเปิดออกก็ได้พบพระเขี้ยวแก้วองค์นี้ จึงเก็บบูชาไว้และได้มอบให้โยมผู้ชาย ต่อมาโยมผู้ชายได้ถวายคืนท่าน ซึ่งท่านก็ได้เก็บรักษาบูชาไว้ จึงได้คงอยู่มาจนทุกวันนี้ ครั้นได้ผอบเจียระไนและได้สร้างมณฑป (อาคารวชิระปราสาท) สำเร็จแล้ว จึงได้นำเข้ามาประดิษฐานอย่างนี้

ความจริงนั้นมันปรากฏแสงขึ้นอย่างนี้ บางทีปรากฏเห็นเหมือนดวงเทียน บางทีเป็นลำแสงขึ้นปรากฏเสมอตลอดมา ตั้งแต่สมัยยังไม่มีไฟฟ้าและมีแล้วแต่ยังไม่ถึงเมือง ก็มีปรากฏ

อยู่เสมอๆ และในกาลที่พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว ซึ่งได้ถวายพระเพลิงไปแล้ว นาคราชาได้นำมา ณ นาคภพ พระราชาองค์นั้นทรงพระนามว่า นาคราช ได้นำมาบูชา ณ นาคภพ ก็คือ ที่พริบพลี เพชรบุรีนี้

พระบรมสารีริกธาตุ-ฉัพพรรณรังสี

พระบรมสารีริกธาตุ-ฉัพพรรณรังสี ๖ องค์ ๖ สีนี้ นำมาบรรจุเฉพาะ ๖ องค์ ๖ สี คือ ๑. สีฟ้าแก่ (นีลก) ๒. เหลืองอร่าม (ปีตก) ๓. แดงสด (โลหิตก) ๔. ขาวผ่อง (โอทาต) ๕. ฟ้าม่วง แดงหงสบาท (มัญเชษฐ) ๖. ประภัสสร เลื่อมพราวพรายแสงแดงเหลือง ได้คัดเอาที่มีสีอย่างที่พระบาลีระบุไว้ ที่อื่นนอกจากนี้ยังมีอีกมาก

พระบรมสารีริกธาตุนี้ ท่านพระครูพิสิษฐ์ศิลปาคม (จู๊ด ธมฺมโชโต) ได้เล่าให้ฟังว่า มีอยู่ประจำวัดมาตั้งแต่เดิม **เจ้าอธิการหวาด มาโฆ** อดีตเจ้าอาวาส ท่านรักษาไว้จากกาลที่ท่านเป็นเจ้าอาวาสมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๓๖ ในกาลต่อมา ก่อนหรือหลัง พ.ศ.๒๔๗๐ ได้บูรณะซ่อมแซมกับใช้กระเบื้องหินอ่อนปูพื้นอุโบสถ ในครั้งนั้นได้เห็นองค์สุวรรณเจดีย์มีรอยแตกร้าว จึงเจาะกะเทาะเพื่อเอาอิฐและปูนที่ผุกร่อนออก ก็ได้พบมณฑปย่อส่วนเล็ก ได้นำเอาออกมาจึงได้พบ **พระบรมสารีริกธาตุ** ได้กระทำการสมโภชสักการบูชาแล้วได้ขอแบ่งออกมา แล้วกระทำมณฑปเหมือนเลียนแบบองค์เดิมนั้น ส่วนมณฑปองค์เดิมนั้น ได้นำเข้าบรรจุไว้ตามเดิม ที่แบ่งไว้ก็ได้ใช้ผอบยอดบรรจุ แล้วนำเข้าสถิตในมณฑปองค์ใหม่นั้นตั้งบูชาไว้ในห้อง

บัดนี้ ได้นำเข้าบรรจุเป็นองค์กลางมณฑปเก่าใน **พิพิธภัณฑ์วชิระปราสาท** ซึ่งเป็นฝีมือประณีตวิจิตรศิลปะได้ปรากฏเหลืออยู่ กับยังมีที่ท่านได้สวดมนต์บูชาได้เสด็จมาเองก็มากองค์ ได้อัญเชิญเข้าสถิตควบเข้าด้วยกัน เมื่อได้ผอบเจียระไนใหม่มาแล้วจึงนำเข้าบรรจุและได้นำเอา **พระนาคปรกใบมะขาม วัดค้างคาว** ประดับฝาครอบทั้งหมด เมื่อผู้เขียนมีอายุ ๖๐ ณ พ.ศ.๒๕๑๗ ท่านยังได้แบ่งมาให้เกือบ ๑๐๐ องค์ ครั้ง พ.ศ.๒๕๑๕ มีผู้ออกทุนให้ทั้งช่างฝีมือมีอยู่ด้วย จึงได้สร้างมณฑปย่อส่วนนี้สำเร็จ จึงได้นำพระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุเข้าบรรจุไว้ในพิพิธภัณฑ์

พระเสมหธาตุ (พระเสลดพระพุทธเจ้า) ซึ่งมีอยู่ประจำวัดมีประวัติเล่ากันว่าเป็นพระเสมหธาตุ แต่ครั้งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงเสวยเนื้อสุกรอ่อน จึงทรงพระประชวรพระโรคปักขันธิกาพาธ คือ ทรงอาเจียนพระโลหิต และเมือกเสมหะประสมกัน ได้ทรงบ้วนลง ณ พื้นฝุ่นดินลูกรัง ซึ่ง

มีแร่เหล็กประสมอยู่ จึงเป็นพลังร่วมประสานทั้งหมดให้เป็นก้อนแข็งทึบคล้ายหินแดงสนิม พระเถรสงฆ์บริวารร่วมเสด็จได้เก็บไว้ และได้มอบกันต่อๆ มา กระทั่งมาสถิตอยู่ ณ วัดนี้ ได้เคยเห็นชันหมาก ว่าเป็นของสมเด็จพระพุฒาจารย์ และหลวงพ่ออาจารย์อื่นๆ ท่านฉันหมากถือเป็นยาเภสัช เนื้อหมากมียางเหนียวติดแน่น เนื้อเสี้ยนอ่อน ใบพลู ซึ่งใช้ปูนแดง ซึ่งปูนนั้นเผาเปลือกหอยบ้าง บางทีใช้หินปูนเผา ใช้ขมิ้นผงประสมก็เกิดเป็นสีแดง และเมือกในปากได้ประสมประสานกัน เมื่อฉันมีสติเสมอ สวดเสกว่า **ปฏิสังขาโยนิโส ฯ** ขึ้นเป็นสติพล และสมาธิพล เป็นพลังแรงประสานทั้งหมดนั้น ให้เป็นแท่งก้อนแข็งแกร่งเท่าหินได้ เช่น เมือกในปากทำให้เกิดเป็นคราบหินปูนได้ เมือกหอยสร้างหินปูนเป็นเปลือกและฝาได้ เป็นต้น

ในกาลถวายพระเพลิงพระพุทธสรีระนั้น ในมหาปรินิพพานสูตร พระมหาเถระ พระธรรมสังคาหกาจารย์ทั้งหมด อันมีพระอานนทเถระ เป็นต้น ผู้เฝ้าพระประชวร กับปฏิบัติพระพุทธสรีระและเฝ้าถวายพระเพลิง ได้เล่าไว้ในมหาปรินิพพานสูตรนั้นว่า **พระจิตกาธาร** ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เพลิงก็ลุกโพลงขึ้นเองพลันทีเดียว ก็เมื่อพระสรีระของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งเพลิงกำลังลุกไหม้อยู่นั้น พระส่วนสรีระใด ได้เป็นส่วนมีอยู่แล้ว คือ พระฉวี (หนัง) หรือว่าพระมังสะ (เนื้อ) หรือว่า พระนหารู (เอ็น) หรือว่า พระลสิกา (ไขข้อ) เถ้า เขม่า แห่งพระอวัยวะส่วนนั้น มิได้ปรากฏเหลืออยู่เลย พระสรีระทั้งหลาย (พระบรมสารีริกธาตุ) ได้ยังเหลืออยู่แล้ว สำหรับผ้า ๕๐๐ คู่เหล่านั้น ไหม้ไปเพียง ๒ ผืนเท่านั้น คือ ผืนในสุดทั้งหมดและผืนนอก ครั้นเมื่อพระสรีระของพระผู้มีพระภาคเจ้าซึ่งเพลิงลุกไหม้แล้ว ธารน้ำก็ไหลจากอากาศดับจิตกาธารของพระผู้มีพระภาคเจ้า กับน้ำก็พวยพุ่งขึ้นแม้จากต้นสาละหลั่งลงดับจิตกาธารของพระผู้มีพระภาคเจ้า พวกเจ้ามัลละ ชาวเมืองกุสินารา ได้ใช้น้ำหอมล้วนๆ ดับจิตกาธารของพระผู้มีพระภาคเจ้า ครั้งนั้นแล พวกเจ้ามัลละ ชาวเมืองกุสินารา ทรงกระทำสัตติบัญชร (สถูปรูปหอกมีช่องหน้าต่าง) ในท้องพระโรง (สัณฐาคาร) ตลอด ๗ วัน สร้างธนูปราการ (กำแพงธนู) แวดล้อมอารักขาแล้ว จึงสักการะ เคารพ นับถือบูชาด้วยการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมเครื่องด้วยระเบียบมาลาและเครื่องหอมทั้งหลายตลอดกาลนั้น

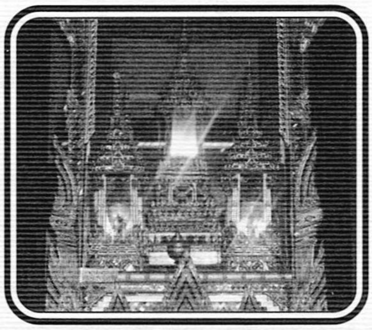
ครั้งนั้น มหากษัตริย์และพราหมณ์ทั้งหลาย ได้ไปขอพระบรมสารีริกธาตุทั้งนั้น โทณพราหมณ์ได้ใช้ทะนานทอง (ตุมพ) ตวงแบ่งได้ ๘ ทะนาน ทะนานที่ ๑ พระเจ้าอาชาตศัตรู แห่งมคธรัฐ ได้ทรงกระทำสถูปบรรจุ และฉลองบูชา ณ พระนครราชคฤห์ ที่ ๒ กษัตริย์ลิจฉวี เมืองเวสาลี ทำสถูปบรรจุและฉลองบูชา ณ เมืองเวสาลี ที่ ๓ พวกกษัตริย์ศากราช เมืองกบิลพัสดุ์ ทรงกระทำสถูปบรรจุและฉลองบูชา ณ เมืองกบิลพัสดุ์ ที่ ๔ พวกกษัตริย์ถูลี เมืองอัลลกัปปะ ได้ทรงกระทำสถูปบรรจุและฉลองบูชา ณ เมืองอัลลกัปปะ ที่ ๕ พวกกษัตริย์โกลิยะ เมืองรามคาม ได้ทรงกระทำสถูปบรรจุและฉลองบูชา ณ เมืองรามคาม ที่ ๖ พราหมณ์ผู้ปกครองเมืองเวฏฐทีปกะ ได้ทรงกระทำพระสถูปและฉลองบูชา ณ เมืองเวฏฐทีปกะ ที่ ๗ พวกเจ้ามัลละ เมืองปาวา ได้ทรงกระทำสถูปและฉลองบูชา ณ เมืองปาวา ที่ ๘ พวกเจ้ามัลละ เมืองกุสินารา ได้ทรงกระทำสถูปและฉลองบูชา ณ เมืองกุสินารา

ที่ ๙ โทณพราหมณ์ ได้กระทำสถูปและฉลองบูชา ณ เมืองกุสินารา ที่ ๑๐ พวกกษัตริย์โมริยะ เมืองปิปผลิวัน ได้ทำสถูปและฉลองบูชา ที่เมืองปิปผลิวัน กับพระเขี้ยวแก้วอีก ๔ (ทาฐา) พระทันต (ฟัน) อีก ๔๐ พระเกสา (ผม) พระโลมา (ขน)

สำหรับ**พระเขี้ยวแก้ว**นั้น องค์หนึ่ง นาคราชได้บูชาอยู่ ซึ่งอาจเป็นองค์นี้ที่สถิตอยู่ ณ เพชรบุรี เมืองไทยนี้ เพราะว่า ไทยเมืองทอง หรือ แหลมทองนี้ มีมนุษย์พวกนาค คือ คนน้ำ หรือชาวเล มีอยู่มาก ทั้งภพนาค หรือ เทพนาค เช่น วิรูปัก ฯลฯ ปรากฏว่ามีอยู่ ส่วนพระบรมสารีริกธาตุ คือ พระอัฏฐิ (กระดูก) นั้น ที่พระเจ้าอชาติศัตรู ทรงนำมา ทั้งได้ทรงกระทำพระสถูปบรรจุไว้ ณ กรุงราชคฤห์นั้น ต่อมา สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ทรงขุดค้นพบแล้วได้นำขึ้นมาเป็นหลักฐานอย่างที่มีประวัติบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก และทรงแบ่งแจกไปทำเป็นธาตุ

หลักฐานต่างๆ ที่พิมพ์มาให้อ่านนี้ พิมพ์จากหนังสือเก่าๆ ที่ค้นพบ ทุกๆ ท่านต้องใช้*สติปัญญา* พิจารณาดูด้วย อ่านแล้วอย่าเชื่อ ต้องคิดหาเหตุ หาผลก่อน

พระสิวลีธาตุ

สัณฐานดังผลยอป่า, เมล็ดในพุทรา, เมล็ดมะละกอ พรรณสีขาว สีเหลืองหวายตะค้า สีพิกุลแห้ง สีแดงดังหม้อไหม้ สีเขียวดังดอกผักตบ

พระสิวลี เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ที่เป็นเลิศทางลาภสักการะ ในอดีตชาติของท่าน สมัยพระพุทธเจ้าวิปัสสี พระสิวลีได้เกิดเป็นชาวบ้านคนหนึ่งที่หาน้ำผึ้งมาขายในเมือง ขณะที่กำลังจะเข้าเมืองได้มีชายคนหนึ่งมาขอซื้อน้ำผึ้งในราคาสูงพระสิวลีหรือชาวบ้านคนนั้นเกิดความแปลกใจสงสัยว่า **ทำไม ? จึงให้ราคาสูง** ก็สอบถามชายผู้นั้น ได้ความว่าขณะนี้ในเมืองกำลังจะมีงานบุญใหญ่เป็นมหาทานและขาดน้ำผึ้งที่จะถวายพระพุทธเจ้าวิปัสสีเพียงอย่างเดียว เมื่อได้ฟังเช่นนั้นสิวลี จึงบอกกับชายคนนั้นว่า จะไม่ขาย แต่ต้องการนำน้ำผึ้งไปถวายด้วยตนเอง ชายผู้นั้นและชาวเมืองต่างพากันร่วมอนุโมทนาบุญกับชายชาวบ้านผู้นั้นด้วย เมื่อตายไปแล้วก็ได้ไปเกิดเป็นเทวดาหลายชาติ จนได้มาเกิดในปัจจุบันชาติเป็น**พระสิวลี**

พระสิวลี เป็นเลิศในทาง**ลาภสักการะ**ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ก็มีผู้เอาลาภสักการะต่าง ๆ มามอบแก่มารดาของท่าน และไม่ว่าท่านจะเดินทางไปในที่แห่งหนตำบลใด ก็มีแต่ลาภ มิขาดสายจนถึงพระนิพพาน....

ประวัติ พระอุปคุตธาตุ

สัณฐานหัวคอดท้ายคอด พรรณสีดอกพิกุลแห้ง สีเปลือกหอมใหญ่

พระอุปคุตตะ คือ พระเถระรูปหนึ่ง ซึ่งได้รับอาราธนามาเพื่อป้องกันพญามาร ที่ต้องการทำลายงานฉลองสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ กล่าวว่าท่านมีฤทธิ์มาก ทรงฌานสมาบัติอยู่ที่ปราสาทในท้องมหาสมุทร ชื่อเต็มของท่านคือ พระกีสนาคอุปคุตเถระราวปี พ.ศ. ๒๑๘ ในกาลแห่งสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ พระเจ้าอโศกมหาราช ทรงได้ทำการสร้างพระเจดีย์ขึ้น ๘๔,๐๐๐ แห่ง ทั่วชมพูทวีปภายหลังจากการค้นพบที่ซ่อนพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งความตอนนี้อ่านได้ใน ตำนานธาตุนิธาน เมื่อพระเจ้าอโศกมหาราชทรงอัญเชิญพระบรมธาตุสู่เมืองปาตลีบุตรี เมื่อทำการสักการะแล้ว ได้แจกพระบรมธาตุไปทั่วทุกๆ นคร ๘๔,๐๐๐ แห่ง ซึ่งพระองค์มีพระราชประสงค์จะฉลองพระสถูปทั้ง ๘๔,๐๐๐ แห่ง และจะกระทำสักการบูชาพระบรมธาตให้ได้ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน แต่พระองค์ทรงเกรงว่า จะมีมารเข้ามาทำลายพิธีในครั้งนี้ จึงได้อาราธนาพระอริยสงฆ์เพื่อมาป้องกัน แต่ก็ไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่จะรับอาสาได้เลย ครั้นแล้วได้หลวงเณรองค์หนึ่งมีฌานสมาบัติชั้นสูง แม้กระนั้นท่านก็ยังไม่สามารถที่จะรับอาสาในการปราบมารได้ แต่ท่านได้กล่าวแนะนำว่า ควรไปอาราธนาพระอุปคุตเถระซึ่งมีสมาบัติสูงยิ่ง และสามารถจักทรมานมารใจบาปให้พ่ายแพ้มหิทธานุภาพได้ จึงไปอาราธนาพระอุปคุตขึ้นมาจากท้องมหาสมุทร ให้มีหน้าที่ป้องกันอันตรายต่างๆที่อาจเกิดขึ้นในงานสมโภชพระสถูป ทั้ง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ในสมัยนั้นจึงพระอุปคุตเถรเจ้า จึงกระทำอิทธิฤทธิ์ด้วยอำนาจอธิษฐานต่อสู้กับกับพญามาร ไม่ว่าสักกี่ครั้งพญามารก็ต้องแพ้ทุกครั้งไป ท้ายสุดพระมหาเถระจึงกล่าวว่า ดูกรมารผู้ใจบาป จงไปสู่บรรพตอันนั้น พระยามารก็ไปโดยพลัน สู่บรรพตตามเถรวาทบังคับ จึงกล่าวแก่มารว่า จงอยู่ในที่นี้กว่าสมเด็จบรมนราธิบดีธรรมาโศกราช จะกระทำมหามหกรรมสักการบูชาพระมหาสถูปถ้วน ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน สำเร็จตราบใด ท่านจงอยู่ไปในที่นี้สิ้นตราบนั้น แลพระยามารก็ต้องพันธนาการประจานอยู่กับบรรพต พระมหาเถระก็ไปสำราญอิริยาบถอยู่โดยควรแก่ผาสุกวิหารเมื่อการสักการบูชาพระมหาสถูปครบถ้วนสำเร็จแล้ว พระมหาเถระจึงไปสู่ที่ใกล้แห่งพระยามาร และกล่าวกับพญามารว่าท่านจงได้อนุเคราะห์แก่อาตมา ด้วยสมเด็จพระศาสดาบังเกิดในโลก เสด็จเข้าสู่พระปรินิพพานเสียแล้ว เราได้เห็นแต่พระธรรมกายบมิได้ทันเห็น ซึ่งพระสรีรกายท่านจงสงเคราะห์นฤมิตพระรูปกายแห่งพระศาสดาจารย์ พร้อมด้วยอาการทั้งปวงสำแดงแก่เราให้เห็นประจักษ์กับทั้งพระอัครสาวกทั้งคู่ให้ปรากฏด้วยฤทธิ์แห่งท่านกาลบัดนี้

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า เบื้องว่าข้าพเจ้าจะนฤมิตกายเป็นองค์พระชินสีห์ให้เห็นประจักษ์แล้ว พระผู้เป็นเจ้าจงอย่าได้ถวายนมัสการข้าพเจ้า พระมหาเถระก็รับคำพระยามาร ๆ จึงเข้าไปในไพรสณฑ์ตำบลหนึ่ง พระมหาเถระจึงให้สันนิบาตพระภิกษุทั้งหลายเป็นอันมาก มาถึงพร้อมกันโดยเร็ว ด้วยอำนาจฤทธิ์แห่งผู้เป็นเจ้า แลพระสงฆ์องค์ใดจะใคร่เห็นพระผู้ทรงพระภาคองค์นั้น ก็ถือธูปเทียนสุคันธวิเลปนบุปผามาสถิตแวดล้อมพระอุปคุตเถรเจ้าแล้วก็กล่าวว่า เราจะดูซึ่งพระพุทธสรีรรูปจะกระทำสักการบูชา ในกาลนั้นพระยามารก็นฤมิตกายเป็นองค์พระสัพพัญญูเจ้า ประดับด้วยพระเทวติงสมหาปุริสลักษณะแล พระอสีตยานุพยัญชนพิจิตรโสภิตโอภาส ด้วยพยามประภาฉัพพิธพรรณรังสี มีทั้งคู่พระอัครสาวกสถิตในทิศเบื้องซ้ายขวา แวดล้อมด้วยพระอสีติมหาสาวกเป็นบริวาร สำแดงให้ปรากฏแก่มหาชนสันนิบาตทั้งปวง แล

คำเกจิอาจารย์บางองค์ก็กล่าวว่า พระเจ้าธรรมาโศกราชกับหมู่อมาตย์แลราชบรรพชัท ก็มาทัศนาการอยู่ ณ ที่นั้นคอยแลดู พระอุปคุตเถระเมื่อได้ทัศนาพระพุทธสรีรรูปกายกับทั้งพระมหาสาวกบริวารทั้งหลายปรากฏ ดังนั้น ก็บังเกิดโลมชาติชูชันด้วยอจลประสาทศรัทธาลืมไปว่าเป็นพระยามาร ก็ถวายนมัสการ พระพุทธสรีรรูปด้วยเบญจางคประดิษฐ์ แลมหาชนนิกรทั้งหลาย มีสมเด็จบรมกษัตริย์เป็นประธาน ก็กระทำนมัสการสักการบูชาทั้งสิ้นด้วยกัน ขณะนั้นพระยามารก็ยังพระพุทธสรีระรูปกาย แลสาวกทั้งหลายให้อันตรธาน กลับกลายเป็นรูปพระยามารมาสถิตอยู่ในที่ประชุมชน จึงกล่าวแก่พระมหาเถระว่า

ไฉนพระผู้เป็นเจ้าจึงถวายวันทนาข้าพเจ้าก็ได้บอกไว้แล้ว ดูกรพระยามาร อาตมะมิได้นมัสการซึ่งท่าน แต่กระทำอภิวันทนาการสรีระพระบรมครู กับทั้งหมู่พระมหาสาวกทั้งปวง จำเดิมแต่นั้นมา พระยามารก็มีจิตอ่อนน้อมในพระพุทธศาสนา บมิได้หยาบช้าเหมือนดุจแต่ก่อน พระมหาเถระจึ่งกล่าวแก่พระยามารว่า ท่านจงไปโดยควรแก่สุขเถิด พระยามารก็ถวายนมัสการลาสู่สถานเทวพิภพแห่งตน

พระปุณณะเถระธาตุ

สัณฐานเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส พรรณสีขาว สีดอกพิกุลแห้ง

พระปุณณะเถระ ได้ทำอธิการกุศลมาในพระพุทธเจ้าแต่ปางก่อน สมัยเป็นดาบสอยู่ในป่าหิมพานต์ มีพระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพานอยู่ในเงื้อมเขา ท่านเห็นแสงสว่างใหญ่จึงไปเสาะหาดู พบพระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพาน จึงหาฟืนมาเผาแล้วรดด้วยน้ำหอม เทวบุตรเห็นเหตุการณ์ จึงยืนในอากาศแล้วบอกว่า ดีแล้วๆ สัตบุรุษ ท่านจะได้ชื่อว่า **ปุณณะ** ซึ่งแปลว่า **ผู้มีบุญมาก**

ครั้นมาถึงสมัยสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้เกิดมาในตระกูลคฤหบดี ที่ท่าเรือสุปาระกะในสุนาปรันตชนบท (ประเทศไทยในปัจจุบัน) ได้ไปค้าขายยังอินเดียและได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าที่กรุงสาวัตถี จึงเกิดศรัทธาและออกบวช ท่านเจริญสมณธรรมได้ ๓ ปี ก็ใคร่จะกลับมายังเมืองไทยบ้านเกิดของท่าน จึงขอเข้าเฝ้าและขอโอวาทย่อๆ (จึงเกิดพระปุณโณวาทสูตรในพระไตรปิฎก) แล้วก็กลับเมืองไทย

เมื่อกลับมาเมืองไทยได้ไปเจริญสมณธรรมที่บ้านมกุลหรือแม่กุล (ตามกระเบื้องจารไว้ว่า เป็นลูกชายคนโตของ พ่อกล่อม แม่กุน หรือ ขุนกล่อม ขุนหญิงกุน มีน้องชายชื่อจุน หรือ จุลปุณณ และมีน้องชาย น้องสาวอีก)

พระปุณณะเถระ ได้สำเร็จพระอรหันต์ในพรรษานั้น เมื่อพ่อค้าญาติของท่านเดินทางไปประสบภัยในทะเล ท่านก็เหาะไปช่วยให้ได้ความปลอดภัยกลับมา ได้ขนไม้จันทน์หอมมาขายได้ กำไรมาก ท่านจึงชวนญาติให้สร้างโรงกลมใหญ่ ๕๐๐ ห้อง เสร็จได้ด้วยฤทธิ์ แล้วทูลเชิญพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ ๔๙๙ องค์ เสด็จผ่านมาโดยเรือนยอดตลอดทางประมาณ ๓๐๐ โยชน์ ทางละโว้โบราณและระหว่างทางพระพุทธเจ้าได้แสดงธรรมโปรด**สัจจพันธ์ดาบส (ชีพัน)** จนบรรลุอรหันต์แล้ว ครบอรหันต์ ๕๐๐ องค์ ก็ถึงเมืองไทย

ในปีพุทธพรรษา ๒๒ ทรงประทับที่ป่าชายบ้านแม่กุน ๒ คืน (ต่อมา พ.ศ.๒๒๓ - ๒๓๕) พระโสณะอุตตระ ได้ให้มาสร้างวัดตรงที่ประทับ คือ **วัดพริบพลี ในปัจจุบัน** พระปุณณะเถระ

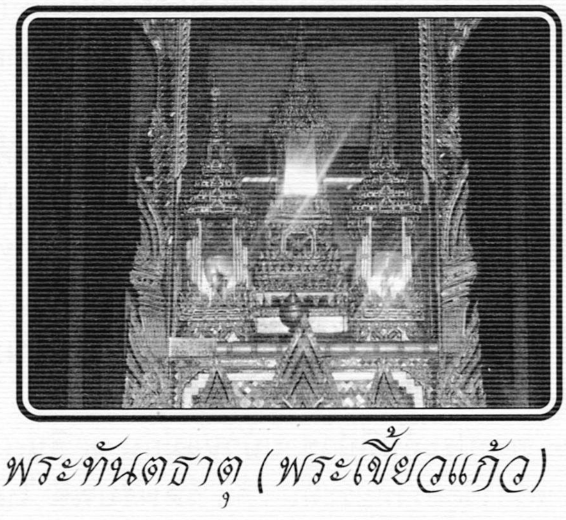
ได้พาพระพุทธเจ้าเสด็จมาทางเมืองทอง ทรงรับสั่งว่าจะเป็นสุวรรณภูมิ (ประเทศไทย) ไปถึงหน้าเขางู ตรัสว่า จะเป็นเมืองราชพลีต่อจากสุวรรณภูมิ แล้วได้เข้าประทับ ณ ถ้ำฤษี ตรัสว่า จะมีคนนับถือมาก เสด็จผ่านเมืองทองได้พบกับ**พระเจ้าทับไทยทอง** และตรัสชวนไปมคธ แล้วพระปุณณะเถระได้พาเสด็จไป ณ นิมมทานที (ไทยเรียกว่า นัมมทานที) ทรงโปรดนาคราช ทูลขอสิ่งที่บำเรอ จึงประทับรอยพระพุทธบาท ณ นิมมทานที เมื่อเสด็จไปสัจจพันธคีรี พระสัจจพันธ์ได้ทูลขอบ้าง จึงได้ประทับรอยพระพุทธบาท และ ทรงอธิษฐานให้ขยายใหญ่ขึ้น ๓ เท่า ประดิษฐาน ณ พระพุทธบาท สระบุรีจนถึงทุกวันนี้...

อานิสงส์บูชาพระบรมสารีริกธาตุ และ พระธาตุ

๑. ไม่ถึงแก่ชีวิต (ตาย) ด้วยคมศาตรา-อาวุธของศัตรูผู้มุ่งร้าย
๒. มีปัญหาอุปสรรค ย่อมผ่านพ้นแน่นอน (ขอให้ตั้งใจจริง บูชาจริงๆ)
๓. ประกอบการค้าพาณิชย์ จะเจริญรุ่งเรืองไพบูลย์
๔. รับราชการ ยศ ตำแหน่ง จะเจริญขึ้นเร็วและเจริญขึ้นเรื่อย ๆ
๕. มีเมตตาเสน่ห์มหานิยม มหาโชค - มหาลาภ และคลาดแคล้ว
๖. เทวดาอารักษ์คุ้มครองรักษาตลอดกาล
๗. เมื่อดับจิต มีสุคติสรวงสวรรค์เป็นที่ไปในเบื้องหน้า
๘. ในบ้านเรือน ครอบครัวจะสุขสงบ ร่มเย็นและเจริญรุ่งเรือง
๙. มีฤทธิ์ มีเดช มีอำนาจวาสนาบารมีแผ่ไพศาล บริวารจะเคารพ หมู่ชนจะ ยำเกรง อานิสงส์นอกจากนี้ สุดแล้วแต่จะอธิษฐานเอาเอง

อานิสงส์การสวดมนต์

๑. การสวดมนต์ เป็นการสืบทอดหลักธรรมคำสั่งสอนในศาสนา
๒. การสวดมนต์ เป็นการทำให้จิตเกิดสมาธิ (สงบ จากอกุศลกรรม)
๓. การสวดมนต์ เป็นการทำให้เกิดความปีติโสมนัส จิตผ่องใส ดีงาม
๔. การสวดมนต์ เพื่อป้องกันความวิบัติ
๕. การสวดมนต์ เพื่อความถึงพร้อมในสมบัติทั้งปวง
๖. การสวดมนต์ เพื่อแก้โรคทางใจทุกอย่าง
๗. การสวดมนต์ เพื่อกำจัดภัยอันตรายทั้งหลาย การสวดมนต์ เพื่อบรรเทาความป่วยใจทั้งปวง

พระทันตธาตุ (พระเขี้ยวแก้ว)

ประกาศกรมศิลปากร

เรื่อง กำหนดเขตที่ดินโบราณสถาน

ตามที่กรมศิลปากรประกาศขึ้นทะเบียนโบราณสถานเสาชิงช้า (อยู่ในเขตวัดพริบพลี) ตำบลท่าราบ อำเภอคลองกระแชง จังหวัดเพชรบุรี ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๒ ตอนที่ ๒ วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๙๘ ปัจจุบันอยู่ในท้องที่อำเภอเมืองเพชรบุรี โดยมิได้กำหนดเขตที่ดินโบราณสถาน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ กรมศิลปากรจึงกำหนดเขตที่ดินโบราณสถานเสาชิงช้า (อยู่ในเขตวัดพริบพลี) ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี พื้นที่ประมาณ ๗๘ ตารางวา ตามผัง ฯ แบบท้ายประกาศนี้

จึงประกาศเพื่อทราบทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๒๗

(นายไพรัช ชุติกุล)
รองอธิบดีรักษาราชการแทน
อธิบดีกรมศิลปากร

สำเนาถูกต้อง
เจ้าหน้าที่ธุรการ ๓ งานบริหารทั่วไป

ที่ ศธ ๐๗๐๔ / ๑๘๑๑ กรมศิลปากร

ถนนหน้าพระธาตุ กทม. ๑๐๒๐๐

๙ เมษายน ๒๕๒๗

เรื่อง กำหนดเขตที่ดินโบราณสถาน

นมัสการ เจ้าอาวาสวัดพริบพลี

อ้างถึง หนังสือกรมศิลปากร ที่ ศธ ๐๗๐๔/๒๗๙๗ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๒๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาประกาศกรมศิลปากร

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมศิลปากรได้นมัสการพระคุณท่านมาว่า สมควรกำหนดเขตที่ดินโบราณสถานเสาชิงช้า (อยู่ในเขตวัดพริบพลี) ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔ พื้นที่ประมาณ ๗๘ ตารางวา ดังรายละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

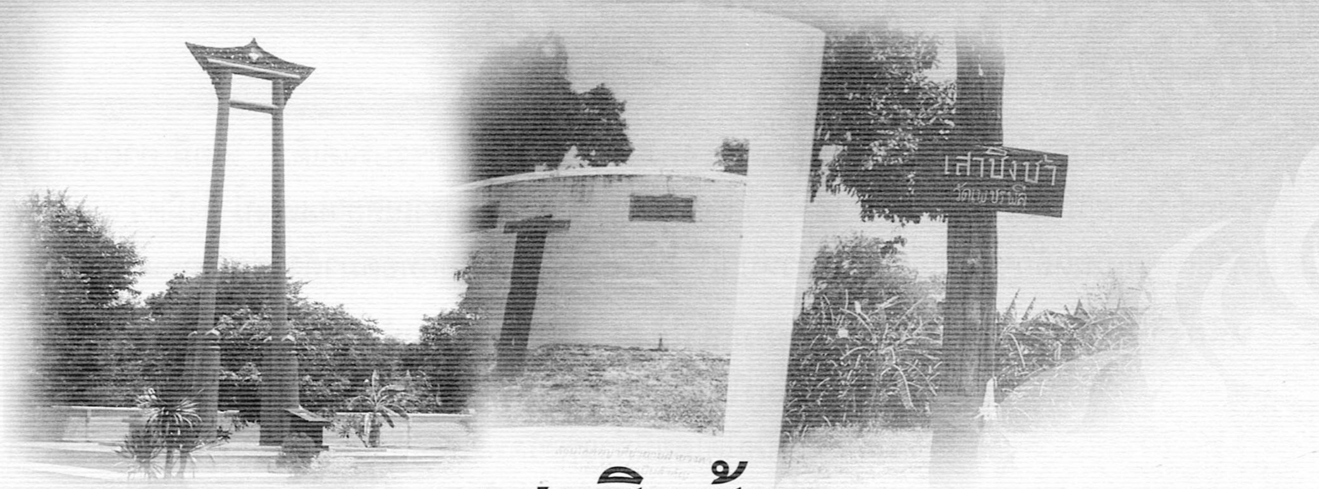
บัดนี้ กรมศิลปากรได้ดำเนินการประกาศกำหนดเขตที่ดินโบราณสถานดังกล่าว เสร็จตามขั้นตอนเรียบร้อยแล้ว โดยลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๒๗ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๗ ตามสำเนาประกาศกรมศิลปากร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๒๗ ที่แนบถวายมาพร้อมนี้

จึงนมัสการมาเพื่อโปรดทราบ

ขอนมัสการด้วยความเคารพ

(คุณหญิงอารี กุลตัณฑ์)
อธิบดีกรมศิลปากร

กองโบราณคดี โทร. ๒๘๑๖๗๖๖

เสาชิงช้า

ชื่อแหล่ง เสาชิงช้า (หน้าวัดพริบพลี)

ที่ตั้ง ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองฯ จังหวัดเพชรบุรี

พิกัดภูมิศาสตร์ รุ้ง ๑๓ องศา ๐๖ ลิปดา ๐๐ พิลิปดา เหนือ
แวง ๙๙ องศา ๕๗ ลิปดา ๔๕ พิลิปดา ตะวันออก

พิกัดกริด ๔๗ ppQ ๐๓๙๔๘๓
(แผนที่ทหารลำดับชุด ๗๐๑๗ ระวาง ๔๙๓๕)
พิมพ์ครั้งที่ ๒ RTSD มาตราส่ง ๑ : ๕๐,๐๐๐

เส้นทางเข้าสู่แหล่ง แยกจากถนนเพชรเกษม เข้าทางหลวงหมายเลข ๓๑๗๗ ข้ามสะพานอุรุพงษ์ เลี้ยวซ้ายเข้าถนนบริพัตร์ ผ่านทางวัดจันทราวาส จนถึงวงกลม (หอนาฬิกา) วัดเกาะ ผ่านไฟแดงแล้วเลี้ยวขวาเข้าถนนท่าหิน ไปประมาณ ๖๐๐ เมตร เข้าซอย ๓ พริบพลี ถึงหน้าวัดพริบพลี

สภาพภูมิศาสตร์ และ สิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำ

ประวัติ เชื่อกันว่า บริเวณเสาชิงช้านี้ เป็นเขตเทวสถานในศาสนาพราหมณ์ โดยเป็นพื้นที่ที่มีการประกอบพิธีสำคัญในเมืองเพชรบุรี สมัยโบราณ บริเวณพื้นที่ที่ต่อจาก **เสาชิงช้า** ออกไป เคยมีโบราณสถานก่ออิฐ ชาวบ้านเรียกว่า **โบสถ์พราหมณ์** ปัจจุบันถูกรื้อทำลายไปแล้ว นอกจากนี้ ในบริเวณแถบนี้เคยมีผู้ขุดพบชิ้นส่วนประติมากรรมหินทรายหลายชิ้น**ในนิราศเมืองเพชรของสุนทรภู่** มีข้อความว่า

"เป็นถิ่นฐานบ้านพราหมณ์รามราช ล้วนโคตรญาติย่ายายฝ่ายวงศา
เทวสถานศาลสถิตอิศวรา ***เสาชิงช้า****ยังเห็นเป็นสำคัญ*
ทั้งโบสถ์บ้านฐานที่ยังมีอยู่ แต่ท่านผู้ญาติกานั้นอาสัญ"

แสดงให้เห็นว่า ย่านนั้นเป็นที่ตั้งของพราหมณ์ในเมืองเพชรบุรีแต่เดิม โดยมี ศาสนสถานตั้งอยู่เป็นกลุ่ม เช่น เทวสถาน เสาชิงช้า โบสถ์พราหมณ์ โบราณสถานแห่งนี้ จึงมีความสำคัญด้วยเหตุที่เป็นหลักฐานที่เกี่ยวกับพราหมณ์ในเมืองเพชรบุรี ที่ตกทอดมาตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา

หลักฐานทางด้านโบราณคดี เดิมมีเสาไม้ ๒ ต้น ตั้งอยู่หน้าวัดพริบพลีทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เสาแต่ละต้นอยู่ห่างกันประมาณ ๗ เมตร ตามแนวทิศเหนือใต้โดยมีกำแพงวัดพริบพลีด้านทิศใต้ตัดผ่าระหว่างแนวเสาทั้งสองต้น เสาต้นทิศเหนือมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง ประมาณ ๓๐ เซนติเมตร ความสูงเฉพาะที่เหลือประมาณ ๓.๘๐ เมตร ปักอยู่ห่างจากกำแพงเข้าไปในบริเวณวัด ประมาณ ๖.๗๐ เมตร

ปัจจุบัน เสาต้นนี้ถูกรื้อไปแล้ว เหลือเฉพาะเสาต้นทิศใต้ มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๓๐ เมตร ความสูงเฉพาะที่เหลือ ประมาณ ๑.๘๐ เมตร ปักอยู่ห่างจากกำแพงวัด ออกไปจากบริเวณวัดประมาณ ๖๐ เซนติเมตร

การประกาศขึ้นทะเบียน ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๒ ตอนที่ ๒ วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๙๗

การระวางแนวเขต ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๒๗ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๒๗

รูปแบบของแหล่งโบราณคดี ศาสนสถาน ในศาสนาฮินดู

ระดับความสำคัญ

ทางโบราณคดี (✓) สูง ( ) ค่อนข้างสูง ( ) ปานกลาง ( ) ค่อนข้างต่ำ ( ) ต่ำ

ทางประวัติศาสตร์ (✓) สูง ( ) ค่อนข้างสูง ( ) ปานกลาง ( ) ค่อนข้างต่ำ ( ) ต่ำ

ทางศิลป ( ) สูง ( ) ค่อนข้างสูง ( ) ปานกลาง ( ) ค่อนข้างต่ำ (✓) ต่ำ

ทางการท่องเที่ยว ( ) สูง ( ) ค่อนข้างสูง ( ) ปานกลาง ( ) ค่อนข้างต่ำ (✓) ต่ำ

สภาพความสมบูรณ์ของแหล่ง

สภาพ ( ) ดี ( ) ค่อนข้างดี ( ) ปานกลาง ( ) ค่อนข้างเลว (✓) เลวลักษณะ

การเสื่อมโทรม (✓) พังทลายตามธรรมชาติ ( ) น้ำท่วม ( ) บุกรุกเพื่อหาที่ทำกิน
( ) บุกรุกโดยไม่แสวงหาผลประโยชน์ (✓) บุกรุกเพื่อสร้างสิ่งสาธารณประโยชน์
(✓) ถูกทำลายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ( ) อื่น ๆ

วันเวลาที่ปฏิบัติงาน	สำรวจ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๓๙ บันทึก ๒๙ สิงหาคม ๒๕๓๙
ผู้ปฏิบัติงาน	นางสาวพยุง วงษ์น้อย
ที่มาของข้อมูล	ทะเบียนโบราณสถานในเขตหน่วยศิลปากร ที่ ๒

บริเวณที่ตั้งเสาชิงช้าเก่า *เสาชิงช้าปัจจุบัน*

จากนิราศสุนทรภู่...ถึงเรื่องเสาชิงช้า และเทวสถาน...คือตำนานวัดพริบพลี

โดย...พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม

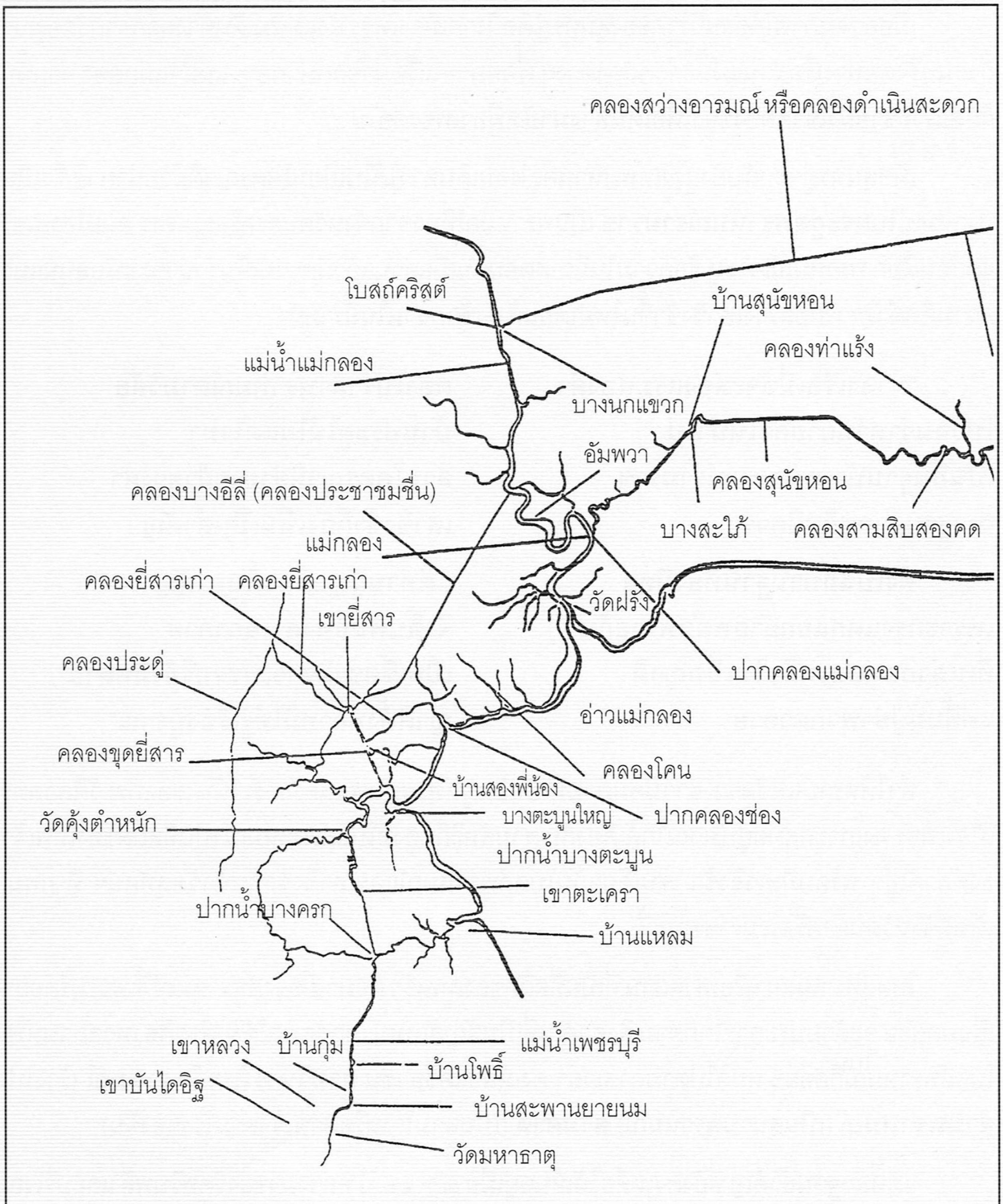

อาตมภาพมาเป็นเจ้าอาวาสวัดพริบพลี ได้ประมาณ ๔ ปีแล้ว ได้ดูแลรักษาและพัฒนาวัดด้วยภาระหน้าที่และความรับผิดชอบ เพื่อให้เป็นพุทธสถาน ได้เป็นที่อยู่อาศัยประกอบศาสนกิจและทำสังฆกรรมของสงฆ์ ทั้งเป็นที่มาแห่งสถานบำเพ็ญการบุญกุศล มีปฏิบัติธรรม รักษาศีล และร่วมกิจกรรมทางพระศาสนากับทางวัดของญาติโยมอุบาสกอุบาสิกาทั้งปวง ก็เป็นไปด้วยดี ต่างมีไมตรีจิต มีมิตรไมตรี และการเอื้ออาทร มีสามัคคีธรรมในหมู่สงฆ์ และญาติโยมสาธุชนเป็นปรกติด้วยดีตลอดมา

แต่ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ถือว่าเป็นกิจกรรมพิเศษ จะวางเฉยหรือละเว้นเสียก็ใช่ที่ ด้วยวัดพริบพลีแห่งนี้ ในอดีตที่ผ่านมา เคยมีเสาชิงช้าและเทวสถานโบสถ์พราหมณ์ ยังมีหลักฐานพอเชื่อถือได้อยู่ คือ เมื่อสัก ๓๐-๔๐ ปีที่ผ่านมา เสาชิงช้าก็ยังมีปรากฏอยู่ ๒ ต้น ส่วนเทวสถานมีเพียงฐานอิฐปูนรู้กันเพียงว่า เคยเป็นโบสถ์พราหมณ์มาก่อน

นับเป็นหลักฐานทางวัตถุปรากฏอยู่โดยแน่ชัด อาตมภาพคิดดูต่อไปคงจะเป็นอย่างเดียวกับสิ่งที่เป็นสิ่งรกร้างและสูญหายไป เหมือนกับวัดร้างทั้งหลายในเมืองเพชร สิ่งที่เป็นไม้จะสูญหายไปก่อนสิ่งเป็นปูนเป็นอิฐ และในที่สุดก็เหลือเพียงที่ดิน และในที่สุดของที่สุดต่อไปอีก ที่ดินเองก็แทบไม่เหลือ

วัดพริบพลีปัจจุบัน เหลือที่ดินตามหลักฐานเพียง ๗ ไร่เศษ **วัดสามพิหาร** ที่ร้างไปมีอาณาเขตติดต่อวัดพริบพลี เหลือที่ดินไม่ถึงไร่ ส่วน**วัดใหม่ร้าง** กับ**วัดค้างคาว (ร้าง)** วัดมีอาณาเขตติดต่อกับวัดพริบพลีเช่นกัน ที่ดินส่วนที่เหลือก็ได้ผนวกกับที่ดินของ**วัดสามพราหมณ์** ซึ่งชื่อต่อมาว่า วัดสนามพราหมณ์

แผนที่แสดงเส้นทางเดินเรือของสุนทรภู่
เมื่อมาเพชรบุรี ราว พ.ศ.๒๓๗๔

เมื่ออาตมภาพได้อ่านนิราศของสุนทรภู่ คือนิราศเมืองเพชร ตั้งแต่เริ่มเดินทางออกจากวัดอรุณฯ ฝั่งธนบุรี โดยทางเรือผ่านแม่น้ำลำคลองต่างๆ เรื่อยมาจนเรือมาออกปากอ่าวแม่น้ำแม่กลอง จากนั้นก็ลัดเลาะชายฝั่งเข้าคลองช่องเพื่อเดินทางมายังเมืองเพชรต่อไป

เมื่อสุนทรภู่จะกลับยังกรุงเทพมหานคร ตอนเดินทางได้ไปเยี่ยมโคตรญาติฝ่ายย่ายาย ซึ่งเป็นพราหมณ์ใน**ตระกูลพราหมณ์รามราช** เป็นพราหมณ์ที่มาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช คนเมืองเพชรแต่ก่อนเรียก พราหมณ์เจาะหู ข้อความในนิราศตอนนั้นเมื่ออ่านแล้วมีความเห็นว่าน่าจะสนับสนุนแนวความคิดดำริการก่อสร้างเสาชิงช้าขึ้นใหม่โดยแท้ ดังข้อความในนิราศว่า

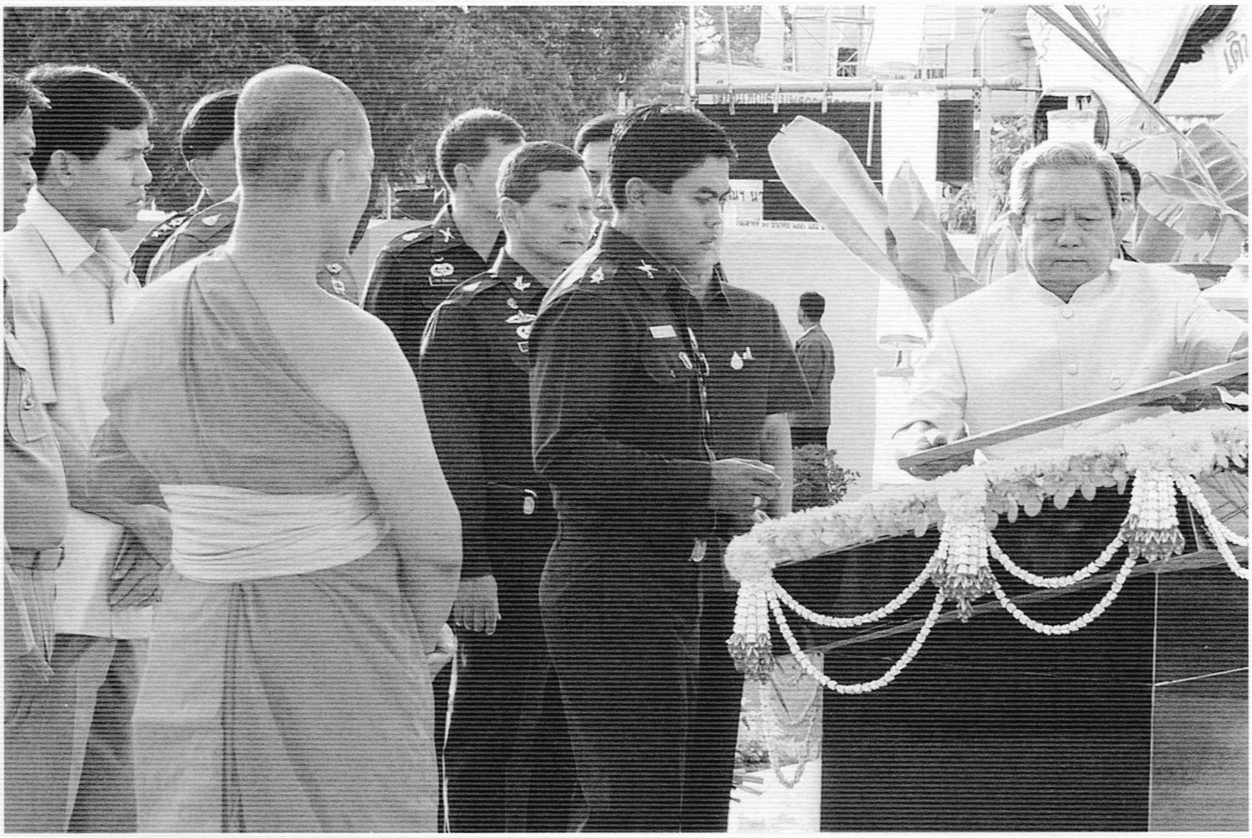
"มาลงเรือเมื่อจะล่องแรมสองค่ำ　　ต้องไปร่ำลาพราหมณ์ตามวิสัย
ไปวอนว่าท่านยายคำให้นำไป　　บ้านประตูไม้ไผ่แต่ไรมา
เป็นถิ่นฐานบ้านพราหมณ์รามราช　　ล้วนโคตรญาติย่ายายฝ่ายวงศา
เทวฐานศาลสถิตอิศวรา　　เสาชิงช้าก็ยังเห็นเป็นสำคัญ

ทั้งโบสถ์บ้านฐานที่ยังมีอยู่　　แต่ท่านผู้ญาติกานั้นอาสัญ
เพราะกรุงแตกแยกย้ายพลัดพรายกัน　　จึงสิ้นพันธุ์พงศาเอกากาย
ที่เหล่ากอหลอเหลือในเนื้อญาติ　　เป็นเชื้อชาติชาวเพชรบุรียังมีหลาย
แต่สิ้นผู้ปู่ย่าพวกตายาย　　ญาติทั้งหลายมิได้รู้เรื่องบูราณ"

ทำให้ทราบแน่ชัดว่า ชาวนิคมคามที่เป็นฮินดูหรือพราหมณ์ครั้งกระโน้น ของประวัติศาสตร์เมืองเพชร คงเกาะกลุ่มอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน ตามลัทธิก็ต้องมีโบสถ์พราหมณ์ เป็นที่สถิตของเทพเจ้าองค์สำคัญๆ พร้อมมีเสาชิงช้า เช่นเดียวกับโบสถ์พราหมณ์และเสาชิงช้าที่หน้าวัดสุทัศน์ฯ ที่ กทม. หรือที่จังหวัดนครศรีธรรมราชขณะนี้

โบสถ์พราหมณ์ หรือเทวสถาน ที่เป็นที่สถิตของเทพเจ้า ต่อมาเมื่อวงศ์พราหมณ์ที่เพชรบุรีค่อยๆ เสื่อมสลาย จะด้วยประการใดก็ตาม สิ่งสำคัญที่เป็นสัญลักษณ์ เอกลักษณ์ดังกล่าวคือ เทวสถานหรือโบสถ์พราหมณ์ก็ค่อยๆ หมดไปตามกาลเวลา คงเหลือแค่ชื่อ เช่น **สามวิหารโบสถ์พราหมณ์** (ร้างไป) **สามพราหมณ์** (เป็นสนามพราหมณ์) **สามศาล** (เป็นสามโรงหรือศาลเจ้าสามโรงของจีน)

แต่หลักฐานสำคัญ ที่ยังคงเหลือให้เห็นอยู่เมื่อ ๓๐-๔๐ ปี ที่ล่วงมาของวัดพริบพลี และบริเวณใกล้เคียง ดังกล่าวแล้วก็คือเสาชิงช้าสองต้น ที่มองแล้วเหมือนไม้กระทู้รั้วบ้านที่ปักลงดินไว้ กับกองอิฐกองปูนซึ่งมีผู้บอกเล่ากันต่อๆ มาว่าเคยเป็นโบสถ์ หรือเทวสถานของพราหมณ์มาก่อน เรียกว่า สามวิหารโบสถ์พราหมณ์หรือวัดสามพิหารร้าง

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นประธานวางแผ่นศิลาฤกษ์ก่อตั้งฐานเสาชิงช้า ณ วัดพริบพลี จังหวัดเพชรบุรี เมื่อ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐

ต่อมาเทวสถานเมื่อลัทธิพราหมณ์เสื่อมสลายลงก็ได้กลายเป็นวัดในพระพุทธศาสนา ได้แก่ วัดกำแพงแลง วัดมหาธาตุฯ เป็นต้น วัดพริบพลี อาจอยู่ในลักษณะดังกล่าวก็ได้ แต่ยังคงรักษาโบสถ์ของพราหมณ์กับเสาชิงช้าไว้ แม้จะไม่ได้ใช้เกี่ยวกับพุทธศาสนาก็ตาม แต่ถึงอย่างไรพุทธศาสนากับลัทธิพราหมณ์ ประชาชนก็ยอมรับนับถือ เมื่อมีพิธีพุทธก็ต้องมีพิธีพราหมณ์ด้วยเสมอ ถึงปัจจุบันนี้ก็แทบจะแยกกันไม่ออก ระหว่างพุทธกับพราหมณ์ มิใช่จะมีพฤติการณ์เช่นนี้ในหมู่ประชาชนแม้หน่วยงานทางราชการบ้านเมืองปัจจุบันนี้ พิธีการต่างๆ บางอย่าง มีพิธีกรรมเกี่ยวกับพราหมณ์มากกว่าทางพุทธศาสนาเสียอีก

จำเดิมแต่อาตมารับหน้าที่สงฆ์ เป็นเจ้าอาวาสวัดพริบพลี ก็มีท่านอาจารย์บุญมี พิบูลย์สมบัติ เป็นท่านแรกที่จุดประกายและนำประเด็น เรื่องการอนุรักษ์เสาชิงช้ามาชี้แจงและเล่าขานอยู่เสมอ พร้อมนำภาพถ่าย เสาชิงช้าของเดิมของวัดพริบพลีมาแสดงอีก และยังได้เผยแพร่เป็นข้อเขียนเกี่ยวกับเรื่องโบราณคดีที่เกี่ยวกับเรื่องเสาชิงช้าลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ต่างๆ ต่อมาก็มีผู้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาเป็นลำดับๆ แต่สถานภาพทั่วไปของวัดมีจำกัด การดำเนินงานจึงต้องค่อยคิดค่อยทำและค่อยๆ เป็นไปตามกำลังทรัพย์ และกำลังความคิด

บริเวณที่เป็นโบสถ์พราหมณ์ กลางเมืองเพชรบุรี สมัยโบราณ

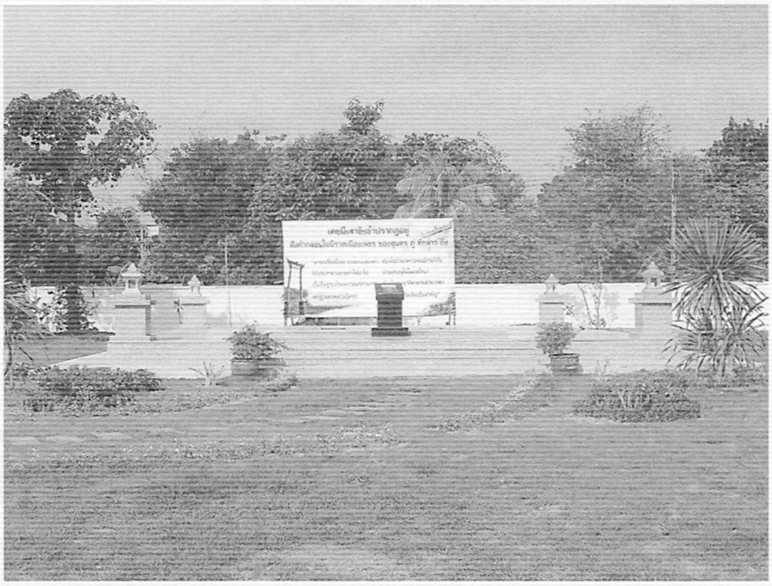
คงเป็นวาสนาบารมีของวัดพริบพลีที่ต่อมาได้มีท่านผู้มีจิตใจเปี่ยมด้วยกุศลศรัทธา ทั้งเล็งเห็นประโยชน์และความสำคัญของการมีเสาชิงช้า ให้ปรากฏคงคืนเสมือนครั้งก่อนเก่ามา จึงสนับสนุนในเรื่องการสร้างเสาชิงช้ามีขึ้นอย่างกว้างขวาง จากนั้นต่อมาก็มีตั้งแต่บรรดาญาติโยมผู้อุปถัมภ์วัด ชาวบ้านร้านตลาด มิตรสหาย และสหธรรมิก ก็ได้บริจาค มอบทุนทรัพย์เพิ่มจำนวนเพื่อสร้างเสา และสร้างแท่นฐานเสาชิงช้าจนเพียงพอจะดำเนินงานขั้นแรกได้

ต่อมาทางวัดได้กราบเรียนเชิญ ฯพณฯ พลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี มาเป็นประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์ฐานที่ตั้งเสาชิงช้า เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๐ ซึ่งพิธีการต่างก็ได้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเป็นที่แจ้งชัดต่อไปว่า สถานที่ตั้งเสาชิงช้าแห่งนี้ ก็จะเป็นแหล่งสืบสานประวัติศาสตร์ของบ้านเมือง เรื่องเสาชิงช้าสมบูรณ์เสมือนครั้งอดีตที่เคยผ่านมา พร้อมจะต้องมีเทวสถานครบถ้วนตามลัทธิฮินดูนิยมทุกประการ

อนึ่ง อาตมภาพยังได้ตระหนักถึง คุณูปการของท่านบรมครูสุนทรภู่ ที่ท่านได้เขียนนิราศเมืองเพชรไว้เป็นหลักฐาน โดยบอกอย่างชัดเจนว่ามีทั้งเทวสถานและเสาชิงช้าของพราหมณ์ปรากฏอยู่ในวันที่ท่านเดินทางมาหาโคตรญาติของท่าน เท่ากับเป็นการยืนยันถึงประวัติศาสตร์ด้านนี้อย่างชัดเจนโดยปราศจากข้อสงสัย และก็อาจจะเป็นไปได้ว่า สิ่งที่ท่านพบเห็นและบันทึกไว้ในนิราศของท่านก็น่า

พระสัจจพันธดาบส (พระฤาษีสัจจพันธ์) อยู่ในคูหาด้านล่างทางทิศเหนือพระมณฑป วัดพระพุทธบาท สระบุรี

แท่นฐาน สำหรับรองรับไม้สักทอง ที่จะจัดทำเป็นเสาชิงช้าสูง ๑๒ เมตร พร้อมเสาตะเกียบ บัดนี้ทำสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนไม้แกะลวดลายเป็นกระจัง ประดับยอดเสาและเป็นหูช้าง ก็สำเร็จเรียบร้อย พร้อมที่จะยกขึ้นตั้งบนแท่นฐาน เหลือเพียงกำหนดวันที่จะจัดทำพิธียกเสาเท่านั้น

จะเป็นสิ่งที่ตั้งอยู่ที่วัดพริบพลีขณะนั้นหาใช่ที่วัดสามพิหาร วัดสนามพราหมณ์ และที่ศาลเจ้าสามโรงของจีนในปัจจุบัน เรียกเจ้าพ่อหลักเมือง ทั้งนี้ก็ย่อมเป็นไปได้

อีกประการหนึ่ง ยังมีเรื่องราวทางพุทธศาสนากล่าวถึง เมื่อครั้งสัจจพันธฤาษี กราบทูลขอให้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพานให้เสด็จประทับประทานรอยพระพุทธบาทไว้ในโลก เพื่อเป็นที่สักการบูชาของสัตว์โลกและเทพยดาต่อไป ซึ่งพระองค์ก็ทรงประทานรอยพระพุทธบาทไว้ ๕ แห่ง ตามที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปแล้ว ทำให้อาตมาคำนึงถึงรูปปั้นสัจจพันธฤาษี ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ที่คูหาด้านล่างที่ประดิษฐานรอยพระพุทธบาทที่สระบุรีก็มีอยู่แห่งหนึ่ง แม้แต่ที่เพชรบุรีที่มณฑปประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลอง ที่วัดพระทรง ก็มีรูปปั้นสัจจพันธฤาษีอยู่ใต้มณฑปที่จำลองเป็นเขามอ อย่างที่ทำไว้ที่พระพุทธบาทสระบุรีเช่นกัน

ถ้าการก่อสร้างเสาชิงช้าที่วัดพริบพลีสำเร็จลุล่วงไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และมีเทวสถานที่ประดิษฐานเทพเจ้าองค์สำคัญๆ ของพราหมณ์ครบถ้วนสมบูรณ์ ตามคตินิยม อาตมภาพก็มีความดำริที่จะสร้างอนุสรณ์เป็นรูปปั้นท่านกวีเอกของชาติไทย คือท่านบรมครูสุนทรภู่ไว้เป็นอนุสรณ์ เพื่อคำนึงถึงคุณูปการที่ท่านได้ฝากผลงานไว้เป็นหลักฐาน และเป็นคุณานุคุณต่อประวัติศาสตร์สำคัญของวัดพริบพลี ซึ่งจะเป็นเอกลักษณ์สำคัญของบ้านเมืองสืบไป

**คุณฉันท์ทิพย์-คุณภาสุนี พันธ์รักษ์ราชเดช ถวายองค์จตุคาม-รามเทพให้ทางวัด จนได้ปัจจัย ๒,๐๐๐,๐๐๐ ...สร้างเสาชิงช้า จนสำเร็จ...*

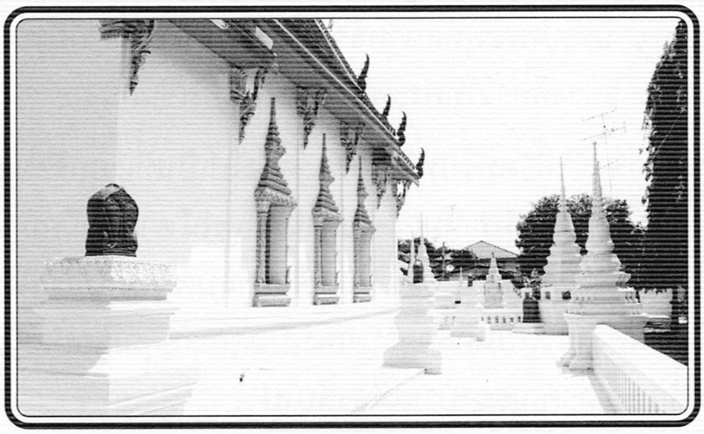

วัดพริบพลี

ที่ตั้ง ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

แผนที่ทหาร มาตราส่วน ๑ ๕๐,๐๐๐ พิมพ์ครั้งที่ ๒ RTSD
ลำดับชุด L ๗๐๑๗
ระวาง ๔๙๓๕
รุ้ง ๑๓ องศา ๐๖ ลิปดา ๐๐ พิลิปดา เหนือ
แวง ๙๙ องศา ๕๗ ลิปดา ๔๕ พิลิปดา ตะวันออก
พิกัดกริด ๔๗ PPQ ๐๓๙๔๘๓

สิ่งสำคัญ
๑. พระอุโบสถ
๒. พระสุวรรณเจดีย์
๓. ศาลาการเปรียญ

กลุ่มเจดีย์บริเวณกำแพงแก้วพระอุโบสถ

ประวัติสังเขป

ลักษณะรูปแบบศิลปกรรม

พระอุโบสถ เป็นพระอุโบสถก่ออิฐถือปูน ฐานหย่อนท้องช้างแบบศิลปะ สมัยอยุธยา ด้านหน้าหรือด้านทิศตะวันออกมีประตูทางเข้า ๒ บาน ผนังด้านทิศเหนือมีประตู ๑ บาน หน้าต่าง ๒ บาน ผนังด้านทิศใต้ มีหน้าต่าง ๓ บาน เหนือกรอบประตูและหน้าต่างทุกบาน ทำเป็นซุ้มปูนปั้น รอบพระอุโบสถ ประดิษฐานใบเสมาหินทรายแดง

พระสุวรรณเจดีย์ เป็นเจดีย์ก่ออิฐถือปูน ขนาดกลางฐานสี่เหลี่ยมย่อมุมไม้สิบสอง มีซุ้มทั้ง ๔ ด้าน กับมีบันไดทางขึ้นไปสู่องค์เจดีย์ รอบองค์เจดีย์ เป็นลาน ประทักษิณ มีซุ้มศาลาเล็กๆ ประจำทั้ง ๔ ทิศ มีลักษณะเป็นเจดีย์ที่สร้างสมัยรัตนโกสินทร์

ศาลาการเปรียญ

เป็นศาลาการเปรียญ สร้างด้วยไม้ทรงไทย มีลักษณะคล้ายศาลาการเปรียญที่วัดเกาะแก้วสุทธาราม ตำบลท่าราบ

ลักษณะการถือครองที่ดิน (หรือผู้ดูแล)

วัดพริบพลี	ลักษณะการใช้งานในปัจจุบันเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา
สภาพปัจจุบัน	ทั้งพระอุโบสถและเจดีย์ อยู่ในสภาพทรุดโทรม ส่วนศาลาการเปรียญกำลังอยู่ในระหว่างการซ่อมแซม (ปัจจุบันปรับปรุงแล้ว)
การขึ้นทะเบียน	ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๔ ตอนที่ ๗๕ วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๐
การระวางแนวเขต	ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๔ ตอนที่ ๗๕ วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๐ เนื้อที่ ๘ ไร่ ๒๖ ตารางวา
ที่มาของข้อมูล	๑. สำรวจเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๘

ได้ข้อมูลมาจากกรมศิลปากร ที่ ๑ จังหวัดราชบุรี พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม บันทึก

ประวัติความเป็นมาของการบูรณะฯ

เจดีย์รายรอบองค์พระบรมธาตุเจดีย์ก่อนบูรณะ

ตำนานเดิมและที่มาของพระบรมธาตุ

เนื่องจากเกิดสงครามแย่งชิงพระบรมธาตุ ระหว่างท้าวโกสีหราชผู้ครองเมืองทนบุรี กับ ท้าวอังกุศราชผู้ครองเมืองชนทบุรี ท้าวโกสีหราชเล็งเห็นว่า ภัยจะเกิดเพราะมีกำลังน้อยกว่า จึงรับสั่งให้พระนางเหมชารา พระธิดากับพระโอรสทันตกุมาร นำพระบรมธาตุหนีภัยสงครามลงเรือไปยังเมืองลังกา ขณะกำลังเดินทางผ่านเมืองช้างค่อมศิริธัมมาราช (นครศรีธรรมราชในปัจจุบัน) ได้เกิดอาถรรพ์คลื่นลมปั่นป่วนด้วยอำนาจของ**ครุฑ**และ**นาค**ที่มานมัสการพระบรมธาตุ จนเป็นเหตุให้สำเภาแตกอับปางกลางทะเล เจ้าสองพี่น้องจึงนำพระบรมธาตุ เสด็จขึ้นฝั่งและอธิษฐาน ฝังลง ณ กลางหาดทรายแก้ว ประมาณ ปี พ.ศ.๖ - ๘

เริ่มสร้างเจดีย์ทรงศรีวิชัย

ในราวปี พ.ศ.๒๗๒ พระโอรสสองพี่น้องของพระเจ้าตะวันอธิราช เจ้าผู้ครองกรุงสุวรรณภูมิ (จังหวัดนครปฐม) ราชบุรี และ เพชรบุรี ในปัจจุบัน) คือ **เจ้าเดือนเด่นฟ้า**และ**เจ้าดาวเด่นฟ้า** ผู้จดจารึก กระเบื้องจาร จากคำพยากรณ์ของพระโสณะมหาเถระ (หัวหน้าพระอรหันต์ที่มาเผยแผ่ศาสนาครั้งแรกในดินแดนสุวรรณภูมิ) ในคำโสณะพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า สุวรรณภูมิจะถึงกาลอวสานในภายภาคหน้า และจะได้เมืองหลวงใหม่ชื่อ **ศรีวิชัยสุวรรณภูมิ** ซึ่งต่อมาเมืองนั้นก็คือเมืองช้างค่อมศิริธัมมาราช และก็กลายเป็นเมืองนครศรีธรรมราชในปัจจุบันนั่นเอง จากคำพยากรณ์ทำให้เจ้าเดือนเด่นฟ้าและเจ้าดาวเด่นฟ้า เดินทางมายังเมืองช้างค่อมและได้สร้างบ้านเรือน ก่อตั้ง

กองทัพเรือและโรงเรียนนายเรือ โดยมีชาวชวาและชนพื้นเมืองเดิมเป็นกำลังช่วยเหลือ จนได้มาค้นพบเนินดินอันเป็นที่ฝั่งพระบรมธาตุ จึงสร้างพระเจดีย์ทรงศรีวิชัยคร่อมเนินดินไว้ให้เป็นที่สักการบูชาเป็นต้นมา

จากตำนานที่ได้ถูกค้นพบในกระเบื้องจาร ที่มีชาวบ้านขุดพบในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพชรบุรี ราชบุรี และในอีกหลายๆ จังหวัดของประเทศไทย ได้มีการกล่าวถึงประวัติของเมืองศรีวิชัยสุวรรณภูมิ หรือเมืองช้างค่อมศิริธัมมาราชในอดีต ที่มาขององค์พระบรมธาตุเจดีย์ ตำนานของต้นกำเนิดของพระสงฆ์ไทย ซึ่งเป็นพระอรหันต์สมัยแรกของประเทศไทย และตำนานของพระมหากษัตริย์ ที่เกี่ยวข้องกับการบูรณะพระบรมธาตุเจดีย์ ในทุกๆ รอบ **๗๐๐ ปี** จนได้กลายมาเป็นตำนานแห่งอาถรรพ์ลึกลับ เชื่อมโยงกาลเวลากับการบูรณะให้เป็นอัศจรรย์ปรากฏแก่ชาวพุทธ ซึ่งจะได้กล่าวดังต่อไปนี้

การบูรณะพระบรมธาตุเจดีย์ ครั้งที่ ๑

ประมาณปี พ.ศ.๑๐๒๖ - ๑๐๔๐ (หลังจากสร้างมาได้ประมาณ ๗๐๐ ปี) ในขณะนั้นกษัตริย์ผู้ปกครองสุวรรณภูมิ (ดินแดนนับตั้งแต่จังหวัดนครปฐม ราชบุรี เรื่อยลงมาจนสุดแหลมมลายู) คือพระเจ้าจันทรภานุ มีพระบารมีบุญญาธิการมาก ได้แผ่อำนาจขยายอาณาเขตออกไปถึงประเทศอินเดีย ไม่ยอมกลับมาสุวรรณภูมิ เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี พระโอรสสองพี่น้องของพระเจ้าจันทรภานุ คือขุนอินทรไสเรนทร์และขุนอินทรเขาเขียว เห็นบ้านเมืองทรุดโทรมลง ขาดกษัตริย์ปกครอง จะตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์แทนบิดาก็ไม่ได้ จึงร่วมกันย้ายเมืองหลวงมาอยู่เมืองช้างค่อมศิริธัมมาราช เปลี่ยนชื่อใหม่ว่า **ศรีวิชัยสุวรรณภูมิ** ในปีพ.ศ.๑๐๔๐ ตรงตามคำทำนายของ พระโสณมหาเถระ ในฐานะที่ท่านเป็นบรมกษัตริย์ของเมืองศรีวิชัยสุวรรณภูมิ ได้สร้างขยายเมืองและซ่อมแซมบูรณะพระบรมธาตุเจดีย์ที่เริ่มทรุดโทรมลงเป็นครั้งแรกร่วมกับชาวชวากะชนพื้นเมืองเดิมด้วย ด้วยคุณงามความดีของพระโอรสสองพี่น้อง หลังจากที่ได้สิ้นพระชนม์ลง ประชาชนทั้งหลายจึงได้ยกย่องให้เป็น **เสื้อเมือง** และ **ทรงเมือง** มีฐานะเป็นเทวดาประจำเมือง และเรียกพระนามของท่านทั้งสองว่า **"ท้าวจตุคามและ ท้าวรามเทพ"**

การบูรณะ ครั้งที่ ๒ (หลังจากบูรณะครั้งแรก ประมาณ ๗๐๐ ปีเศษ)

ประมาณปี พ.ศ. ๑๘๐๐ พระเจ้าศรีธรรมาโศกราช ได้ทำการบูรณะเป็นเจดีย์ทรงลังกา คร่อมองค์เดิมที่เป็นทรงศรีวิชัย ซึ่งชำรุดกองเป็นเนิน (ตามตำนาน) โดยได้รับความร่วมมือจากกษัตริย์อีกหลายๆ เมืองที่อยู่ในความปกครองของกรุงศรีวิชัย โดยกษัตริย์จากเมืองต่างๆ ได้นำทรัพย์สินเป็น**ทองคำ**บ้าง เป็นเครื่องใช้ต่างๆ นานา นำมาถวายเป็นพุทธบูชา ทำให้การบูรณะครั้งนี้เสร็จเร็วมาก ในคราวนั้นมีผู้เดินทางมาจากทั่วสารทิศ มาถึงบ้าง ไม่ถึงบ้าง บางกลุ่มก็มาทางเรือ บางกลุ่มก็มาทางบก บางกลุ่มก็มาตายระหว่างทาง เพราะเกิดโรคระบาด มีอีกหลายกลุ่มที่มาถึงแต่ไม่ได้

ร่วมบูรณะเพราะเจดีย์ได้สร้างเสร็จก่อน ก็ได้มาสร้างเจดีย์องค์ใหญ่เกือบเท่า พระบรมธาตุเจดีย์ที่ชาวนครศรีธรรมราชเรียกว่า **เจดีย์ยัก** เพราะยักย้ายไปอยู่อีกฝั่งถนนขององค์พระบรมธาตุและสร้างเป็นวัดขึ้น (ปัจจุบัน คือ **วัดพระเงิน** อยู่ข้างเทศบาลเมืองนครศรีธรรมราช) บางกลุ่มมาจากทางทิศเหนือ เรือมาเกยตื้นที่ อ.ท่าศาลา ได้มาสร้าง**วัดนางตรา** (วัดพระนังตรา) อีกกลุ่มมาสร้าง**วัดแจ้งแหยง** ที่ ต.กลาย (สระแก้ว) กลุ่มที่มาทางทิศตะวันตก มาถึง ต.จันดี อ.ฉวาง เกิดโรคระบาด จึงเอาสมบัติกองบนพื้นดิน ๓ กอง และเอาดินกบ (เดี๋ยวนี้เป็นวัด) กลุ่มที่มาทางทิศตะวันออกมาทางทะเล มาเกยตื้น จึงนำทรัพย์สินบรรจุในถ้ำที่เป็นเกาะเล็กๆ ที่เกาะนางยม โดย อ.ปากพนัง และยังมีอีกหลายๆ แห่ง บางแห่งมีแท่งทองคำ จารึกคำว่า พระธาตุที่แผ่นทองคำรวมแล้วสมบัติทั้งหมดผู้ที่นำมามีเจตนาเป็นกุศล หวังได้ร่วมบูรณะพระบรมธาตุทั้งสิ้น นับเป็นการบูรณะครั้งยิ่งใหญ่มากและต้องมีบุญมากจริงๆ ถึงได้รวมบูรณะ และอยู่เห็นการบูรณะเสร็จสมบูรณ์ เพราะตายไปมากในระหว่างทางก็มี

การบูรณะ ครั้งที่ ๓ (หลังจากบูรณะครั้งที่ ๒ ประมาณ ๗๐๐ ปีเศษ)

นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๗ หน่วยงานราชการและพุทธบริษัท ได้ร่วมกันบูรณะองค์พระบรมธาตุเจดีย์ วิหาร และเสนาสนะต่างๆ ให้กลับมาอยู่ในสภาพสมบูรณ์เรื่อยๆ มา องค์พระบรมธาตุนครศรีธรรมราช เป็นพุทธสถานที่มีอายุเก่าแก่ที่สุดในดินแดนคาบสมุทรทะเลใต้ ซึ่งถึงคราวชำรุดทรุดโทรมลงตามกาลเวลา และได้รับการบูรณะมาตลอด แต่การบูรณะครั้งยิ่งใหญ่จริงๆ นั้น ตามตำนานที่ปรากฏอยู่จะเกิดขึ้นในราวทุกๆ รอบ ๗๐๐ ปี ต่อครั้งโดยประมาณ ซึ่งเป็นเสมือนอาถรรพ์กำหนดลึกลับที่มีมาแต่โบราณกาล และมีน้อยคนนักที่ได้ล่วงรู้ในช่วงการบูรณะรอบที่ ๓ วัดพระมหาธาตุนครศรีธรรมราช ได้รับการบูรณะเสร็จสิ้นไปแล้ว มีดังนี้

๑. พ.ศ.๒๔๗๙ บูรณะกำแพงและสร้างซุ้มประตูหน้า โดย พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดช กับอาจารย์ชุม ไชยศรี ร่วมกันจัดสร้างพระผงชุดยอดขุนพล พระผงท่าเรือ พระผงนางตรา พระผงขุนแผน พระรอด พระผงพระพวย และพระพุทธนิมิตร

๒. พ.ศ.๒๕๑๗ บูรณะและต่อเติมวิหารคด ด้านทิศเหนือ โดยจังหวัดนครศรีธรรมราช ร่วมกับ พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดช เป็นเจ้าพิธีกรรม จัดสร้างพระพุทธสิหิงค์จำลอง ขนาด ๑๒ นิ้ว ๙ นิ้ว ๕ นิ้ว พระกริ่ง และเหรียญ ๒ ขนาด

๓. พ.ศ.๒๕๓๗ บูรณะ พระวิหาร ๔ วิหาร โดยกรมศิลปากร

๔. พ.ศ.๒๕๓๘ โดยกรมศิลปากร บูรณะปลียอดทองคำและองค์พระบรมธาตุเจดีย์ ให้กลับมาอยู่ในสภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดังเดิม และยังมีความประสงค์ที่จะได้บูรณะเจดีย์รายรอบๆ องค์พระบรมธาตุเจดีย์ ที่เหลืออีกจำนวน ๑๖๓ องค์เช่นกัน แต่หมดงบประมาณเสียก่อน

๕. พ.ศ.๒๕๔๕ บูรณะพระวิหารกัจจายนะ และพระวิหารพระเจ้าศรีธรรมาโศกราช โดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ร่วมกับ พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดช เป็นเจ้าพิธีกรรม ได้จัดสร้าง พระพุทธสิหิงค์จำลอง มีพระปรมาภิไธย ย่อ ภปร. มีผ้าทิพย์ขนาด ๑๒ นิ้ว ๙ นิ้ว ๕ นิ้ว พระกริ่ง พระชัยวัตร และเหรียญ ๒ ขนาด ทำพิธีพุทธาภิเษก ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๗ โดยนำเงินมอบให้กรมศิลปากรเมื่อต้นปี **พ.ศ. ๒๕๔๘** แต่เนื่องจากงบประมาณของกรมศิลปากร และเงินที่รับบริจาคของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้หมดลงก่อนไม่เพียงพอที่จะได้นำไปบูรณะเจดีย์บริวารรอบเจดีย์พระบรมธาตุที่เหลืออีก ๑๖๓ องค์ให้เสร็จสมบูรณ์

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทางวัดพระมหาธาตุนครศรีธรรมราช ร่วมกับ พล.ต.ต.ขุนพันธ์รักษ์ราชเดชและพ่อค้าประชาชน ได้ร่วมกันจัดสร้างวัตถุมงคล เพื่อหาทุนมาสมทบกับงบประมาณของ กรมศิลปากรเพื่อบูรณะเจดีย์รายรอบๆ องค์พระบรมธาตุ ให้กลับมามีสภาพสมบูรณ์คงทนถาวรดังเดิม ในการนี้จึงได้**จัดสร้างรูปบูชา รูปเหมือนลอยองค์ ท้าวจตุคาม-ท้าวรามเทพ** เหมือนรูปปูนปั้นที่นั่งอยู่สองฟากทางขึ้นพระบรมธาตุเจดีย์ ซึ่งมีอยู่ในวัดพระมหาธาตุนครศรีธรรมราช ตั้งแต่สมัยศรีวิชัย สาเหตุที่ได้สร้างรูปของท่านก็เพื่อเป็นการให้ประชาชนระลึกถึงท่านทั้งสองที่ได้มาบูรณะวัดพระบรมธาตุเป็นครั้งแรก เมื่อประมาณ พ.ศ.๒๐๒๖-๑๐๔๐ เศษ หลังจากที่**พระเจ้าเดือนเด่นฟ้า**และ**พระเจ้าดาวเด่นฟ้า** พระโอรสของพระเจ้าตะวันอธิราช กษัตริย์แห่งอาณาจักรสุวรรณภูมิได้มาสร้างเป็นเจดีย์ทรงศรีวิชัยไว้ โดยนิมนต์พระมูนียะเถระมาช่วยเหลือและเปลี่ยนชื่อเมืองช้างค่อมเป็นชื่อเมืองนครธัมราช เมื่อประมาณ พ.ศ.๒๗๐ ปีเศษ

โดยในการจัดสร้างวัตถุมงคลครั้งนี้ ได้จัดสร้างพระผงและเหรียญชื่อว่า **พระอุดมโชคปฐมอรหันต์สุวรรณภูมิ** เพื่อถวายตอบแทนแก่พระเกจิอาจารย์ที่มาร่วมทำพิธีให้กับวัดพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช ในการบูรณะเจดีย์รายและถวายแก่วัดที่มอบมวลสารมาให้สร้างพระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิ เนื่องจากไม่มีการถวายให้กับพระเกจิอาจารย์ที่มาร่วมพิธีและไม่ได้ถวายให้กับวัดที่ให้มวลสารมา จึงจัดสร้างพระผงว่านอุดมโชคปฐมอรหันต์สุวรรณภูมิขึ้นเป็นการตอบแทนพระคุณ

ปัจจุบันนี้ พระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิ ได้รับความนิยมอย่างมาก ทำให้พระที่จัดสร้างจำนวน ๕๐,๐๐๐ องค์ หมดไปจากวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร ภายในเวลาไม่ถึง ๖ เดือน และพระเกจิอาจารย์ที่มาร่วมพิธีจัดสร้างพระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิ ได้ขอร้องให้ **พล.ต.ต.ขุนพันธรักษ์ราชเดช** จัดสร้างให้กับวัดของท่านบ้าง เพราะทุกวัดก็มีภาระที่จะต้องทะนุบำรุงเช่นเดียวกับวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร **พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดช** ก็รับปากว่าจะจัดสร้างถวายให้ แต่เนื่องจากมีอายุมากแล้วและต้องใช้ทุนทรัพย์มากมาย จึงปรารภให้กรรมการผู้ใหญ่ที่จัดสร้างพระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิ (พระเจดีย์ราย) ในขณะนั้นช่วยรับเป็นภาระ จากวันนั้นจนถึงปัจจุบันนี้ คณะกรรมการมิได้นิ่งนอนใจเริ่มดำเนินการออกแบบใหม่ เพื่อมิให้

ประชาชนหลงผิดว่าเป็นพระชุดเดียวกันกับ **พระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิ**

ส่วนมวลสารใช้มวลสารเดิมของพระผงว่านอุดมโชค ๘ อรหันต์สุวรรณภูมิทั้งหมด หามาสมทบเพิ่มอีกเล็กน้อยที่เกี่ยวข้องกับพระอรหันต์โดยตรง รวมทั้งค้นคว้าประวัติของพระอรหันต์ต้นปฐมของไทย และบรรดาขุนเมืองที่รับพระพุทธศาสนาพระองค์แรก บรรพชาพระองค์แรก ทอดกฐินพระองค์แรก จุลกฐินพระองค์แรก และบรรพบุรุษไทยที่ทำคุณประโยชน์ต่อแผ่นดิน ทุกยุคในแผ่นดินสุวรรณภูมิที่ปรากฏในจารจารึก รายละเอียดปรากฏอยู่ในหนังสือคู่มือ ซึ่งจะออกมาพร้อมกับพระ ในการจัดสร้างวัตถุมงคลครั้งนี้ ได้จัดสร้างพระผงและเหรียญ ชื่อว่า **“พระผงว่านอุดมโชคปฐมอรหันต์สุวรรณภูมิ”** โดยกำหนดรูปแบบและความหมายเพื่อเป็นการเคารพบูชาบรรพบุรุษ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายฆราวาส ดังนี้

ด้านหน้า ประกอบด้วยรูปแบบและความหมาย

๑. ตรงกลาง เป็นวงกลม ๒ วงซ้อนกัน ตรงกลางมีอักขระขอม (ยะ) วงกลม หมายถึง กระดุมล้อเกวียน ส่วนอักขระ (ยะ) คือ พระศรีอริยะเมตตรัย ที่จะมาจุติในพุทธันดรที่ ๕

๒. ส่วนซี่ล้อทั้ง ๔ เป็นรูปพระพุทธนั่งสมาธิ มีอักขระกลางอก องค์ละตัว คือ นะ มะ พะ ทะ เป็นธาตุประจำมนุษย์ ส่วนพระเศียรค้ำวงล้อเกวียน หมายถึง พระเป็นผู้ประกาศและยืนยันให้รู้ว่า สิ่งที่มีชีวิตที่ประกอบด้วย ธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม นั้น ตราบใดที่ยังไม่บรรลุธรรมชั้นสูง ก็ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏจักรอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

๓. ระหว่างองค์พระทั้ง ๔ มีเลข ๑ ด้านล่าง ด้านบนมีอักขระเขียนว่า กุกกุสนฺโธ คือ พระพุทธเจ้าในพุทธันดร ที่ ๑ ช่องที่ ๒ มีเลข ๒ ด้านล่าง ด้านบนมีอักขระเรียกว่า โกนาคมโน คือ พระพุทธเจ้าในพุทธันดรที่ ๒ ช่องที่ ๓ มีเลข ๓ ด้านล่าง ด้านบนมีอักขระ เขียนว่า กัสสะโป คือ พระพุทธเจ้าในพุทธันดรที่ ๓ ช่องที่ ๔ มีเลข ๔ ด้านล่าง ด้านบนมีอักขระเขียนว่า สักกายบุตรโต คือ พระพุทธเจ้าในพุทธันดรที่ ๔ ล้อมรอบด้วยวงล้อเกวียน หมายถึง พระธรรมจักร

๔. รอบวงล้อเกวียน มีอักขระ ๑๓ ตัว เป็นพระคาถาป้องกันอันตรายของอาจารย์ต้นสำนักเขาอ้อ

๕. รอบตัวอักขระ ๑๓ ตัว มีอักขระล้อมรอบเป็นวงกลม คือ พระคาถาเย ธัมมาฯ มีอยู่ในแผ่นดินของไทย เมื่อ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว เป็นคำตรัสสอนของพระพุทธเจ้าในเรื่องเหตุ ดังนี้ “ธรรมทั้งหลายเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคต ตรัสเหตุธรรมเหล่านั้น และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น พระมหาสมณ มีปกติตรัสอย่างนี้ ตรัสขึ้นแล้ว

๖. รอบคาถา เย ธัมมา ฯ มีรูปพระอรหันต์สาวก ๑๐ รูป เป็นรูปลงธรรมสมาธินั่งบนธรรมาส ครอบด้วยตัวพุท ครอบซ้อนหรือในตำรา นะ พิสดาร เรียกว่า นะ ครอบจักรวาล หรือตัวสำเร็จ เป็นตัว นะ ที่ พล.ต.ต. ขุนพันธรักษ์ราชเดชใช้ชักผง ซึ่ง นะ สำเร็จนี้ ท่านบอกว่าท่านเรียนมาจากพระอาจารย์หม่อมราชวงศ์ศรีทัศนาเรณูเป็นธุดงค์ลูกศิษย์หลวงปู่โลกอุดร พระอาจารย์หม่อม บวชเมื่อ รัชกาลที่ ๓ และสอนท่านขุนพันฯ ที่จังหวัดสระบุรี สมัยยังเรียนหนังสือที่วัดเบญจฯ ได้ใช้มาตลอด

๗. รอบองค์พระสาวก เหนือตัว นะ ครอบจักรวาล เป็นชื่อกำกับพระสาวก ดังนี้

๗.๑ พระปุณณะมหาเถระอรหันต์ไทยองค์แรก ที่ได้ไปรับเอหิภิกขุจากพระบรมศาสดา ณ กรุงสาวัตถี เมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ พุทธพัสสา ๑๙ ได้ชื่อว่า ปุณณเถระ ศึกษาอยู่ ๓ ปี จึงกลับมา สูนาปรันตพริบพลี ในพุทธพัสสา ๒๑ ตรงกับศักราช ปีโลกที่ ๑๑๖๖ ได้นำพระศาสนา มาเผยแพร่ที่สุวรรณภูมิ ต่อมาปีพุทธพัสสา ๒๒ เดินทางไปเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลเชิญ เสด็จเมืองทองสุวรรณภูมิ ต่อมาได้เสด็จมาสุวรรณภูมิ พร้อมด้วยพระสาวก ๔๔๙ รูป ถึง สุวรรณภูมิ เมื่อวันขึ้น ๘ ค่ำ เดือนอ้าย พุทธพัสสา ๒๒

๗.๒ พระสัจจะพันธะมหาเถระ อรหันต์ไทยรูปที่ ๒ ที่ได้รับเอหิภิกขุ จากพระศาสดา เป็นรูปแรกในประเทศไทยที่เขาสัจจะพันธคีรี จังหวัดสระบุรี และได้ทูลขอรอยตีนพุทธ ไว้ที่เขาสัจจะพันธคีรี (พระพุทธบาท สระบุรี)

๗.๓ พระโสณมหาเถระ พระอุตตระมหาเถระ พระฌานียมหาเถระ พระภูริยมหาเถระ พระมูนียะมหาเถระ พระอรหันต์ทั้ง ๕ รูปนี้ เป็นชุดสมณทูต ที่พระเจ้าอโศกมหาราช ส่งมาเผยแผ่พระศาสนาสายที่ ๘ ถึงเมืองนครศรีธรรมราช แวะพักอยู่ระยะหนึ่ง จึงเดินทางต่อไปยังสุวรรณภูมิ ถึงเมื่อเดือนอ้าย ขึ้น ๑๔ ค่ำ พ.ศ.๒๓๕ ปีฉลู

๗.๔ พระญาณจรณมหาเถระ เดิมชื่อ ทองดี พระโสณเถระเป็นพระอุปัชฌาย์ พระอุตตรเถระ สวดญัตติจตุตถกรรมวาจา ต่อมาเป็นพระสังฆราชองค์แรกของสุวรรณภูมิ

๗.๕ พระกัจจายนะเถระ เดิมชื่อ ผิว เป็นพระสงฆ์ไทยที่ไปช่วยพระโสณะเผยแพร่ศาสนาในอินโดนีเซีย (เมืองจอกตากอ) และอยู่ชวา ช่วยขุนลสูสุวาเทียน สร้างวัดพุทธภูมิจนเสร็จ

๗.๖ พระธัมมสุนันทโธ เป็นโอรสของพระเจ้าโลกลว้ากับนางหวานชื่นใจ บวชเป็นสามเณรรูปแรกของไทย เมื่อขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๔ พ.ศ.๒๓๖ สามารถท่องพระไตรปิฎกจบภายในระยะเวลา ๘ เดือน ต่อมาเป็นสังฆราชองค์ที่ ๒ ของไทย เมื่อ พ.ศ.๓๑๔

ด้านหลัง ประกอบด้วยรูปแบบและความหมาย

๑. ตรงกลางมีวงกลม ภายในวงกลมมีชื่อ **ทับไทยทอง** เป็นตัวหนังสือแบบที่จดจารลงบนกระเบื้อง หมายถึง พระเจ้าทับไทยทอง เป็นกษัตริย์ที่ครองสุวรรณภูมิ เมื่อศักราชปิโล ๑๑๑๒ และเสด็จไปเวฬุวันเฝ้าพระพุทธเจ้า รับพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เปลี่ยนชื่อจากเมืองทองไทยลว้า เป็น สุวรรณภูมิ และสร้างวัดแรกไทยชื่อ ปุณณาราม

๒. ภายในวงกลมรอบนอกที่ ๒ มีอักขระชื่อ ขุนสรวง ขุนนางสาว กลายร่างมาจากภัสสรเทพมหาพรหม หลังจากชิมง่วนดินแล้ว เป็นต้นตระกูลไทยมีลูกหลานสืบมา
   - อักขระชื่อขุนไทยแก้ว ขุนหญิงแก้วขวัญฟ้า เป็นชื่อของผู้มีหน้าที่เป็นเจ้าทะเล และ แม่ย่านางเรือ ดูแลคนไทยในทะเลมาตั้งแต่ปลายยุคพุทธันดรที่ ๒ น้ำท่วมโลก (เป็นเรื่องตามตำนานของไทยที่เชื่อถือกันมาในอดีต)
   - อักขระชื่อขุนอินเขาเขียว ขุนหญิงกวักทองมา เป็นชื่อของต้นครูไทย มีลูกชาย ๑๓ คน ครองเมือง ๑ คน อีก ๑๒ คน มีชื่อตามนามปี มีลูกหญิง ๗ คน มีชื่อตามนามวัน บรรดาลูกชายหญิงของท่านทั้ง ๒ ต่างก็คิดวิธีทำมาหากินเพื่อดำรงชีพจนกลายเป็นต้นตระกูลไทยในสายวิชาต่างๆ สืบมา

๓. ภายในวงกลมรอบนอกที่ ๓ เป็น รูป ๑๒ นักษัตร นามปี คือ ลูกชาย ๑๒ คน ของขุนอินเขาเขียวและขุนหญิงกวักทองมา และเป็นดวงตราประจำจังหวัดนครศรีธรรมราชปัจจุบัน

๔. รอบวงกลมที่ ๓ เป็นเปลวเพลิง และรัศมีสั้นยาวสลับกัน เป็นเครื่องหมายแทนองค์พระเจ้าตะวันอธิราช กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ของสุวรรณภูมิ และทำนุบำรุงพระศาสนาจนตั้งมั่นยืนยาวจนถึงปัจจุบัน

๕. รอบรัศมีดวงอาทิตย์ มีอักขระ ๘ ตัว เป็นหัวใจพาหุงทั้ง ๘ บท เป็นบทสวดบวงสรวงสมโภชน์อนุโมทนา เพื่อให้เทวดาบนสรวงสวรรค์เพื่อประกาศถึงความสำเร็จ

๖. ระหว่างรัศมีพระอาทิตย์ มีวงกลมล้อมรอบดวงอาทิตย์ ๘ ดวง แทนองค์เจ้าดาวเด่นฟ้า และเดือนเด่นฟ้า โอรส ๒ พี่น้องของพระเจ้าตะวันอธิราช เปรียบเสมือนดาวนพเคราะห์ที่หมุนรอบตัวเองและรอบดวงอาทิตย์ตามระบบสุริยะจักรวาล และเป็นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตที่เวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุด ระยะเวลาแห่งกาลเวลา จะหมุนเวียนเปลี่ยนไป เพื่อให้ทุกชีวิตที่เกิดมาได้มีโอกาสสร้างความดีและความชั่ว ตามขันธสันดานของแต่ละบุคคล

๗. ภายในวงกลมทั้ง ๘ ดวง เป็นหัวใจอริยสัจ ๔ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องประสบทุกคน และอักขระอีก ๔ ตัว เป็นธาตุทั้ง ๔ ของมนุษย์ ที่อาศัยดำรงชีวิตบนดาวนพเคราะห์ในระบบสุริยจักรวาล เพราะมนุษย์ต้องเวียนว่ายตายเกิดตามวัฏจักรตราบใดที่ยังไม่บรรลุธรรม

๘. ระหว่างดวงดาวทั้ง ๘ ดวง เป็นที่ว่างเปรียบเสมือนท้องฟ้าอันเป็นที่สิงสถิตของดวงวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ชื่อของบรรดาขุนชาย ขุนหญิง ที่มีพระคุณต่อแผ่นดินและลูกหลานไทยตามรายชื่อและประวัติดังนี้ จากซ้ายมือด้านปีชวดตามเข็มนาฬิกา

๘.๑ ขุนลือต้นไทยทอง ขุนหญิงโพสพ ครองสุวรรณภูมิเมื่อศักราชปีอินที่ ๑๔๐๒ ใน สมัยของท่านทั้ง ๒ ได้คิดพิธีทำขวัญข้าว บวงสรวงเกี่ยวกับพืช และคิดค้นการเพาะปลูก การทำนา ปลูกข้าวให้เป็นระบบและการเก็บเข้ายุ้งฉาง เมื่อตายไปพระมเหสีคนนับถือเป็นเจ้าแม่โพสพ

๘.๒ ขุนสือไทยและขุนขอบฟ้าไทย ครองสุวรรณภูมิ เมื่อศักราชปีอินที่ ๑๒๑๕ ทั้ง ๒ ท่านช่วยกันคิดลายสือไทย และลายสือขอมเป็นครั้งแรก ส่วนขุนหญิงไทยงาม เป็นมเหสีของขุนสือไทยคิดการทอผ้าดอก ผ้ายก เช่น ลายสือ ลายนกคู่ มีมาในแผ่นดินไทยนับพันปี เป็นต้นครูทอผ้า

๘.๓ พระเจ้าโลกลว้า พระนางก้านตาเทวี ครองสุวรรณภูมิ เมื่อศักราชปีโลที่ ๑๔๑๐ ตรงกับ พ.ศ. ๒๒๐ (พระบิดาของพระเจ้าตะวันอธิราช) เป็นผู้รับสมณทูต ทั้ง ๕ รูป ที่พระเจ้าอโศกมหาราชส่งมาเผยแผ่พระศาสนา หลังจากสังคายนาแล้วเป็นกษัตริย์ไทยที่ให้มีพิธีกฐินถวายกฐินเป็นพระองค์แรก และพิธีจุลกฐินก็มีขึ้นในสมัยของท่านเป็นครั้งแรก กลายเป็นประเพณีสืบมา และในสมัยของของท่านมีการส่งพระภิกษุสงฆ์ของไทยไปศึกษาที่ประเทศอินเดีย ๑๑ รูป และสามเณร ๓ รูป

๘.๔ พระเจ้าตะวันอธิราช พระนางสิริงามตัวเทวี ครองสุวรรณภูมิ เมื่อ พ.ศ.๒๔๕ ในสมัยของท่าน นอกจากเสริมสร้างโรงเรียนและกองทัพบ้านเมืองแล้วยังส่งเสริมให้พระสงฆ์เรียนการสวด“สาธยายพระไตรปิฎก”เรียนสวดสังโยค มีการปั้น ให้ปั้นพระพุทธรูปตั้งเป็นประธาน ณ ศาลา นำวิธีการกราบพระ ตั้งนะโม การสวดคณะสัชฌายสังคีต คือสังคีติสาธยายเป็นคณะ จัดให้มีการไหว้พระ สวดมนต์ เจริญพระพุทธมนต์ และในพิธีการต่างๆ เช่น การถวายพรพระ อนุโมทนาวิธีโกนจุกทำบุญอายุ พิธีการศพ เช่น สวดมาติกา สวดอภิธรรม ๗ พระคัมภีร์ และสวดน่าไฟ โดย มีพระโสณมหาเถระ เป็นผู้นำฝึกสอน และพระเจ้าตะวันอธิราช เป็นผู้วางระเบียบให้เป็นประเพณีไทย จึงสืบทอดมาถึงปัจจุบัน

๘.๕ พระเจ้าเดือนเด่นฟ้าอธิราช ครองสุวรรณภูมิ เมื่อปี พ.ศ.๓๐๕ พระโอรสของพระเจ้าตะวันอธิราช เดือนเด่นฟ้า และดาวเด่นฟ้า ได้ช่วยกันวางรากฐานทางศาสนา ดูแลพระสมณทูตตลอดเวลา ช่วยในการจดจารจารึกเรื่องราว คำสอน พิธีการ และเรื่องของบ้านเมือง ท่านทั้งสองได้สร้างวัดหลายวัด เช่น สร้างวัดพระธาตุเจดีย์ที่เมืองช้างค่อม แล้วให้ชื่อว่า นครธัมมราช นิมนต์พระมูนียะไปอยู่ช่วยสร้างวัดพระธาตุและวัดดงสัก ที่เมืองนองทอง (กาญจนบุรี) นิมนต์พระอุตตร ไปช่วยสร้างวัดพระธาตุ ที่เมืองเถือมทอง (นครปฐม) นิมนต์พระภูริยะไปอยู่ช่วยสร้างวัดพระธาตุ เมืองอู่ทอง และวัดป่าเรไร (สุพรรณบุรี) นิมนต์พระอุตตรไปช่วยนำศาสนาไปเขมร สร้างวัดพระธาตุ นิมนต์พระภูริยะไปอยู่ช่วย เมื่อวันขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๖ พ.ศ. ๒๘๒ สำหรับนครศรีธรรมราชนั้น นอกจากสร้างวัดพระธาตุแล้ว ยังสร้างโรงเรียนนายเรือ และตั้งกองทัพเรือใหญ่เพื่อสะดวกในการดูแลอาณาจักรประเทศทางทะเลได้ทั่วถึง

๘.๖ ขุนจันทรภาณุ ครองสุวรรณภูมิ พ.ศ.๑๐๐๐ เมื่อถึง พ.ศ.๑๐๑๘ มอบเมืองให้ อนุชา ชื่อ ขุนหาญบุญไทยอยู่รักษาเมืองแล้วยกทัพไปชมพูทวีป (อินเดีย) ถึง พ.ศ. ๑๐๒๐ ไปเป็นมหาราชในอินเดีย หลังจากนั้นเพียง ๒ - ๓ ปี ขุนอินไสเรนทร ลูกขุนจันทรภาณุ คงจะนึกไปถึงคำโสณะทำนายบ้านเมืองของสุวรรณภูมิ จึงมีความเห็นว่าควรย้ายเมืองและผู้คนไปเมืองธัมมราช (นครศรีธรรมราช) เพราะชอบ

ดินฟ้าอากาศ ขุนหาญบุญไชยผู้เป็นอา คัดค้านให้รอขุนจันทรภาณุกลับมาก่อน ขุนอินทรไสเรนทรไม่ฟังคำ จึงพาผู้คน ๒,๐๐๐ คน ไปสร้างเมืองใหม่ที่เมืองธัมมราช เมื่อ พ.ศ.๑๐๒๓ และให้ชื่อว่า ศิริธัมมราช หรือ ศรีวิชัย สุวรรณภูมิ ครั้งเมื่อ พ.ศ. ๑๐๒๖ สร้างเมืองเสร็จกลับมาอพยพเอาแม่และน้องขุนอินเขาเขียว พร้อมด้วยพลเมืองอีก ๑๕,๐๐๐ คน ไปอยู่ที่ศรีวิชัยสุวรรณภูมิ เมื่อขุนจันทรภาณุกลับมาก็ลงมาอยู่ที่ศิริธัมมราชด้วย สุวรรณภูมิหมดกษัตริย์ หลังจากนั้นขุนจันทรภาณุกลับไปเยี่ยมสุวรรณภูมิ พร้อมขุนหญิงสีมาทองมเหสีอีกครั้ง เมื่อวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๖ ปี พ.ศ.๑๐๒๗ จากข้อความในกระเบื้องจารจารึก ขุดได้ที่ตำบลท่าเรือ จังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่าในปี พ.ศ.๑๔๑๐ ขุนสีไสเรนทร ครองศรีวิชัยสุวรรณภูมิ แสดงว่า เมื่อ พ.ศ.๑๔๑๐ นครศรีธรรมราช ยังใช้ชื่อศรีวิชัยสุวรรณภูมิ

๘.๗ ขุนหาญบุญไทย ครองสุวรรณภูมิ พ.ศ.๑๐๓๐ - ๑๐๓๕ สร้างเมืองใหม่ ย้ายมาจากสุวรรณภูมิเดิมมาตั้งที่หน้าเขางู และสร้างวัดสี่มุมเมืองบรรจุพระธาตุ ด้านทิศตะวันออกสร้างวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ ทิศเหนือสร้างวัดพระธรรมเจดีย์ ทิศใต้สร้างวัดพระพุทธเจดีย์ ทิศตะวันตกสร้างวัดอรัญญิกาวาส วัดนี้มีเจดีย์หินแกรนิตบนเจดีย์สลักหินรูปพญาราหูอมจันทร์รอบ สร้างเสร็จ พ.ศ.๑๐๓๕

หลังจากสุวรรณภูมิเสื่อมอำนาจ เกิดเมืองใหม่ขึ้นอีก ๓ เมือง เป็น ๓ ก๊ก ไทย

พ.ศ.๑๐๒๓ - ๑๐๒๖	ศรีวิชัยธัมมราช (นครศรีธรรมราช) ขุนอินไสเรนทรสร้าง
พ.ศ.๑๐๓๐ - ๑๐๓๕	ราชพลี (สุวรรณภูมิ) ขุนหาญบุญไทยสร้าง
พ.ศ.๑๑๑๒ - ๑๑๒๒	ไทยทวาลาว (เถือมทอง นครปฐม) ขุนฟ้าเมืองไทยสร้าง

ต่อมาทั้ง ๓ เมือง ได้มีการรบกันหลายครั้งในขั้นหลัง และเมื่อ พ.ศ.๑๗๒๐ ขุนศรีเฉลิมฟ้า ครองไทยทวาลาว ไม่ยอมเสียค่าขวัญเมืองแก่ขุนราชพลี ปีละ ๑,๐๐๐ ตำลึง จึงเกิดรบกัน ขุนศรีเฉลิมฟ้าปราชัยและสิ้นชีพ

พ.ศ.๑๗๒๐ - ๑๗๒๑ ขุนศรีนาวนำถม ครองไทยทวาลาวต่อจากขุนศรีเฉลิมฟ้า เกรงอิทธิพลและการทวงค่าขวัญเมืองของขุนราชพลี จึงอพยพขึ้นไปทางเหนือถึงถิ่นแดนสระหลวงริมแม่น้ำสมพาย (แม่น้ำสำพัน) ตั้งเมืองใหม่ ชื่อว่า สุโขทัย

ดังนั้น พุทธบริษัททั้งหลาย หากได้มีวัตถุอาถรรพ์อันเป็นมงคลนี้ชนิดใดชนิดหนึ่ง ก็ขอได้โปรดอาราธนา อธิษฐานเอาตามใจปรารถนา ได้จากชื่อของครูอาจารย์ในแต่ละสาขาวิชาการ ดังปรากฏชื่ออยู่ในวัตถุมงคลนี้ เพื่อท่านจะได้หมดทุกข์ โศก โรคภัยที่ท่านประสบอยู่ และขอให้ท่านจงประสพแต่ความสุข ความเจริญ ทั่วหน้าทุกท่านเทอญ

ปล. ข้อมูลต่างๆ ที่ท่านอ่านโปรดพิจารณา ขอให้พุทธบริษัท บริจาคบูชาโดยใช้สติปัญญาพิจารณา อย่าบริจาคบูชาโดยคิดว่าราคาไม่แพง หรือคิดว่า ต่อไปอนาคตจะดี ความสิริมงคลจะยังเกิดผลได้อย่างเต็มที่นั้น อยู่ที่การประพฤติปฏิบัติของท่านเองด้วย ของทุกอย่างมีค่า ถ้ารู้จักใช้จะเกิดผลกับชีวิต

ประวัติ พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม

โดยสังเขป

พระมหาศุภชัย ฉายา ชยธมฺโม นามสกุล นาราวงศ์ เกิดวันอังคาร ที่ ๒๐ กันยายน ๒๔๙๒ เป็นบุตรของ**นายเอี้ยวเกีย แซ่อึ้ง - นางไซ้ฮุ้น แซ่โง้ว** พี่สาว ๑ คน คือ **นางเกศนี จันทร์ปลูก** น้องชาย **นายอนุรักษ์ นาราวงศ์** น้องสาว **นางกนกรัตน์ เกษศรี** มีหลานและญาติๆ หลายคน เรียนโรงเรียนกวงตง ต่อที่โรงเรียนสุวรรณฯ และจบที่โรงเรียนพรหมานุสรณ์ฯ

อุปสมบท ที่**วัดพลับพลาชัย** ตำบลคลองกระแชง อำเภอเมืองฯ จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๕ มี

พระอุปัชฌาย์	คือ	พระครูอาทรวชิรธรรม
พระกรรมวาจาจารย์	คือ	พระครูนิเทศธรรมาราม
พระอนุสาวนาจารย์	คือ	พระสมุห์เนียม

ครั้งที่	วันที่	จำนวน	สถานที่บริจาค	ผู้เก็บ
79	[illegible]	400	[illegible]	[illegible]
80	4 กค 46	350	— " —	[illegible]
81	7 ตค 46	"	— " —	[illegible]
82	12 มค 47	350	" "	[illegible]
83	31 [illegible] 47	"	— " —	[illegible]
84	1 สค 47	400	[illegible]	[illegible]
85	11 มค 48	"	[illegible]	[illegible]
86	10 มีค 48	"	" — "	[illegible]
87	[illegible] 48	"	— " —	[illegible]

ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย
ถนนอังรีดูนังต์ กรุงเทพฯ
โทร. ๒๕๒๔๑๐๖ - ๐๙

ผู้บริจาคโลหิต

บัตรผู้บริจาคโลหิต

ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ
สภากาชาดไทย

A

Rh..............................

หมู่อื่นๆ

11C 3600032

เลขประจำตัวบัตร 17425 - พบ.

ชื่อ พระมหาศุภชัย เลขประจำตัว ๑๗๔๒๕ พบ.
นามสกุล นาราวงศ์ วันเดือนปีเกิด ๒๐ ก.ย. ๒๔๙๒
ที่อยู่ ๑๐๖ วัดพลับพลาชัย ต.คลองกระแชง
อ.เมือง ฯ จว.เพชรบุรี ๗๖๐๐๐

ผู้มีชื่อนี้เป็นผู้บริจาคโลหิตของ ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย

[illegible]
ผู้อำนวยการ ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย

พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม
ลายมือชื่อผู้ถือบัตร

โปรดนำติดตัวไว้เสมอ

สถิติบริจาคโลหิต

ครั้งที่	วันที่	จำนวน	สถานที่บริจาค	ผู้เก็บ
71	[illegible] 42	350	[illegible]	[illegible]
72	6 กค 42	-	-	[illegible]
73	5 พค 43	.	"	[illegible]
74	7 มีค 43	"	"	[illegible]
75	7 กค 43	"	"	[illegible]
76	[illegible] 44	"	— " —	[illegible]
77	1 6.ค 44	"	[illegible]	[illegible]
78	[illegible] 45	"	[illegible]	[illegible]

ชีวิตนี้ตายไป เหลือดี ชั่ว ให้ท่านกล่าวถึง
บริจาคดวงตา บริจาคร่างกายให้ไว้หมดแล้ว

ตำแหน่งหน้าที่การงาน

๑. เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพลับพลาชัย

๒. เป็นเลขานุการของวัด

๓. เป็นเลขานุการรองเจ้าคณะจังหวัดเพชรบุรี (พระสุธีวัชโรดม)

เป็น**เจ้าอาวาสวัดพริบพลี เมื่อ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๗**

๔. เป็นเลขานุการเจ้าคณะจังหวัด (พระราชสุวรรณมุนี)

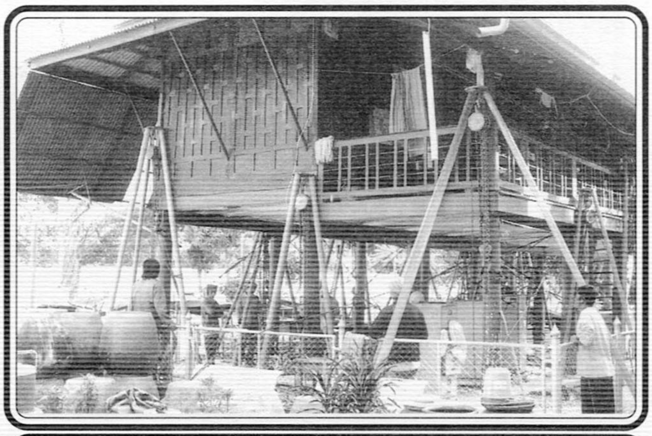
๕. เป็นเจ้าคณะตำบลท่าราบ - ช่องสะแก ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

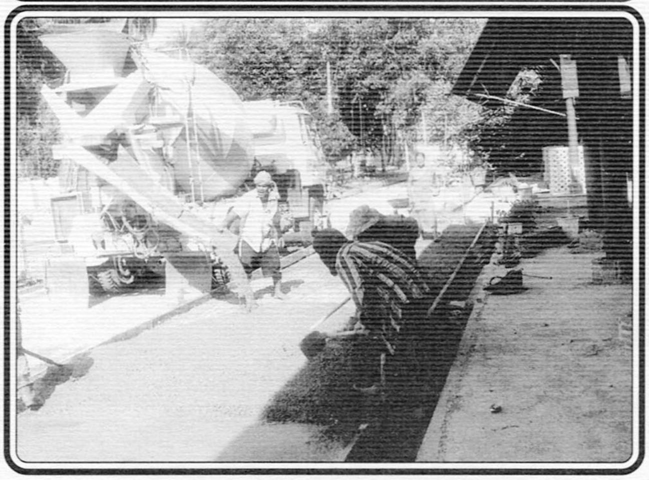
๖. เป็นพระอุปัชฌาย์ สอบได้เมื่อ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐

ชีวิตนี้ได้บริจาคทรัพย์เพื่อการศึกษา มอบทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนโรงเรียนต่างๆ หลายโรงเรียน บริจาคโลหิตให้กาชาด ๘๗ ครั้ง

ข้อมูลบางอย่าง เช่น ชอบชีวิตเรียบง่าย สมถะ สงบ ไม่ดิ้นรนแสวงหา เพราะการสะสมเป็นทุกข์

คติประจำใจ เอาอดีตเป็นบทเรียน มองอนาคตเป็นจุดหมาย ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด เพราะเป้าหมายนั้นอยู่ที่ปัจจุบัน ถ้าทำไม่ได้ อนาคตก็ไม่มี (ชอบทำงาน มากกว่าพูด)

ปรับปรุง ตกแต่ง สถานที่หลังวัด เพื่อสร้างศูนย์ปฏิบัติธรรม

ภาพกิจกรรม

แสดงความยินดีกับ พลโททวนชัย พันธ์เพิ่มศิริ
เจ้ากรมทหารช่าง จ.ราชบุรี

ปรับปรุงสร้างกุฏิใหม่ ปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒

พิธีบวงสรวงองค์เทพฯ

พิธีแห่ผ้าแดงฯ

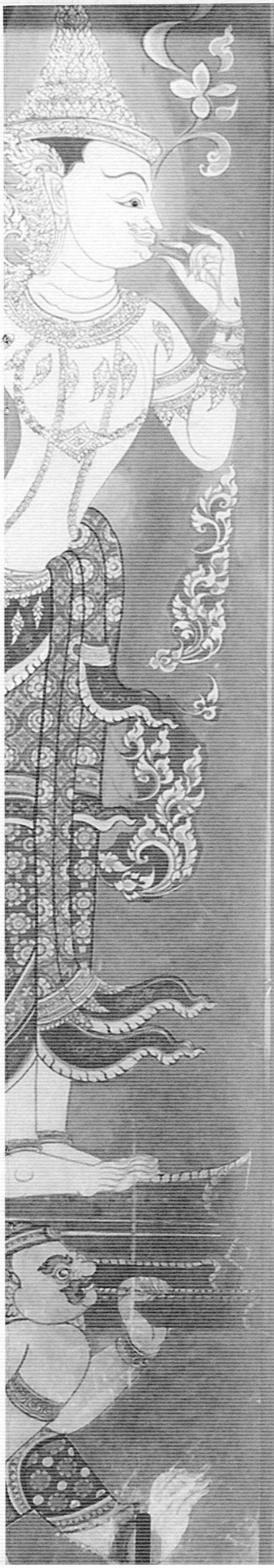

กิจกรรมทำกระทงของเด็กนักเรียน

หนังสือบทสวดมนต์

วัดพริบพลี

ตำบลท่าราบ

อำเภอเมืองเพชรบุรี

จังหวัดเพชรบุรี

ปี พ.ศ.๒๕๕๒

คำบูชาพระรัตนตรัย

ก่อนอาราธนา บูชา ภาวนา ถวาย ต้องภาวนาด้วย นะโม 3 จบก่อนเสมอ

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง ปูเชมิ (หลายคนว่า ปูเชมะ)

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง ปูเชมิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง ปูเชมิ

หมายเหตุ ถ้าบูชาหลายคน เปลี่ยน จาก **ปูเชมิ** เป็น **ปูเชมะ**

คำบูชาพระ และ ไหว้พระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เอง **พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ** ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน **(กราบ)**

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว **ธัมมัง นะมัสสามิ** ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม **(กราบ)**

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว **สังฆัง นะมามิ** ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์ **(กราบ)**

คำบูชาพระพุทธเจ้า

ข้าพระพุทธเจ้า ขอบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยดอกไม้ธูปเทียนเหล่านี้ ขอพระพุทธองค์จงทรงรับ ซึ่งดอกไม้และธูป

เทียนเหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้า สิ้นกาลนาน เทอญ..... (ถ้ามีเพียงดอกไม้ ก็ควรว่าเฉพาะดอกไม้ หรือมีสิ่งใดก็ว่าเฉพาะสิ่งนั้นๆ ก็ได้)

คำถวายดอกไม้ ธูปเทียน เพื่อบูชาพระรัตนตรัย

อิมานิ มะยัง ภันเต ทีปะธูปะปุปผะวะรานิ ระตะนัตตะยัสเสวะ อะภิปูเชมะ อัมหากัง ระตะนัตตะยัสสะ ปูชา ทีฆะรัตตัง หิตะสุขาวะหา โหตุ อาสะวักขะยัปปัตติยา ฯ

ข้าแต่พระคุณเจ้าทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอบูชาธูป-เทียน แลดอกไม้อันประเสริฐเหล่านี้แก่ พระรัตนตรัย กิริยาที่บูชาแก่พระรัตนตรัยนี้ จงเป็นผลนำมาซึ่งประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน จงเป็นไปเพื่อให้ถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สิ้นไปแห่งอาสวะกิเลส เทอญ...

คำบูชาข้าวพระพุทธ

อุกาสะ สูปะพะยัญชะนะ สัมปันนัง สาลีนัง โภชะนานัง อุทะกังวะรัง สัพเพ สัชชัง สัมมาสัมพุทธัสสะ ทะทามะยัง อะภิปูชะยามิ (ถ้าหลายคนว่า อะภิปูชะยามะ)

คำแปล ข้าพเจ้าขอบูชาข้าวสุก ข้าวสาลี พร้อมด้วยแกงกับและน้ำ อันประเสริฐนี้ แด่พระพุทธเจ้า

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

คำแปล ข้าพเจ้าขอคืนเศษอันเป็นมงคลนี้ ข้าพเจ้าขอภัตต์ที่เหลือ เพื่อบริโภคเป็นมงคลด้วย

คำถวายอาหารสังฆทาน (แด่พระสงฆ์)

อิมัสสะมิงถาเนเยวะ อิมานิ ภิกขานิ สะสูปะพยัญชะนาทีนิ สักขาทะนิยะ สะโภชะนียาทีนิ จะ อุทะกานิ สะมูลฬะพะลานิ สัพเพสัชชาทีนิ อุทเทกะภัตตานิ พุทธะปะมุขขัสสะ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามิ ฯ

ทุติยมฺปิ อิมัสสะมิงถาเนเยวะ อิมานิ ภิกขานิ สะสูปะพยัญชะนาทีนิ สักขาทะนิยะ สะโภชะนียาทีนิ จะ อุทะกานิ สะมูลฬะพะลานิ สัพเพ สัชชาทีนิ อุทเทกะภัตตานิ พุทธะปะมุขขัสสะ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามิ ฯ

ตะติยัมปิ อิมัสสะมิงถาเนเยวะ อิมานิ ภิกขานิ สะสูปะพยัญชะนาทีนิ สักขาทะนิยะ สะโภชะนียาทีนิ จะ อุทะกานิ สะมูลฬะพะลานิ สัพเพ สัชชาทีนิ อุทเทกะภัตตานิ พุทธะปะมุขขัสสะ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามิ ฯ

คำแปล ข้าพเจ้า ขอน้อมถวาย ซึ่งภักษาหารทั้งหลายเหล่านี้ พร้อมทั้งแกง และกับ ของควรเคี้ยวและของควรบริโภค พร้อมด้วยน้ำบริสุทธิ์ และผลหมากรากไม้

เภสัชทั้งหลาย เป็นต้น เป็นภัตรเพื่อเจาะจง (อุทเทสภัต) ต่อพระภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ในที่นี้นั่นเทียว

แม้ครั้งที่ ๒ .... แม้ครั้งที่ ๓ ....

คำอปโลกน์สังฆทาน

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ ชานาตุ ขอพระสงฆ์ทั้งปวงจงรับทราบเถิดว่า บัดนี้ ทายก ทายิกา ผู้มีจิตศรัทธาได้น้อมนำมาซึ่งภัตตาหาร มาถวายเป็นสังฆทานแก่พระภิกษุสงฆ์ อันว่า สังฆทานนี้ย่อมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ มีอานิสงส์มาก สมเด็จพระพุทธองค์จะได้จำเพาะเจาะจงว่า เป็นของภิกษุรูปหนึ่งรูปใดก็หามิได้ เพราะเป็นของได้แก่สงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล พระพุทธองค์ตรัสว่า ให้แจกกันตามบรรดาที่มาถึง

ฉะนั้น บัดนี้ ข้าพเจ้า จะสมมติตนเป็นผู้แจกของสงฆ์ พระสงฆ์ทั้งปวงจะเห็นสมควรหรือไม่เห็นสมควร ถ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควรแล้วไซร้ ขอจงได้ทักท้วงขึ้นในท่ามกลางสงฆ์อย่าได้เกรงใจ ถ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว ก็จงเป็นผู้นิ่งอยู่ (หยุดนิดหนึ่ง) บัดนี้ พระสงฆ์ทั้งปวงนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจักรู้ได้ว่าเป็นการสมควรแล้ว จะได้ทำการแจกของสงฆ์ต่อไป ณ กาลบัดนี้

อะยัง ปะฐะมะภาโค มะหาเถรัสสะ ปาปุณาติ ส่วนที่ ๑ ยอมถึงแก่พระเถระผู้ใหญ่ ผู้อยู่เหนือข้าพเจ้า **อะวะเสสา ภาคา อัมหากัง ปาปุณันติ** ส่วนที่เหลือจากพระเถระผู้ใหญ่แล้ว ย่อมถึงแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตามบรรดาที่มาถึงพร้อมกันทุกๆ รูป (ตลอดถึงสามเณรด้วย) เทอญ.....

คำปรารถนา

อิทัง เม ทานัง อาสะวะคะยาวะหัง โหตุ อะนาคะเต กาเล ผลบุญกุศลที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ถวายสังฆทานแด่พระภิกษุสงฆ์ในวันนี้ ขอจงเป็นพลวปัจจัยนำข้าพเจ้าไปสู่ปรภพเบื้องหน้า เกิดชาติใด ภพใด ขอให้ได้ประสบพบพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ขอให้มีจิตเป็นกุศล ได้บำเพ็ญบุญทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา และได้สดับตรับฟังพระสัทธรรมเทศนา ต่อหน้าพระพักตร์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มี พระศรีอริยเมตตรัย เป็นต้น ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้สำเร็จมรรค ผล นิพพาน ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น เทอญ...นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ

อัญเชิญเทพยดา

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ

ผะริตตะวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

สัคเค กาเม จะรูเป คิริสิขะระตะเต จันตะริกเข วิมาเน ทีเปรัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโวเม สุนันตุ ธัมมะสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา

คำแปล ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้มีเมตตา จงแผ่ไมตรีจิตด้วยคิดว่า ขออานุภาพพระปริตร จงรักษาพระราชา ผู้เป็นเจ้าแห่งนรชน พร้อมด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยพระราชวงศ์ พร้อมด้วยเสนามาตย์ แล้วอย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระปริต

ขอเชิญเทวดาทั้งหลาย ผู้สิงสถิตอยู่ในสวรรค์ชั้นกามภพด้วย ในชั้นรูปภพด้วย ผู้สิงสถิตอยู่บนยอดเขา และที่หุบผาด้วย ทั้งที่สิงสถิตอยู่ในวิมานบนอากาศด้วย และภุมมเทวดาทั้งหลาย ซึ่งสิงสถิตอยู่ในทวีป ในรัฐ ในหมู่บ้าน บนต้นไม้ ในป่าชัฏ ในเหย้าเรือน และเรือกสวนไร่นา รวมทั้งบรรดายักษ์ คนธรรพ์ และนาคทั้งหลาย ผู้เป็นสาธุชน ซึ่งสิงสถิตอยู่ในน้ำ บนบก ณ ที่ลุ่มที่ดอน ที่ใกล้เคียง จงมาชุมนุมกัน ขอเชิญฟังคำของพระมุนีเจ้า

ผู้ประเสริฐ (ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายจะกล่าว ณ บัดนี้) กันเถิด ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย เวลานี้เป็นเวลาฟังธรรม ดูก่อนผู้เจริญทั้งหลาย เวลานี้เป็นเวลาฟังธรรม ดูก่อนท่านผู้เจริญทั้งหลาย เวลานี้เป็นเวลาฟังธรรม

เจริญพระพุทธคุณ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

พุทธัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ ธัมมัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิ สังฆัง ชีวิตัง ยาวะนิพพานัง สะระณัง คัจฉามิฯ ทุติยัมปิ พุทธัง...ฯลฯ ตะติยัมปิ พุทธัง... สะระณัง คัจฉามิ...

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสสะธัมมะสาระถิสัตถา เทวะมะนุสสานังพุทโธ ภะคะวาติ **(สวด ๕๖ จบ)**

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ **(สวด ๓๘ จบ)**

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต

สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญังเขตตัง โลกัสสาติ....**(สวด ๑๔ จบ)**

คาถาพาหุง

(๑) พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๒) มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนะระวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๓) นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๔) อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง ธาวันติโยชะนะปะถัง คุลิมาละวันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๕) กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลัง

(๖) สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๗) นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโทตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๘) ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรหมัง วิสุทธิชุติมิทธิ พะกาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโทตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๙) เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย วาจะโนทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตะวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิโมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยมงคลคาถา

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปูเรตะวาปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ **ชะยันโต** โพธิยา มูเลสักยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะ วิโปกขะเรอะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ ฯ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโตจะ สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจา

กัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

ประวัติและความเป็นมาแห่งคาถาพาหุง
ที่ใช้สวดป้องกันภัยและเอาชนะอุปัทอันตราย

อาจารย์เสฐียรพงษ์ วรรณปก

ชัยชนะของพระพุทธเจ้าเราเรียกกันว่า “ชัยมงคล” แปลว่า ชัยชนะ อันเป็นมงคล คือ ชัยชนะที่ดีงาม เป็นชัยชนะเด็ดขาดนิรันดร

ในการเอาแพ้ชนะกันสำหรับคนทั่วไป ผู้ได้ชัยชนะมักก่อเวร ผู้พ่ายแพ้มักนอนเป็นทุกข์ หาทางแก้แค้นให้จงได้ ผู้ชนะเขาก็ไม่มีความสุขใจ คอยหวาดระแวงว่า อาจจะถูก

"รีโมตคอนโทรล" เอาเมื่อใดก็ได้

แต่การที่พระพุทธองค์ทรงชนะใคร ทรงชนะด้วยพระมหากรุณาต่อเขาเป็นที่ตั้ง ผู้แพ้ยอมแพ้เพราะสำนึกว่าตนผิดเอง เห็นชอบตามที่พระองค์ทรงสั่งสอน เพราะเหตุนี้เราจึงเรียกว่า "**ชัยมงคล**" เพราะอย่างน้อยก็เป็นสิริมงคลแก่เขาผู้นั้น

ชัยมงคล มีทั้งหมด ๘ บท จะขอยกมาแปลทีละบทพร้อมเล่ารายละเอียดประกอบ เพื่อให้ผู้อ่านทราบเท่าที่หน้ากระดาษจะอำนวย

(๑) **พาหุง *คำแปล*** พญามารเนรมิตแขนตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ขี่ช้างคีเมขละ พร้อมด้วยเสนามารโห่ร้องก้องกึกพระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยธรรมวิธี มี **ทานบารมี** เป็นต้น ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน...

เหตุการณ์เกิดขึ้นใต้ต้นโพธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา พระบรมโพธิสัตว์ประทับนั่งขัดสมาธิ ผินพระพักตร์สู่ทิศตะวันออก ตั้งพระวรกายตรง ดำรงพระสติมั่น เจริญอานาปานสติภาวนา ตั้งพระปณิธานแน่วแน่ จะพยายามเพื่อบรรลุสัมมาสัมโพธิญาณให้จงได้ แม้ว่าเลือดเนื้อจะเหือดแห้งไปเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ก็จะไม่ยอมลุกขึ้นเป็นอันขาด พูดง่ายๆ ว่า ยอมตายคาต้นโพธิ์ ว่างั้นเถอะ

ขณะนั้น วสวัตตีมารกลัวว่า พระบรมโพธิสัตว์จะก้าวพ้นจากเงื้อมมือของตน จึงยกพหลโยธามาผจญ ตัวพญามารเองก็เนรมิตแขนตั้งพันแขน ยั้วเยี้ยยังกะหนวดกุ้ง ถืออาวุธครบทุกมือ ขี่พญาช้างครีเมขละ นำพวกลิ่วล้อหน้าตาน่าสะพรึงกลัวมาล้อมพระองค์ ออกปากขับไล่ให้พระองค์ลุกหนีไป มันอ้างว่า รัตนบัลลังก์ (ที่นั่ง) นี้เป็นของมัน

พระบรมโพธิสัตว์ตรัสตอบว่า รัตนบัลลังก์นี้เป็นของพระองค์ เกิดขึ้นด้วยบุญบารมีที่พระองค์ได้บำเพ็ญมาแต่อดีตกาลนานหลายอสงไขยกัป พญามารแย้งว่า "เป็นของข้ามากกว่า จริงไหมวะ" ประโยคหลังนี้มันหันไปพูดกับลูกน้อง พวกลิ่วล้อมารต่างก็รับพร้อมกันว่า "ใช่แล้วๆ"

"**ท่านมีพยานบ้างไหมว่า ที่นั่งนี้เป็นของท่าน**" มันรุกฆาต

พระองค์ทรงชี้พระดรรชนีลงพื้นดิน ตรัสว่า "**ขอวสุนธราจงเป็นพยาน**" ทันใดนั้น นางสุนธราเจ้าแม่ธรณี ปรากฏกายบีบมวยผม ปล่อยกระแสธารไหลมาท่วมกองทัพพญามารจนพ่ายแพ้หนีไปในที่สุด

พญามาร และ นางธรณี คือใคร ? ค่อยว่ากันก็แล้วกัน

มีพระพุทธรูปปางหนึ่ง สร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์

เหตุการณ์ที่พระบรมโพธิสัตว์ผจญมารจนได้รับชัยชนะ ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุด พระพุทธรูปปางนี้ ชื่อ "**ปางมารวิชัย**" ชาวบ้านเรียกกันว่า "**ปางสะดุ้งมาร**"

มีผู้ทักว่า น่าจะเรียก "**ปางมารสะดุ้ง**" มากกว่า เพราะผู้สะดุ้งกลัวจนหนีลนลาน คือมาร มิใช่พระพุทธองค์

ที่มาของชื่อนี้ (ถ้าผมจำไม่ผิด) ก็คือ ครั้งหนึ่งสมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพทอดพระเนตรเห็นพระพุทธรูปมารวิชัยองค์หนึ่งพักตร์ไม่ค่อยสวย จึงรับสั่งว่า "**องค์นี้ท่าจะสะดุ้งมาร**"

หลวงบริบาลบุรีภัณฑ์จำเอาไปเขียนบรรยายพระพุทธรูปองค์นี้ ตั้งไว้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ใครไปเข้าชมก็ได้เห็นและจดจำสนิทใจว่า พระพุทธรูปที่ประทับชี้พระดรรชนีขวาลงข้างล่าง พระหัตถ์ซ้ายวางที่พระเพลาชื่อว่า พระพุทธรูปปางสะดุ้งมาร

สมเด็จฯ ทรงทราบภายหลังว่า ที่พระองค์ตรัสเล่นๆ กลับมีผู้ถือเป็นจริงเป็นจังก็ต่อเมื่อสายเสียแล้ว คนจำกันติดปากแล้ว จึงปล่อยเลยตามเลย

ดร.ไซเล่อร์ ผู้สนใจคัมภีร์พุทธศาสนาคนหนึ่งปรารภกับผมว่า ฉากพระพุทธเจ้าผจญมาร ทำไมมีงูยั้วเยี้ยไปหมด จิตรกรรมหลายแห่งเขียนให้พญามารและเสนามาร มีงูมาก

มาย พันกายบ้าง เลื้อยออกจากปาก จากจมูก และรูหูทั้งสองข้างบ้าง ดูเหมือนจงใจจะให้เป็น "**กองทัพงู**" มากกว่า "**กองทัพมาร**" ดร.ไซเล่อร์ถามว่า ในพระคัมภีร์มีพูดถึงงูบ้างไหม เวลาบรรยายเหตุการณ์ตอนนี้

ผมจนด้วยเกล้านึกไม่ออกจริงๆ ยกเว้นในหนังสือที่แต่งรุ่นหลัง เช่น ปฐมสมโพธิ สัมภารวิบาก และคัมภีร์ฝ่ายมหายาน คือ ลลิตวิสตระ มีพูดถึงงูบ้าง แต่ในพระไตรปิฎกมิได้พูดไว้

อาจารย์เสฐียร พันธรังษี บอกว่า งู เป็นสัญลักษณ์แทนความชั่วร้ายหรือกิเลสอย่างทางคริสต์ ซาตานที่มาหลอกอาดัม กับ อีฟ ก็มาในร่างงู เพราะฉะนั้น งู กับ มาร ก็คือสิ่งเดียวกัน ภาพจิตรกรรมจึงวาดทั้งมาร ทั้งงู ก็เป็นคำพูดที่น่ารับฟัง

ความจริง ที่จิตรกรเขาเขียนงูไว้ในภาพเหตุการณ์ครั้งนี้ ถ้าดูให้ดีแล้ว เขาเขียนตามที่คาถาพาหุงบรรยายไว้นั่นเอง คาถานี้พูดถึงงูอยู่ด้วย แต่เราแปลไม่มีงูกันเอง

คำว่า "**อุทิตโฆรสเสนมารํ**" นั่นไง ที่แปลกันว่า พร้อมทั้งเสนามารให้ร้องก้องกึกนั่นน่ะ ลองแยกคำให้กระจะๆ ดูสิ จะเห็นว่า เราแปลผิดมานานแล้ว

อุทิต (เกิดขึ้น โผล่ขึ้น" + **โฆร** (ย่อมาจาก โฆรวิส งูพิษร้าย) สเสนมารํ (พร้อมเสนามาร) รวมแล้วแปลว่า **"พร้อมทั้งเสนามาร มีงูออกจากร่างกาย"** แล้วอย่างนี้จะไม่ให้กองทัพมารกลายเป็นกองทัพงูไงไหว

มาร ที่ว่านี้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเทวดาอันธพาลจริงก็ได้ (จะเชื่ออย่างนั้นก็ได้ ไม่มีใครว่า) เป็นสัญลักษณ์แทนกิเลส (โลภ โกรธ หลง) พระโพธิสัตว์ผจญมารพร้อมกองทัพก็คือ พระองค์ทรงพยายามเอาชนะกิเลสให้ได้นั่นเอง กว่าจะเอาชนะได้ก็เหนื่อยไม่แพ้รบทัพจับศึกครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต

นางธรณี เป็นสัญลักษณ์แทนพระบารมีที่ทรงบำเพ็ญบารมีมาแต่อดีตชาติ การอ้างนางธรณีเป็นพยานก็คือ ทรงรำลึกถึงคุณความดีที่เคยทำมาแล้วนั่นเอง เมื่อทำดีมาถึงขนาดนี้แล้ว จะยอมสยบแก่อำนาจฝ่ายต่ำกระไรได้

(๒) มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง ***คำแปล*** อาฬวกยักษ์ผู้กระด้าง ปราศจากความอดทน ดุร้าย สู้รบกับพระพุทธเจ้าอย่างทรหดยิ่งกว่ามารตลอดราตรี

พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยขันติวิธีที่ทรงฝึกฝนมาดี ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ณ ป่าลึกชายแดนเมืองอาฬวี มีพวกยักษ์อาศัยอยู่ ยักษ์

ที่ว่านี้ทางด้านมานุษย์วิทยา เขาบอกว่า เป็นมนุษย์กินคนเผ่าหนึ่ง หาใช่ยักษ์เขี้ยวโง้งตาโปนอย่างยักษ์วัดโพธิ์และวัดพระแก้วไม่ เจ้าเมืองอาฬวีออกไปล่าสัตว์ ไล่ตามเนื้อถลำเข้าไปในป่าลึก พวกยักษ์จับได้จะทำสเต็กคนกินให้อร่อย เจ้าเมืองขี้ขลาดกลัวตาย (ใครๆ ก็กลัว ความจริงก็ไม่น่าประณามเจ้าเมืองแกนะครับ) ออกปากสัญญาว่า ถ้าปล่อยตนไปจะส่งชาวเมืองมาให้พวกยักษ์กินทุกวัน

เหตุการณ์ต่อมาก็คือบ้านเมืองเดือดร้อนไปทั่วหัวระแหง แรกเริ่มเดิมทีเจ้าเมืองแกก็เอานักโทษเด็ดขาดไปให้พวกยักษ์กินทีละคนๆ จนหมดคุก คราวนี้หาใครไม่ได้ก็สั่งให้ดักจับเอาใครก็ได้ที่เดินอยู่คนเดียว มีคดีคนหายอย่างลึกลับเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นที่หวาดกลัวของคนทั้งเมือง

ด้วยพระมหากรุณาธิคุณต่อชาวเมืองอาฬวี พระพุทธองค์จึงเสด็จไปหาอาฬวกยักษ์ บังเอิญแกไม่อยู่ จึงเสด็จเข้าไปประทับนั่ง ณ ที่นั่งประจำตำแหน่งแก แกมาเจอเข้าจึงตวาดด้วยความโมโหสุดขีด **"สมณะโล้น ลุกขึ้น"** พระองค์ทรงลุกขึ้นอย่างว่าง่าย ยักษ์แกได้ใจเลยสั่งให้พระองค์ลุกนั่งๆ เดินเข้าห้อง ออกนอกห้อง เป็นที่สนุกสนาน จะสั่งให้วิ่งด้วยหรือเปล่าตำราไม่บอกไว้ อาฬวกยักษ์ถึงแกจะเป็นคนเถื่อน ใช่ว่าจะไม่เคยรู้ว่าพระพุทธเจ้านั้นเป็น

พระศาสดา ที่มีคนเคารพนับถือมากมาย การที่แกสามารถสั่งให้คนยิ่งใหญ่ขนาดนั้นทำตามอย่างไม่ขัดขืนตลอดคืน จึงทำให้แกภูมิใจที่ปราบพระศาสดาเอกของโลกได้ จิตใจจึงผ่อนคลายความดุร้ายลง พอได้จังหวะพระพุทธองค์ก็ค่อยๆ สอนให้ยักษ์แกรู้ผิดชอบชั่วดี ยักษ์แกก็ซักถามข้อข้องใจหลายอย่าง พระองค์ทรงวิสัชชนาให้แกเข้าใจแจ่มแจ้ง จนในที่สุดยอมรับเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะกลายเป็นยักษ์พุทธไปแล้วว่างั้นเถอะ

เมื่อมนุษย์กินคนถือศีลห้า สันติสุขมิได้เกิดเฉพาะแก่ชาวเมืองอาฬวี หากรวมถึงเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกด้วย เพราะฉะนั้นชัยชนะของพระพุทธองค์ครั้งนี้ จึงเป็นชัยชนะ นำมาซึ่งสิริมงคลอย่างแท้จริง

(๓) **นาฬาคิริง *คำแปล*** พญาช้างชื่อนาฬาคีรี ตกมันดุร้ายยิ่งนัก ประดุจไฟป่า จักราวุธ และสายฟ้า

พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยวิธีรดน้ำ คือ เมตตา ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

เรื่องราวเบื้องหลังมีว่า พระดัง (ในทางไม่ดี) ชื่อเทวทัตถูกความอยากใหญ่ครอบงำ อยากเป็นใหญ่ ปกครองสงฆ์แทนพระพุทธองค์ ยุยงให้เจ้าชายอชาตศัตรู ก่อการกบฏ ยึดราชสมบัติ จับพระราชบิดาของตนขังคุกจนสิ้นพระชนม์ ส่ง

นายขมังธนูไปดักทำร้ายพระพุทธองค์ แต่แผนการล้มเหลว จึงวางแผนที่สาม คือสั่งปล่อยช้างตกมัน ที่ชื่อนาฬาคิรีให้เหยียบพระพุทธองค์ ขณะเสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ ถ้าพระพุทธองค์สิ้นพระชนม์ ก็ถือเป็นอุบัติเหตุ จับมือใครดมไม่ได้ ว่าอย่างนั้นเถิด

เช้าตรู่วันนั้น พระพุทธองค์เสด็จออกไปโปรดสัตว์ ตามเสด็จโดยพระอานนท์พุทธอนุชา พญาช้างนาฬาคิรีถูกนายควาญช้างปล่อยออกมา เพราะได้รับบัญชาจากนายเหนือหัว วิ่งทะยานออกสู่ถนนด้วยความเมามัน ร้องก้องโกญจนาท (เขาว่าช้างมันร้องแปร๋นๆ เสียงแหลมเล็กดุจเสียงนกกระเรียน) บ่ายหน้ามายังบาทวิถีที่พระพุทธองค์เสด็จพุทธดำเนินมา มหาชนวิ่งหนีกันอลหม่าน

พระอานนท์พุทธอนุชาเห็นดังนั้น เกรงอันตรายจะบังเกิดแก่พระพุทธองค์ จึงรีบวิ่งออกไปหมายจะสกัดกั้นพญาช้างตกมัน ยอมถวายชีวิตเพื่อปกป้องพระบรมศาสดา ทั้งๆ ที่ตนยังเป็นเสขบุคคล ไม่ได้บรรลุมรรคผลระดับสูงถึงขั้นอภิญญาอะไร จะไปสยบพญาช้างตกมันได้ ก็มิได้คำนึงถึง

พระพุทธองค์ตรัสเรียกพระอานนท์ให้ถอยกลับไป เธอก็มิยอมถอย พญาช้างรี่เข้าใส่พระองค์จึงทรงทำปาฏิหาริย์ขับพญาคชสารให้วิ่งเลี่ยงพระอานนท์ไปอีกทางหนึ่ง

ขณะนั้นทารกน้อยคนหนึ่งถูกแม่ทิ้งไว้กลางถนน เพราะกลัวตายร้องไห้จ้า น่าเวทนายิ่งนัก พญาช้างเปลี่ยนเข็มจากพระอานนท์หันมาหมายกระทืบเด็กอยู่พอดี

สมเด็จพระจอมมุนีทรงแผ่พระเมตตาภินิหาร ดังหนึ่งทรงหลั่งกระแสธารอันเย็นสนิท ตกต้องดวงจิตของพญาช้างความดุร้ายเมามันพลันหายไปสิ้น มันเดินเข้ามาหมอบแทบพระยุคลบาท ยกงวงจบบนกระพองถวายอภิวาทรับพระโอวาทจากพระพุทธองค์ แล้วมันก็ลุกขึ้นเดินเชื่องช้ากลับโรงช้าง

เห็นหรือยังครับ อานุภาพเมตตาจิตของพระพุทธเจ้านั้นแรงกล้าขนาดไหน

สำหรับปุถุชนอย่างเราไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก แค่แผ่เมตตาก่อนนอนทุกคืนวัน

ไอ้ศัตรูที่คิดร้าย มันก็ผุดลุก ผุดนั่งไม่เป็นอันกินอันนอนและแพ้ภัยตัวเองในที่สุด

(๔) อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง *คำแปล* โจรองคุลิมาล (โจรฆ่าคนเอานิ้วทำพวงมาลัยแสนดุร้าย ถือดาบเงื้อง่าวิ่งไล่ฆ่าพระพุทธองค์สิ้นระยะทาง ๓ โยชน์ พระจอมมุนี ทรงบันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจเอาชนะได้ราบคาบ ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

เรื่อง โจรองคุลิมาลนั้น รู้กันดีอยู่แล้ว ไม่จำต้องเล่ารายละเอียดมากนัก ที่น่าสังเกตก็คือ พื้นเพจิตใจของงองคุลิมาล หรือ อหิงสกะมิได้ชั่วช้า ถ้าพูดตามหลักโหราศาสตร์ก็ว่าเขาเกิดมาเพื่อเป็นโจร แต่ถ้าพูดตามหลักพระพุทธศาสนาก็ว่า อหิงสกะต้องกลายเป็นโจรเพราะขาด "ปรโตโฆสะ" ที่ดี

ปรโตโฆสะ แปลว่า สิ่งแวดล้อม (นี่แปลให้ฟังกันง่ายๆ นักวิชาการอย่าตาเขียวล่ะ) ระยะแรกเธออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี พ่อ-แม่หมั่นฝึกฝนอบรม อหิงสกะเธอก็ยังดีอยู่ แต่เมื่อมาศึกษาศิลปวิทยากับอาจารย์ทิศาปาโมกข์ (ครูใหญ่เจ้าของสำนัก เทียบได้กับคณบดีกระมัง) ครูมันระยำก็เลยกำจัดลูกศิษย์ที่ตนไม่ชอบ เพราะคำประจบสอพลอของพวกศิษย์ขี้อิจฉาอหิงสกะ

สิ่งแวดล้อมทางบุคคลหรือสังคมเป็นพิษ อหิงสกะขาด "**กัลยาณมิตร**" (แปลว่ามิตรแท้ มิตรที่ดีงาม อย่าไปแปลว่า "ลูกแก้ว เข้าล่ะ) ชีวิตจึงหักเหกลายเป็นโจรไปในที่สุด เป็นจริงตามคำทำนายของบิดา

อหิงสกะเธอฆ่าคน เอานิ้วมือร้อยพวงมาลัยห้อยคอได้ ๙๙๙ นิ้วแล้ว ขาดอีกนิ้วเดียวก็จะครบหนึ่งพันตามที่ครูระยำแกสั่ง มาถึงตอนนี้ชื่อเสีย (ไม่ใช่ชื่อเสียง) นะครับ ลือกระฉ่อน

เป็นที่หวาดกลัวของผู้ได้ยินเอ่ยคำว่า "องคุลิมาล" เท่านั้น เด็กได้ยินก็ร้องไห้จ้า คิดดูเอาก็แล้วกันว่าจะขนาดไหน เธอดังจนกระทั่งพระเจ้าปเสนทิโกศลส่งกองทัพย่อยๆ ตามล่า

วันนั้นมารดาของอหิงสกะออกเดินทางไปหาลูกชายเพื่อจะบอกข่าวว่ากำลังถูกตามล่า พระพุทธเจ้าทรงเห็นว่าองคุลิมาลตอนนี้ฟั่นเฟือนแล้ว เห็นมารดาก็จะฆ่า เกรงว่าองคุลิมาลจะทำมาตุฆาต (ฆ่ามารดา) สร้างบาปกรรมถลำลึกลงไปอีก จึงเสด็จพุทธดำเนินไปดัก องคุลิมาลเห็นพระเหลืองๆ ก็ไม่คำนึงถึงละ ถือดาบวิ่งไล่ ร้องตะโกนว่า "**หยุดสมณะหยุด**" พอพระพุทธองค์ตรัสว่า "**เราหยุดแล้ว แต่เธอสิไม่หยุด**" จึงได้สำนึกผิดชอบชั่วดี วางดาบเข้ามาถวายบังคมนั่งฟังพระโอวาท จนบรรลุอรหัต และขอบวชเป็นสาวก เปลี่ยนสภาพเป็น "**องคุลิมาลเถระ**" นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณหาประมาณมิได้

พระองคุลิมาล ท่านประพันธ์คาถาเล่าถึงตัวเองไว้ว่า

เมื่อก่อนฉันคือโจรองคุลิมาลผู้ดุร้าย เวียนว่ายลอยคอกลางกระแสตัณหาใหญ่ ได้อาศัยพระพุทธองค์เป็นที่ยึดอันมั่นคงปลอดภัย บัดนี้ฉันนอนเป็นสุข ยืนเป็นสุข พ้นเงื้อมมือมารร้าย อโห! น่าอัศจรรย์ใจ พระกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระศาสดา

บทกวีนี้คัดมาจาก **"บทเพลงแห่งพระอรหันต์"** เป็นหนังสือบันทึกความในใจของพระสาวกสำคัญๆ ของพระพุทธองค์ ไปหาอ่านเอา บอกไม่ได้ว่าใครแปล มันเขินครับ !

(๕) กัตวานะ *คำแปล* นางจิญจมาณวิกา (สาวิกาพวกนิครนถ์) เอาไม้กลมๆ มาผูกท้อง ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์ ใส่ร้ายพระพุทธเจ้าท่ามกลางฝูงชน

พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยวิธีสงบระงับพระหฤทัยอันงดงาม ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประกาศศาสนาแพร่หลาย มีคนเลื่อมใสศรัทธาออกบวชเป็นสาวกมากมายในเวลาอันรวดเร็ว พวกอัญเดียรถีย์ (ลัทธินิกายอื่นจากพระพุทธศาสนา) ต่างก็เดือดร้อนไปตามๆ กัน โดยเฉพาะศาสนาเชน ได้รับความกระทบกระเทือนมาก สาวกคนสำคัญ เช่น สีหเสนาบดี และ อุบาลีอุบาสก หันมานับถือ พระพุทธศาสนาหลายคน

พวกเขาวางแผนให้สาวิกาคนสวยชื่อจิญจา หรือ จิญจามาณวิกาไปทำลายพระพุทธเจ้า นางใช้เวลาระยะหนึ่งเดินเข้าเดินออกพระเชตวันวิหาร ทำทีเหมือนอยู่ในที่เดียวกันกับพระพุทธองค์ เวลาคนอื่นเขามาฟังธรรมแล้วเดินกลับเข้าเมือง นางก็เดินออกจากเมือง **เช้าๆ เวลาคนอื่นเขาเดิน**

ออกจากเมือง นางก็ทำเป็นเดินเข้าเมือง เมื่อถูกถาม ว่านางอยู่ที่ไหน ก็พูดว่า "อยู่วัดสิจ๊ะ" พอเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่งก็หาท่อนไม้กลมๆ มาผูกท้องเอาผ้าพันไว้ ใส่ชุด "**ทรงกุมาร**" ให้คนรู้ว่ามีครรภ์

วันหนึ่ง ขณะพระพุทธองค์ประทับแสดงธรรมอยู่ท่ามกลางพุทธบริษัท ณ พระเชตวันวิหาร นางจิญจาใจบาปก็เดินอุ้ยอ้ายเข้ามาเชียว "เสด็จพี่ดีแต่เทศนาโปรดคนอื่น ที่ภรรยาท้องแก่จวนคลอดแล้วไม่เห็นใยดีเลย จะฝากฝังให้ท่านอนาถบิณฑิกะเศรษฐีหรือนางวิสาขาดูแล หรือจะทำอย่างใดก็รีบๆ เถอะเสด็จพี่" ว่าเข้าไปโน่น

เอาละสิครับ พุทธบริษัทต่างตะลึงงันไปตามๆ กัน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีเรื่องอย่างนี้ พวกปุถุชนใจเบาชักไขว้เขวแล้วสิ "**หรือว่าที่นางพูดนั้นจะเป็นความจริง**" ก็ประจักษ์พยานเห็นๆ กันอยู่นี่ครับ ส่วนพวกที่เป็นบัณฑิตใจหนักแน่นใคร่ครวญดูแล้วรู้ทันทีว่า เรื่องนี้น่าจะมีเลศนัยอะไรแฝงอยู่ จึงไม่ปลงใจเชื่อ

พระพุทธองค์ประทับนิ่งสงบ ตรัสเบาๆ แต่หนักแน่นว่า "**น้องหญิง ที่เจ้าพูดนั้น จริงหรือเท็จ เราสองคนเท่านั้นที่รู้**"

"**ใช่สิ ๆ เรื่องอย่างนี้ จะให้ใครรู้ได้ยังไง**" นางเสริม

ทันที **"แล้วเรื่องสถานที่คลอดล่ะจะว่ายังไง จะให้ใครช่วยเป็นธุระจัดการให้เล่าเสด็จพี่"** นางรบเร้า

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมต่อ ดังหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้นางจิญจาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง เต้นเร่าๆ อย่างลืมตัว ว่ากันว่าขณะนั้นพระอินทร์ท่านทนดูพฤติกรรมนางใส่ไคล้พระผู้บริสุทธิ์ไม่ได้ บันดาลให้ท่อนไม้ที่ผูกไว้หลุดลงมา แผนการชั่วช้าเลยแตก ถูกประชาชนไล่ออกมาถูกแผ่นดินสูบตายตรงหน้าพระเชตวันวิหารพอดี

แปลความธรรมดาๆ ก็คือ นางถูกประชาชนกระทืบตายคาเท้านั่นแหละครับ มนุษย์อุบาทจัญไรอย่างนี้ เทวดาฟ้าดินไม่ยอมให้แก่ตายดอกครับ

(๖) **สัจจัง *คำแปล*** สัจจกนิครนถ์ผู้ถือตัวว่าฉลาดเป็นนักโต้วาทะชั้นยอด สละเสียซึ่งสัจจะ ตั้งใจมาโต้วาทะหักล้างพระพุทธองค์ เป็นคนมืดบอดยิ่งนัก พระจอมมุนีผู้สว่างจ้าด้วย **"แสงปัญญา"** ทรงเอาชนะได้ ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

สัจจกนิครนถ์ เป็นสาวกของศาสดามหาวีระ เจ้าของศาสนาเชน ซึ่งมีหลักคำสอนคล้ายคลึงกับพระพุทธศาสนาบางส่วน ดูเหมือนว่า ศาสนาเชน จะเป็น **"คู่แข่ง"** สำคัญ

ของพระพุทธศาสนา พอๆ กับศาสนาพราหมณ์ หรือมากกว่าเสียด้วยซ้ำ

ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนา มีบันทึกการโต้วาทะคารมหักล้างกัน ระหว่างสาวกสำคัญๆ ของมหาวีระกับพระองค์บ่อยครั้ง (แต่แปลกไม่ปรากฏว่ามหาวีระ หรือนิครนถ์นาฏบุตร ได้ประจันหน้ากับพระพุทธองค์เลย) การโต้กัน มักจะลงเอยด้วยสาวกมหาวีระยอมแพ้แก่เหตุผลของพระพุทธองค์ และละศาสนาเดิมมานับถือพุทธศาสนาทุกราย

นี่คือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนของศาสนาเชนอาฆาตพยาบาท ถึงกับวางแผนทำลายทำร้ายพระพุทธองค์หลายครั้ง แต่ก็แพ้ภัยตนเองไปทุกที

สัจจกะแกถือว่า เป็นผู้เจนจบไตรเพทและปรัชญาศาสนาต่างๆ ถ้าเทียบกับสมัยนี้ก็คือ **นักวิชาการ "แสนรู้"** ที่สู่รู้ไปหมดทุกวิชา คิดว่าตัวเองมีปัญญามากกว่าคนอื่น เห็นคนอื่นโง่ไปหมดอะไรอย่างนั้นแหละ

ว่ากันว่า สัจจกะแกเอาเข็มขัดเหล็กมาคาดพุงไว้ กลัวว่าสติปัญญาเต็มพุงจะหลุดหาย คิดเอาก็แล้วกันว่าคนที่คิดว่าพุงเป็นที่เก็บสติปัญญา มันจะเป็นคนฉลาดได้อย่างไร ? ที่แท้ก็คือ **คนโง่อวดฉลาด** นั่นเอง เพราะเหตุนี้ คาถาพาหุงบทนี้จึงบรรยายลักษณะของสัจจกะว่า "อะติอันธะภูตัง"

(คนที่มืดบอดอย่างยิ่ง โง่งมงายอย่างยิ่ง)

สัจจกะแกได้ข่าวว่า พระพุทธองค์เป็นคนที่เก่งที่สุด ใครๆ ก็นับถือ ชักอิจฉาตาร้อนตามนิสัยของนักวิชาการแสนรู้ ที่ไม่อยากเห็นใครเด่นใครดังเกินตัว จึงประกาศว่า สมณโคดมที่ใครต่อใครยกย่องว่ามีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ข้าพเจ้าสัจจกะนี่แหละจะปราบให้อยู่หมัด ถ้าใครอยากดูศาสดาเอกของพุทธศาสนาหน้าแตกจนหมอไม่รับเย็บ ก็ตามข้าพเจ้ามา ว่าแล้วแกก็ตรงไปที่ป่ามหาวัน นอกเมืองไพศาลีสถานที่พำนักของพระพุทธองค์

มหาชนรวมทั้งพวกลิ่วล้อของสัจจกะก็พากันยกขบวนตามไปเป็นจำนวนมาก ป่ามหาวันอันกว้างไพศาลในวันนั้นถึงกับคับแคบลงไปถนัดใจเต็มไปด้วย **"แขกมุง"** ผู้อยากรู้อยากเห็น ทั้งหลาย

ปัญญาชนที่คิดว่าตนฉลาดกว่าใครๆ ถูกพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้อนด้วยปฏิภาณและเหตุผลพักเดียว ก็เข้ามุมอับจนปัญญาจะโต้ตอบ จึงยอมจำนนคลายทิฐิมานะ และประกาศตนถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เลิกละลัทธิของตนแต่บัดนั้น เหนือฟ้ายังมีฟ้าครับ

(๗) นันโทปะนันทะภุชะคัง ***คำแปล*** พญานาค ชื่อนันโทปนันทะ ผู้มีความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก พระจอมมุนีทรงมี

พุทธบัญชาให้พระโมคคัลลานะพุทธโอรส ไปปราบด้วยวิธีแสดงฤทธิ์ที่เหนือกว่า ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ว่ากันว่า สมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์อรหันต์ล้วนจำนวนหนึ่งเสด็จไปโดยนภากาศ ด้วยอำนาจอิทธิปาฏิหาริย์แห่งฌานสมาบัติ จนลุถึงถิ่นที่พญานาคชื่อนันโทปนันทะและพรรคพวกอยู่ นันโทปนันทะเห็นพระพุทธองค์พร้อมพระอรหันต์สาวกทั้งหลาย แทนที่จะดีใจที่ได้พบพระกลับโกรธตามวิสัยสันดานหยาบ

"สมณโล้นพวกนี้ ถือดีว่ามีอิทธิปาฏิหาริย์ เหาะเหินเดินหาวได้ มาเหาะข้ามศีรษะปล่อยผงธุลีจากเท้าหล่นต้องศีรษะเรา เดี๋ยวก็น่าดู" พญานาคคำราม แล้วใช้อิทธิฤทธิ์บันดาลให้เกิดหมอกควันมืดฟ้ามัวดิน

พระรัฐบาลเถระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญารูปหนึ่ง กราบทูลขออาสาไปปราบพญานาคอันธพาล พระพุทธองค์ไม่ทรงอนุญาต ตรัสว่าหน้าที่นี้เป็นของพระมหาโมคคัลลานะ แล้วทรงมีพระพุทธบัญชาให้พระเถระเจ้าไปปราบ

พระโมคคัลลานะนิรมิตกายเป็นพญานาคราช ยาวใหญ่กว่าพญานันโทปนันทะหนึ่งเท่า รวบรัดร่างนันโทปนันทะบีบเข้ากับเขาพระสุเมรุ พญานาคจะดิ้นอย่างไรก็ไม่หลุด

จนในที่สุดต้องยอมแพ้แต่โดยดี แปลงกายเป็นมาณพน้อย ยืนประคองอัญชลีนมัสการพระเถระเจ้า พร้อมขอถวายตนเป็นศิษย์ พระเถระพาเธอไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงประทานพระพุทธโอวาทให้เธอเว้นขาดจากปาณาติบาตแต่นั้นมา นับเป็นพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์

พญานาคในที่นี้คงมิใช่งูใหญ่พิษร้ายกาจดังที่เล่าในวรรณคดี คงจะหมายถึงมนุษย์เผ่านาคาที่ดุร้ายมากกว่า มนุษย์เผ่านี้ยังไม่พัฒนาเต็มที่ดุจเดียวกับพวกยักษ์หรือมนุษย์กินคน นาคที่พระพุทธเจ้าห้ามบวชมีพูดถึงในพระวินัยปิฎก ก็คงหมายถึง พวกนี้กระมังครับ ใครมี **"ญาณ"** หยั่งรู้ก็กรุณาบอกให้ทราบด้วยเถอะครับ

คาถาพาหุง (๘ - ๙)

(๘-๙) ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ ***คำแปล*** พรหมชื่อพกะ (ถือตัวว่า) มีความบริสุทธิ์ รุ่งเรืองและมีฤทธิ์ ยึดมั่นในความเห็นผิด ดุจมีมือถูกอสรพิษขบเอา พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยใช้ยาวิเศษ คือ ญาณรักษา ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

คนมีปัญญาสวดพุทธชัยมงคลคาถาทั้ง ๘ นี้ เป็นประจำโดยไม่เกียจคร้าน พึงขจัดอุปัทวันตรายทั้งหลายได้ บรรลุถึงซึ่งพระนิพพานอันเป็นสุข

พรหมชื่อพกะอยู่ในพรหมโลกเป็นเวลานาน นานเสียจนเข้าใจผิดคิดว่าสรรพสิ่งเที่ยงแท้ไม่เปลี่ยนแปลง จะเป็นอะไรก็เป็นอยู่อย่างนั้นชั่วนิจนิรันดร ความคิดอย่างนี้เป็นมิจฉาทิฐิ เรียกว่า **“สัสสตทิฐิ”**

เทียบง่ายๆ กับคนที่เคยอยู่ในตำแหน่งใหญ่โตมานานจนนึกว่าประเทศชาติเป็นของตนคนเดียว ไม่มีตนแล้วประเทศชาติจะอยู่ไม่ได้ ความคิดอย่างนี้เป็นอันตรายต่อตัวเขาเป็นอย่างยิ่ง

คนที่มีความเห็นผิดอย่างนี้ ยากจะเข้าใจถึงหลักไตรลักษณ์ ยากจะบรรลุถึงสัจธรรม เพราะฉะนั้นพระคาถาจึงเปรียบพกะพรหมผู้มีมิจฉาทิฐิชนิดนี้ เหมือนคนถูก งูพิษร้ายขบกัดที่มือ ไม่รีบรักษาอาจถึงแก่ชีวิตในทันที

พระพุทธเจ้าจึงเสด็จไปเทศน์โปรดให้พกะพรหมคลายความเห็นผิด แต่กว่าจะให้เธอยอมรับและเข้าใจก็เล่นเอาเหนื่อย พกะพรหมท้าพระพุทธเจ้าทรงแสดงฤทธิ์ หายตัวพระองค์รับคำท้า การประลองฤทธิ์ก็เกิดขึ้น ไม่ว่าพกะพรหมเธอจะล่องหนหายตัวไปซ่อนอยู่ ณ ที่ใด พระพุทธองค์ทรงตามพบทุกแห่ง พอพระองค์หายองค์บ้าง พกะพรหม เธอหมดปัญญาตามหา ท้ายสุดพระองค์ก็เสด็จออกมาจากม้วยผมของพกะพรหมนั่นเอง เธอจึงยอมแพ้

ความข้อนี้อาจเป็นภาษาธรรมก็ได้ การที่พระพุทธองค์เสด็จออกมาจากมวยผมของพรหม อาจหมายความว่าพระองค์ได้ทรงเอาชนะได้ในทางปัญญาและทำให้พรหมเธอเปลี่ยนความคิดเห็นผิด มาเป็นความคิดเห็นที่ถูกต้องนั่นเอง

อิทธิปาฏิหาริย์ใดจะยิ่งใหญ่เท่าสอนคนให้คลายความเห็นผิดเล่าครับ

ชัยมงคลคาถา *คำแปล* ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ประกอบแล้วด้วยพระมหากรุณา ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ถึงแล้วซึ่งความตรัสรู้อันอุดมด้วยความกล่าวคำสัตย์นี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธีเหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมารที่โคนโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธาภิเษก ทรงปราโมทย์อยู่บนอปราชิตบัลลังก์อันสูง เป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติศายกวงศ์ ฉะนั้นเทอญ

เวลาที่สัตว์ประพฤติชอบ ชื่อว่า ฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดีรุ่งดี และขณะดี ครู่ดี บูชาดีแล้วในพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย กายกรรม เป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา วจีกรรม เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา มโนกรรม เป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา ความปรารถนาของท่าน เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา สัตว์ทั้งหลายทำกรรมอันเป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวาแล้ว ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา

พระคาถาชินบัญชร

ปุตตะกาโม ละเภปุตตัง ธะนะกาโม ละเภธะนัง อัตถิกาเย กายะ ญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา อิติปิโส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ มรณังสุขัง อะระหัง สุคะโต นะโมพุทธายะ

ชะยาสะนะคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา ตัณหัง กะรา ทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะ คุณากะโร หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก เกสะโต ปิฏฐิภาคัส มิง สุริโยวะ ปะภังกะโร นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุง คะโว กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร ปุณโณ อังคุลิมา โล จะ อุปาลีนันทะสีวะลี เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเต ติละกา มะมะ เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา เอเตสีติ มหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา ชะลันตา สีละเต เชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ

กเมตะสุตตะกัง ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา ชินา นานาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข ชินานุภาเวนะ ชิตูปัททะโว ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ ฯ

ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสุตตัง

เอวันเม สุตัง เอกัง สะมะยัง ภะคะวา พาราณะสิยัง วิหะระติ อิสิปะตะเน มิคะทาเย ตัตระ โข ภะคะวา ปัญจะวัคคิเย ภิกขุ อามันเตสิ ฯ

ทะเวเม ภิกขะเว อันตา ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา โย จายัง กาเมสุกามะสุขัลลิกานุโยโค หีโน คัมโม โปถุชชะนิโก อะนะริโย อะนัตถะ สัญหิโต โย จายัง อัตตะกิละมะถานุโยโค ทุกโข อะนะริโย อะนัตถะ สัญหิโต ฯ **เอเต เต** ภิกขะเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถา

คะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติฯ **กะตะมา** จะ สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานายะ สังวัตตะติ ฯ

อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค ฯ เสยยะถีทัง สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ อะยัง โข สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา จักขุกะระณี ญาณะกะระณี อุปะสะมายะ อะภิญญายะ สัมโพธายะ นิพพานะ สังวัตตะติ ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง ฯ ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง โสกะปะริเทวะทุกขะโทนะมัสสุปายาสาปิ ทุกขา อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา ฯ **อิทัง โข** ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ฯ ยายัง ตัณหา โปโนพภะวิกา นันทิราคะสะหะคะตา ตัตระ ตัตราภินันทินี ฯ

เสยยะถีทัง ฯ กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะตัณหา ฯ **อิทัง โข ปะนะ** ภิกขะเว ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง ฯ โย ตัสสาเยวะ ตัณหายะ อะเสสะวิราคะ นิโรโธ จาโค ปะฏินิสสัคโค มุตติ อะนาละโย ฯ

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ฯ

อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค ฯ เสยยะถีทัง ฯ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปโป สัมมาวาจา สัมมากัมมันโต สัมมาอาชีโว สัมมาวายาโม สัมมาสะติ สัมมาสะมาธิ ฯ **อิทัง ทุกขัง** อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุตสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง **ปะริญเญยยันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิฯ **ตัง โข** ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง **ปะริญญาตันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง **ปะหาตัพพันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง **ปะหีนันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง **สัจฉิกาตัพพันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง **สัจฉิกะตันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

อิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง **ภาเวตัพพันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปทิ ฯ **ตัง โข** ปะณิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง **ภาวิตันติ** เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ ฯ

ยาวะกีวัญจะ เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติ ปะริวัฏฏัง ทะวาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ เนวะ ตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง ฯ **ยะโต จะ** โข เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติ ปะริวัฏฏัง ทะวาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง สุวิสุทธัง อะโหสิ ฯ อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก

สะพรัหมะเก สัสสะมะณะพราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง ฯ

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุทะปาทิ อะกุปปา เม วิมุตติ อะยะมันติมา ชาติ นัตถิทานิ ปุนัพภะโวติ ฯ

อิทะมะโวจะ ภะคะวา ฯ อัตตะมะนา ปัญจะวัคคิยา ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุง ฯ อิมัสมิญจะ ปะนะ เวยยากะระณัสมิง ภัญญะมาเน อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ วิระชัง วีตะมะลัง ธัมมะจักขุง อุทะปาทิ ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ ฯ ปะวัตติเต จะ ภะคะวะตา ธัมมะจักเก ภุมมา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติยัง อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสสะมินติ ฯ

ภุมมานัง เทวานัง สัททัง สุตวา จาตุมมะหาราชิกา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **จาตุมมะหาราชิกานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **ตาวะติงสา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **ตาวาติงสานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **ยามา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **ยามานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา

ตุสิตา เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง **ตุสิตานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **นิมมานะระตี** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **นิมมานะระตีนัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **ปะระนิมมิตะวะสะวัตตี** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ปะระนิมมิตะวะ สะวัตตีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา (เมื่อจะสวดย่อเพียงสวรรค์ ๖ ชั้น ครั้นสวดมาถึงตรงนี้แล้วสวดพรัหมะกายิกา เทวา สัททะมะนุสาเวสุง แล้วลง เอตัม ภะคะวะตา พาราณะสิยัง ฯลฯ เหมือนกันไปจนจบ) **พรัหมะปาริสัชชา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ พรัหมะปาริสัชชานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **พรัหมะปะโรหิตา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ พรัหมะปะโรหิตานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **มหาพรัหมา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ **มะหาพรัหมานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **ปะริตตาภา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **ปะริตตาภานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **อัปปะมาณาภา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ **อัปปะมาณาภานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **อาภัส สะรา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ อาภัสสะรานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **ปะริตตะสุภา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ ปะริตตะสุภานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **อัปปะมาณะสุภา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุงฯ อัปปะมาณะสุภานัง เทวานัง สัททะมะนุสสาเวสุงฯ **สุภะกิณหะกา**

เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ สุภะกิณหะกานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **เวหัปผะลา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ เวหัปผะลานัง เทวานัง สัททัง สุตวา **อะวิหา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง **อะวิหานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **อะตัปปา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง **อะตัปปานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **สุทัสสา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ **สุทัสสานัง** เทวานัง สัททัง สุตวา **สุทัสสี** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง ฯ สุทัสสีนัง เทวานัง สัททัง สุตวา **อะกะนิฏฐะกา** เทวา สัททะมะนุสสาเวสุง เอตัมภะคะวะตา พาราณะสิยัง อิสิปะตะเนมิคะทาเย อะนุตตะนัง ธัมมะจักกัง ปะวัตติยัง อัปปะฏิวัตติยัง สะมะเณนะ วา พราหมะเณนะ วา เทเวนะ วา มาเรนะ วา พรัหมุนา วา เกนะจิ วา โลกัสสะมินติฯ

อิติหะ เตนะ ขะเณนะ เตนะ มุหุตเตนะ ยาวะ พรัหมะโลกา สัทโท อัพภุคคัจฉิ ฯ อะยัญจะ ทะสะสะหัสสี โลกะธาตุ สังกัมปิ สัมปะกัมปิ สัมปะเวธิ ฯ อัปปะมาโณ จะ โอฬาโร โอภาโส โลเก ปาตุระโหสิ อะติกกันเมวะ เทวานัง เทวานุภาวัง

อะถะโข ภะคะวา อุทานัง อุทาเนสิ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญ อัญญาสิ วะตะ โภ โกณฑัญโญติ ฯ อิติ

หิตัง อายัสมะโต โกณฑัญญัสสะ อัญญาโกณฑัญโยตะเววะ นามัง อะโหสีติ ฯ

คาถาอุณหิส

อัตถิ อุณหิสสะ วิชชะโย ธัมโม โลเก อะนุตตะโร สัพพะสัตตะหิตัตถายะ ตัง ตะวัง คัณหาหิ เทวะเต ปะริวัชเช ราชะทัณเฑ อะมะนุสเสหิ ปาวะเก พะยัคเฆ นาเค วิเส ภูเต อะกาละมะระเณนะ วา สัพพัสสะมา มะระณา มุตโต ฐะเปตะวา กาละมาริตัง ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหนตุ เทโว สุขี สะทา สุทธะสีลัง สะมาทายะ ธัมมัง สุจะริตัง จะเร ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหนตุ เทโว สุขี สะทา สิกขิตัง จินติตัง ปูชัง ธาระณัง วาจะนัง คะรุง ปะเรสัง เทสะนัง สุตะวา ตัสสะ อายุ ปะวัฑฒะตีติฯ

ดูก่อนเทวดา พระธรรมมีชื่อว่า อุณหิสสวิชัย เป็นธรรมที่ยอดเยี่ยม ในโลก เป็นธรรมที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง ท่านจงถือเอา พระธรรม คือ อุณหิสสวิชัย (ท่อง สวด บอก สาธยาย ทุกเช้าค่ำ) พระธรรมคืออุณหิสสวิชัย จะพึงห้ามซึ่งโทษอันเกิดแต่พระราชา ซึ่งภัยอันเกิดแต่พวกผีปีศาจทั้งหลาย ซึ่งไฟป่า ซึ่งเสือโคร่ง ซึ่งงูใหญ่ และซึ่งสัตว์

ทั้งหลายที่ มีพิษ (เทวดา เมื่อท่านสาธยายพระธรรม คือ อุณหิสสวิชัยอยู่เสมอ) ที่ยังไม่ถึงความตาย จะพ้นจากความตายทั้งปวง หมดอายุแล้วจึงตาย ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม คือ อุณหิสสวิชัย นั่นแล ขอเทวดาจงมีความสุขในกาลทุกเมื่อ ขอท่านจงสมาทานศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ จงประพฤติธรรมให้สุจริต (ศีลธรรมและธรรมอันสุจริตนี้ คือ พระธรรมชื่ออุณหิสสวิชัย) ด้วยอานุภาพแห่งการรักษาศีล ๕ การประพฤติปฏิบัติธรรมนั้นนั่นแล ขอเทวดาจงมีความสุขในกาลทุกเมื่อ...

คำบูชาพระธาตุ

วันทามิ พุทธัง ภะวะปาระติณณัง ติโลกะเกตุง ติภะเวกะนาถัง โย โลกะเสฏโฐ สะกะลัง กิเลสัง เฉตวานะ โพเธสิชะนัง อะนันตัง ฯ ยัง นัมมะทายะ นะทิยา ปุลิเน จะ ตีเร ยัง สัจจะพันธะคีริเก สุมะนาจะลัคเค ยัง ตัตถะ โยนะ กะปุเร มุนิโน จะ ปาทัง ตัง ปาทะลัญชะนะมะหัง สิระสา นะมามิ ฯ สุวัณณะ มาลิเก สุวัณณะปัพพะเต สุมะนะกูเฏ โยนะกะปุเร นัมมะทายะ นะทิยา ปัญจะปาทะวะรัง ฐานัง อะหัง วันทามิ ทูระโต ฯ อิจเจวะมัจจันตะ นะมัสสะเนยยัง นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโย ฯ อามันตะยามิ โว ภิกขะเว ปะฏิเวทะยามิ โว ภิกขะเว ขะยะวะยะธัมมา สังขารา อัปปะมาเทนะ

สัมปาเทถาติ ฯ

ข้าพเจ้า ขอนมัสการพระพุทธเจ้า ผู้ข้ามพ้นฝั่งแห่งภพ ผู้เป็นธงชัยแห่งไตรโลกผู้เป็นนาถะเอกของไตรภพ ผู้ประเสริฐในโลก ตัดกิเลสทั้งสิ้นได้แล้ว ช่วยปลุกปวงชนให้ตื่น รอยพระบาทใด อันพระพุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้บนหาดทรายแทบฝั่งแม่น้ำนัมมทา รอยพระบาทใด อันพระพุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้ เหนือภูเขาสัจจพันธ์และเหนือยอดภูเขาสุมนา รอยพระบาทใด อันพระพุทธองค์ได้แสดงไว้ในเมืองโยนก ข้าพเจ้า ขอนมัสการพระบาท และรอยพระบาทนั้นๆ ของพระมุนีด้วยเศียรเกล้า ข้าพเจ้า ขอนมัสการสถานที่มีรอยพระบาท ๕ สถาน แต่ที่ไกล คือ ที่ภูเขาสุวรรณมาลิก ๑ ที่ภูเขาสุวรรณบรรพต ๑ ที่ภูเขาสุมนกูฏ ๑ ที่โยนกบุรี ๑ ที่แม่น้ำนัมมทา ๑ ข้าพเจ้า นมัสการอยู่ซึ่งพระรัตนตรัยใด อันบุคคลควรไหว้โดยอย่างเดียวนี้ ด้วยประการฉะนี้ ได้แล้วซึ่งห้วงแห่งบุญอันไพบูลย์ ขออานุภาพพระรัตนตรัยนั้น จงขจัดอันตรายเสียเถิด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราขอเตือนท่านทั้งหลาย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราขอให้ท่านทั้งหลายจงทราบไว้ว่า สังขารทั้งหลาย มีอันเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา ขอท่านทั้งหลาย จงยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด...ฯ

พระคาถาป้องกันภัยสิบทิศ

บูรพารัสมิง พระพุทธะคุณัง บูรพารัสมิง พระธัมเมตัง บูรพารัสมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

ต่อไปเปลี่ยนเฉพาะชื่อทิศจนกระทั่งครบ ๑๐ ทิศ ดังนี้

๒. อาคะเนย์ ๓. ทักษิณ ๔. หรดี ๕. ปัจจิม ๖. พายัพ ๗. อุดร ๘. อิสาน ๙. ปฐวี ๑๐. อากาศ

เช่นเปลี่ยน บูรพารัสมิง เป็น **อาคะเนย์รัสมิง พระพุทธคุณนัง**

เมตตานิสังสะสุตตะปาโฐ

เอวันเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเม ฯ ตัตระ โข ภะคะวา ภิกขู อามันเตสิ ภิกขะโวติฯ ภะทันเตติ เต ภิกขู ภะคะวะโต ปัจจัสโสสงฯ ภะคะวา เอตะทะโวจะ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ ปะริจิตายะ สุสะมารัทธายะ เอกาทะสานิสังสา ปาฏิกังขา ฯ กะตะเม เอกาทะสะฯ สุขัง สุปะติ สุขัง ปะฏิพุชฌะ

ติ ฯ นะ ปาปะกัง สุปินัง ปัสสะติ ฯ มะนุสสานัง ปิโย โหติ อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ เทวะตา รักขันติ ฯ นาสสะ อัคคิ วา วิสสัง วา สัตถัง วา กะมะติ ฯ ตุวะฏัง จิตตัง สะมาธิยะติ ฯ มุขะวัณโณ วิปปะสีทะติ อะสัมมุฬโห กาลัง กะโรติ ฯ อุตตะริง อัปปะฏิวิชฌันโต พรัหมะโลกู ปะโค โหติฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ ปะริจิตายะ สุสะมารัทธายะ อิเม เอกาทะสานิสังสา ปาฏิกังขาติฯ อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ อัตตะมะนา เต ภิกขู ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุนติฯ

ข้าพเจ้า ได้ยินได้ฟังมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตะวันวิหาร อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐีสร้างถวายใกล้กรุงสาวัตถี ในครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลายฯ ภิกษุเหล่านั้นจึงทูลขานรับพระดำรัสของพระองค์ ว่า พระเจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสดังนี้ว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเมตตาเจโตวิมุตติ อันบุคคลบำเพ็ญแล้ว ภาวนาแล้ว เจริญให้มากแล้ว ทำให้เป็นเครื่องดำเนินทางใจ ทำให้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ อบรมสร้างสม ปรารภด้วยดีแล้ว อานิสงส์ ๑๑ อย่าง อันบุคคล

นั้นพึงหวังได้แน่นอน ฯ อานิสงส์ ๑๑ อย่างนี้ คือ ๑. หลับก็เป็นสุข ๒. ตื่นก็เป็นสุข ๓. ไม่ฝันร้าย ๔. เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนมนุษย์ ๕. เป็นที่รักใคร่ของเหล่าอมนุษย์ ๖. เหล่าเทวดาย่อมปกปักรักษา ๗. ไฟและพิษต่างๆ หรือแม้ศาสตราวุธ ก็ไม่สามารถกร้ำกรายบุคคลนั้นได้ ๘. จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้เร็ว ๙. สีหน้าผ่องใส ๑๐. ไม่หลงทำกาลกิริยา ๑๑. เมื่อไม่สามารถบรรลุธรรมชั้นสูงได้ในภพนี้ ก็ย่อมเข้าถึงพรหมโลกฯ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเมตตาเจโตวิมุตติ อันบุคคลบำเพ็ญแล้ว ภาวนาแล้ว เจริญให้มาก ทำให้เป็นเครื่องดำเนินทางใจ ทำให้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ อบรมสร้างสม ปรารภด้วยดีแล้ว อานิสงส์ทั้ง ๑๑ อย่างนี้ อันบุคคลนั้นพึงหวังได้แน่นอน พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้อย่างนี้ ภิกษุเหล่านั้น มีใจยินดี เพลิดเพลินกับภาษิตของพระองค์ ฯ...

สัจจกิริยะคาถา

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สะระณะอื่นของเราไม่มี พุทโธ เม สะระณัง วะรัง พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของเรา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ ด้วยความกล่าวคำสัตย์นี้ โสตถิ เม โหนตุ สัพพะทา ขอความสวัสดี ความเจริญ

จงมีแก่เราในกาลทุกเมื่อ

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สรณะอื่นของเราไม่มี ธัมโม เม สะระณัง วะรัง พระธรรมเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของเรา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ ด้วยความกล่าวคำสัตย์นี้ โสตถิ เม โหนตุ สัพพะทา ขอความสวัสดี ความเจริญ จงมีแก่เราในกาล ทุกเมื่อ

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สรณะอื่นของเราไม่มี สังโฆ เม สะระณัง วะรัง พระสงฆ์เจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของเรา เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ ด้วยความกล่าว คำสัตย์นี้ โสตถิ เม โหนตุ สัพพะทา ขอความสวัสดี ความเจริญ จงมีแก่เราในกาล ทุกเมื่อ

แผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น **อเวรา** จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย **สัพเพ สัตตา** สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง อัพยาปัชฌา จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง **อะนีฆา** จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง **สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ** จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจาก

ทุกข์ภัย อันตรายใดๆ ทั้งสิ้นเถิดฯ สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย ที่เกิดเป็น **ชลาพุชะ** เพราะเกิดในครรภ์ เช่น มนุษย์ และสัตว์เดรัจฉานที่คลอดออกมาเป็นตัว เช่น โค กระบือ เป็นต้น ที่เกิดเป็น **อัณฑชะ** คือสัตว์จำพวกที่เกิดในไข่ เช่น เป็ด ไก่ เป็นต้น ที่เกิดเป็น **สังเสทชะ** คือ สัตว์ที่เกิดในเถ้าไคล เช่น หนอนและแมลงต่างๆ **โอปาติกะ** เกิดผุดขึ้น เช่น เทวดาฯ จงมารับกุศลผลบุญให้ถ้วนทั่วทุกตัวสัตว์เทอญฯ

แผ่เมตตาให้กับตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้าจงเป็นสุขเป็นสุขเถิด

อะหัง อะเวโร โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ปราศจากเวร

อะหัง อัพยาปัชโฌ โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้ปราศจากการเบียดเบียน

อะหัง นิททุกโข โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงปราศจากทุกข์

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงมีความสุขกาย สุขใจรักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ทำบุญในเวลาวันนี้ จะแบ่งให้ภูติ

พรายทั้งสี่ ที่รักษาตัวข้าพเจ้าอยู่ทุกเวลาวันนี้

ปัญจะมาเล สิเนนาโถ ปัจเจ สัมโพธิมุตตะมัง สัตต สัจจัง ปะกาเสนะติ มะหาเวลา วันทามิหัง สิเนนาโถ

คาถาหว่านทราย

อิมัสมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะ สะตะสะหัสสานิ พุทธะ ชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิมัสมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะ สะตะสะหัสสานิ ธัมมะ ชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิมัสมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะ สะตะสะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธะ ชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

อิมัสมิง ราชะเสมานา เขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะ สะตะสะหัสสานิ สังฆะ ชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ

คาถาหว่านทรายนี้ ใช้สวดไล่ภูตผีปีศาจร้ายต่างๆ ถ้าสวดเป็นประจำ ทำให้เทวดารักษา อยู่ก็เป็นสุข ไปก็เป็นสุข และเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ฯ

กรวดน้ำ อิมินา

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อุปัชฌาญา คุณุตตะรา อาจาริยูปะการาจะ มาตา ปิตา จะ ญาตะกา (ปิยา

มะมัง) สุริโย จันทิมา ราชา คุณะวันตา นะราปิ จะ พรัหมะมารา จะ อินทา จะตุโลกะปาลา จะ เทวะตา ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ปุญญานิ ปะกะตานิ เม สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตังฯ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อิมินา อุทิศเสนะ จะ ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ ตัณหุปาทานะเฉทะนัง เย สันตาเน หินา ธัมมา ยาวะ นิพพานะโต มะมัง นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว อุชุจิตตัง สะติปัญญา สัลเขโข วิริยัมหินา มารา ละภันตุ โนกาสัง กาตุญจะ วิริเยสุ เม พุทธา ทิปะวะโร นาโถ ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ สังโฆ นาโถ ตะโร มะมัง เต โสตตะมา นุภาเวนะ มาโรกาสัง ละภันตุ มา ฯ

คำแปล ด้วยบุญนี้ อุทิศให้อุปัชฌาย์ ผู้เลิศครูและอาจารย์ผู้เกื้อหนุน ทั้งพ่อแม่และปวงญาติ สูรย์จันทร์และราชา ผู้ทรงคุณหรือสูงชาติ พรหมมารและอินทราช ทั้งทวยเทพและโลกบาล ยมราช มนุษย์มิตรผู้เป็นกลาง ผู้จองผลาญ ขอให้เป็นสุขศานติ์ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทนบุญผอง

ที่ข้าทำ จงช่วยอำนวยศุภผลให้สุขสามอย่างล้น ให้ลุถึงนิพพานพลัน ด้วยบุญนี้ที่เราทำและอุทิศให้ปวงสัตว์ เราพลันได้ซึ่งการคัดตัวตัณหาอุปาทาน สิ่งชั่วในดวงใจ กว่าเราจะถึงนิพพาน จงมลายสิ้นจากสันดาน ทุกๆ ภพที่เราเกิด มีจิตตรงทั้งสติและปัญญาอันประเสริฐ พร้อมทั้งความเพียรเลิศ เป็นเครื่องขูดกิเลสหาย โอกาสอย่าพึงมีแก่หมู่มารสิ้นทั้งหลาย เป็นช่องประทุษร้ายทำลายล้างความเพียรจม พระพุทธผู้บวรนาถ พระธรรมที่พึ่งอุดม พระปัจเจกพุทธสมทบพระสงฆ์ที่พึ่งผยอง ด้วยอานุภาพนั้น ขอหมู่มารอย่าได้ช่องฯ...

กรวดน้ำ ยังกิญจิ

ยังกิญจิ กุสะละกัมมัง กัตตัพพัง กิริยัง มะมะ กาเยนะ วาจามะนะสา ติทะเส สุคะตัง กะตัง เย สัตตา สัญญิโน อัตถิ เย จะ สัตตา อะสัญญิโน กะตัง ปุญญะพะลัง มัยหัง สัพเพ ภาคี ภะวันตุ เต เย ตัง กะตัง สุวิทิตัง ทินนัง ปุญญะพะลัง มะยา เย จะ ตัตถะ นะชานันติ เทวา คันตะวา นิเวทะยุง สัพเพ โลกัมหิ เย สันตา ชีวันตาหาระเหตุกา มะนุญญัง โภชะนัง สัพเพ ละภันตุ มะมะ เจตะสาติฯ

คำแปล กุศลกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งควรทำด้วย กาย วาจา ใจ เป็นเหตุจะให้ไปเกิดในไตรทศ เทวสถานโดยง่าย เราได้ทำแล้ว บรรดาสัตว์ทั้งหลายเหล่าใด ที่มีสัญญาก็ดี ที่ไม่มีสัญญาก็ดี บรรดาสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นทั้งหมด จะเป็นผู้มีส่วนได้เสวยผลบุญที่เรากระทำแล้ว บรรดาสัตว์ทั้งหลาย เหล่าใดที่ไม่รู้ว่าเราให้ส่วนบุญ ขอทวยเทพเจ้า จงช่วยไปบอกให้รู้ บรรดาสัตว์ทั้งหมดในโลกที่เลี้ยงชีวิตด้วยอาหาร ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งหมด จงได้อาหารที่พอใจ ด้วยจิตที่เราคิดเทอญ.......

คำถวายกระทง สำหรับลอยประทีป

มะยัง อิมินา ปะทีเปนะ อะสุกายะ นัมมะทายะ นะทิยา ปุลิเน ฐิตัง มุนิโน ปาทะวะลัญชัง อะภิปูเชมะ อะยัง ปะทีเปนะ มุนิโน ปาทะวะลัญชัสสะ ปูชา อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สังวัตตะตุ ฯ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาซึ่งรอยพระพุทธบาท ที่ตั้งอยู่เหนือหาดทรายในแม่น้ำชื่อนัมมทานทีโน้น ด้วยประทีปนี้ กิริยาที่บูชารอยพระพุทธบาทด้วยประทีปนี้ ขอจงเป็นไปเพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนาน เทอญ...

๓

สวดทุกวัน ชีวิตจะมีความสุข - โชคดี

วันจันทร์ สวด ๑๕ จบ

อิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา

วันอังคาร สวด ๘ จบ

ติ หัง จะ โต โร ถิ นัง

วันพุธ (กลางวัน) สวด ๑๗ จบ

ปิ สัม ระ โล ปุ สัต พุท

วันเสาร์ สวด ๑๐ จบ

โส มา ณะ กะ ริ ถา โธ

วันพฤหัสบดี สวด ๑๙ จบ

ภะ สัม สัม วิ สะ เท ภะ

วันพุธ (กลางคืน) สวด ๑๒ จบ

คะ พุท ปัน ทู ธัม วะ คะ

วันศุกร์ สวด ๒๑ จบ

วา โธ โน อะ มะ มะ วา

วันอาทิตย์ สวด ๖ จบ

อะ วิช สุ นุต สา นุต ติ

สวดประจำวันอาทิตย์ (สวดเต็ม ๖ จบ)

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาสัง ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา ฯ

อเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาสัง ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร วาสะมะกัปปะ ยีติ ฯ

พระอาทิตย์ เป็นดวงตาของโลก เป็นเอกราช มีสีเพียงดังสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่างอุทัยขึ้นมา เพราะเหตุนั้นข้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์นั้น ซึ่งมีสีเพียงดังสีแห่งทอง ผู้ยังพื้นปฐพีให้ส่ง ข้าทั้งหลาย อันท่านปกครองแล้วในวันนี้ พึ่งอยู่เป็นสุขตลอดวัน

พราหมณ์ทั้งหลายเหล่าใด ผู้ถึงซึ่งเวทในธรรมทั้งปวง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรับความนอบน้อมของข้า อนึ่ง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรักษาซึ่งข้า ความนอบน้อมของข้า จงมีแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย จงมีแด่พระโพธิญาณ จงมีแด่ท่านผู้พ้นแล้วทั้งหลาย ความนอบน้อมของข้า จงมีแด่วิมุตติธรรม นกยูงนั้นได้กระทำปริตรอันนี้แล้ว จึงเที่ยวไปเพื่ออันแสวงหาอาหาร พระอาทิตย์นี้ เป็นดวงตาของโลก เป็นเอกราช มีสีเพียงดังสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่าง ย่อมอัสดงคตไป

เพราะเหตุนั้น ข้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์นั้น ซึ่งมีสีเพียงดังสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่าง ข้าทั้งหลายอันท่านปกครองแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดคืน พราหมณ์ทั้งหลายเหล่าใด ผู้ถึงซึ่งเวทในธรรมทั้งปวง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรับความนอบน้อมของข้า อนึ่ง พราหมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น จงรักษาซึ่งข้า ความนอบน้อมของข้า จงมีแด่พระพุทธเจ้า จงมีแด่พระโพธิญาณ จงมีแด่ท่านผู้พ้นแล้วทั้งหลาย ความนอบน้อมของข้า จงมีแด่วิมุตติธรรม นกยูงนั้นได้กระทำปริตรอันนี้แล้ว จงสำเร็จความเป็นอยู่แล

สวดประจำวันจันทร์ (สวดเต็ม ๑๕ จบ)

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะสัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง **พุทธานุภาเวนะ** วินาสะเมนตุฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะสัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง **ธัมมานุภาเวนะ** วินาสะเมนตุฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะสัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง **สังฆานุภาเวนะ** วินาสะเมนตุฯ

ลางชั่วร้ายอันใดและอวมงคลอันใด เสียงนก เป็นที่ไม่ชอบใจอันใด และบาปเคราะห์อันใด สุบินชั่วอันไม่พอใจอันใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้น จงถึงความพินาศไป ด้วยอานุภาพพระพุทธเจ้า

ลางชั่วร้ายอันใดและอวมงคลอันใด เสียงนก เป็นที่ไม่ชอบใจอันใด และบาปเคราะห์อันใด สุบินชั่วอันไม่พอใจอันใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้น จงถึงความพินาศไป ด้วยอานุภาพพระธรรมเจ้า

ลางชั่วร้ายอันใดและอวมงคลอันใด เสียงนก เป็นที่

ไม่ชอบใจอันใด และบาปเคราะห์อันใด สุบินชั่วอันไม่พอใจ อันใด มีอยู่ ขอสิ่งเหล่านั้น จงถึงความพินาศใด ด้วยอานุภาพพระสังฆเจ้า

สวดประจำวันอังคาร (สวดเต็ม ๘ จบ)

ยัสสานุภาวะโต ยักขา เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง ยัมหิ เจวานุยุญชันโต รัตตินทิวะมะตันทิโต สุขัง สุปะติ สุตโต จะ ปาปัง กิญจิ นะ ปัสสะติ เอวะมาทิคุณูเปตัง ปาริตตันตัม ภะณามะ เห ฯ

ยักษ์ทั้งหลาย ย่อมไม่แสดงอาการอันพิลึก เพราะอานุภาพแห่งปริตรอันใด อนึ่ง บุคคลผู้ไม่เกียจคร้านแล้ว ทั้งกลางวันและกลางคืน ฝักใฝ่ในพระปริตรอันใด จะหลับและหลับแล้วก็เป็นสุข ย่อมไม่เห็นสุบินอันลามกไรๆ เราทั้งหลาย จงสวดปริตรอันนั้น อันประกอบไปด้วยคุณมีอย่างนี้เป็นต้น เทอญ ฯ

สวดประจำวันพุธ กลางวัน (สวดเต็ม ๑๗ จบ)

สัพพาสีวิสะชาตีนัง ทิพพะมันตาคะทัง วิยะ ยันนาเสติ วิสัง โฆรัง เสสัญจาปิ ปะริสสะยัง อาณักเขตตัมหิ สัพพัตถะ สัพพะทา สัพพะปาณินัง สัพพะโสปิ นิวาเรติ ปะริตตันตัม ภะณามะ เห ฯ

พระปริตรอันใด ย่อมยังพิษอันร้ายแห่งงูร้ายทั้งหลายให้ฉิบหายไป ดุจยาวิเศษอันประกอบด้วยมนต์ทิพย์ อนึ่งพระปริตรอันใด ย่อมห้ามกันอันตรายอันเศษของสัตว์ทั้งสิ้นโดยประการทั้งปวงในอาณาเขตในที่ทั้งหมด ในกาลทุกเมื่อเราทั้งหลาย จงสวดปริตรอันนั้นเทอญ.

สวดประจำวันเสาร์ (สวดเต็ม ๑๐ จบ)

ยะโตหัง ภะคินี อะริยายะ ชาติยา ชาโต นาภิชานามิสัญจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา ฯ เตนะ สัจเจนะ โสตถิเต โหตุ โสตถิ คัพภัสสะ ฯ

ดูก่อนน้องหญิง ตั้งแต่เราเกิดมาแล้วโดยชาติอะริยะ ไม่รู้จักแกล้งปลงสัตว์มีชีพจากชีวิต ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่าน ฯ

สวดประจำวันพฤหัสบดี (สวดเต็ม ๑๙ จบ)

ปูเรนตัมโพธิสัมภาเร นิพพัตตัง โมระโยนิยัง เยนะสังวิหิตารักขัง มะหาสัตตัง วาเนจะรา จิรัสสัง วายะมันตาปิเนวะ สักขิงสุ คัณหิตุง พรัหมะมันตันติ อักขาตัง ปะริตตันตัมภะณามะ เห ฯ

พวกพรานไพร แม้พยายามอยู่ช้านานไม่อาจนั่นเทียว เพื่อจะจับมหาสัตว์ ผู้บังเกิดแล้วในกำเนิดแห่งนกยูง ผู้ยังโพธิสมภารให้บริบูรณ์อยู่ มีความรักษาตนจัดแจงดีแล้ว ด้วยพระปริตรอันใด เราท่านทั้งหลาย จงสวดปริตรอันนั้น ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า พรหมมนตร์ เทอญ ฯ

สวดประจำวันพุธ (กลางคืน สวดเต็ม ๑๒ จบ)

กินนุ สันตะระมาโน วะ ราหุ สุริยัง ปะมุญจะสิ สังวิคคะ รูโป อาคัมมะ กินนุ ภีโต วะ ติฏฐะสีติ ฯ สัตตะธาเม ผะเล มุทธา ชีวันโต นะ สุขัง ละเภ พุทธะคาถาภิคีโตมหิ โน เจ มุญเจยยะ สุริยันติ ฯ

กินนุ สันตะระมาโน วะ ราหุ จันทัง ปะมุญจะสิ สังวิคคะรูโป อาคัมมะ กินนุ ภีโต วะ ติฏฐะสีติ ฯ สัตตะธาเม ผะเล มุทธา ชีวันโต นะ สุขัง ละเภ พุทธะคาถาภิคีโตมหิ โน เจ มุญเจยยะ จันทิมันติ ฯ

พระราหู มีความเร่าร้อนอยู่เทียว ย่อมพ้นจากพระอาทิตย์ได้อย่างไรหนอ มีรูปอันเกี่ยวข้องอยู่มาอาศัย มีความกลัวจะดำรงอยู่ได้อย่างไร ด้วยพุทธคาถา ศีรษะพึงแตก ๗ เสี่ยง เป็นอยู่ไม่มีความสุขฯ

พระราหู มีความเร่าร้อนอยู่เทียว ย่อมพ้นจากพระจันทร์ได้อย่างไรหนอ มีรูปอันเกี่ยวข้องอยู่มาอาศัย มีความกลัวจะดำรงอยู่ได้อย่างไร ด้วยพุทธคาถา ศีรษะพึงแตก ๗ เสี่ยง เป็นอยู่ไม่มีความสุขฯ

สวดประจำวันศุกร์ (สวดเต็ม ๒๑ จบ)

อัปปะสันเนหิ นาถัสสะ สาสะเน สาธุสัมมะเต อะมะนุสเสหิ จัณเฑหิ สะทา กิพพิสะการิภิ ปะริสานัญจะตัสสันนะ มะหิงสายะจะคุตติยา ยันเทเสสิ มะหาวีโร ปะริตตันตัมภะณามะ เห ฯ

พระพุทธเจ้าผู้แกล้วกล้าใหญ่ยิ่ง ทรงแสดงพระปริตรอันใด เพื่อความไม่เบียดเบียนกันด้วย เพื่อความคุ้มครองตนด้วย แก่พุทธบริษัท ๔ เหล่า อันเกิดจากหมู่อมนุษย์ที่ร้ายกาจ กระทำซึ่งกรรมอันหยาบช้าทุกเมื่อ ผู้มิได้เลื่อมใสในพระศาสนาของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นที่พึ่งของโลก อันสัตบุรุษสมมติว่า เป็นศาสนาอันดี เราทั้งหลายจงสวดปริตรอันนั้นเทอญ ฯ

๗

คาถาป้องกันตัว

ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงการะณา ฆะเฏสิ

อะหังปิ ตัง ชานามิ ชานามิ ฯ

คาถานี้ ใช้ภาวนาเวลาจะไปไหนๆ คุ้มภัยได้ดี เวลาจะนอน ก็ใช้เสกหมอนหนุนหัว แล้วอธิษฐานจิต จะไม่มีภัยมาถึงตัว และคุ้มครองทรัพย์สมบัติ ได้ชะงัดนักแล...

ประเพณีทำบุญถวายสังฆทานวันท้ายกรานต์ (สงกรานต์) ๑๕ เมษายน ทุกปี เวลา ๐๗.๐๐ น. และรดน้ำขอพรผู้สูงอายุ มอบของที่ระลึก

ภาพกิจกรรม

“เจ้าภาพกัณฑ์เทศน์มหาชาติ ปี ๒๕๕๑”

ประเพณีรดน้ำขอพรผู้สูงอายุ เริ่มปีอนุรักษ์ ๒๕๕๒

รายชื่อผู้บริจาคทรัพย์สมทบในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้

๑.	พระมหาศุภชัย ชยธมฺโม	๒,๐๐๐	บาท
๒.	คุณฉันท์ทิพย์ – ภาสุนี พันธ์รักษ์ราชเดช	๒,๐๐๐	บาท
๓.	ครอบครัวแม่ชม้อย คำเกลี้ยง	๒.๐๐๐	บาท
๔.	โยมป้ากี๋ คล้ายนาค	๕๐๐	บาท
๕.	โยมป้าก้าน สุดหา	๕๐๐	บาท
๖.	โยมป้าเล็ก แซ่ลิ้ม	๕๐๐	บาท
๗.	จ่ายงยุทธ – ประเทืองนิเวศน์ แสงหิรัญ	๕๐๐	บาท
๘.	ร้านน้ำแข็ง อึ้งเอี้ยวเส็ง	๕๐๐	บาท
๙.	นายไพบูลย์ – น้อย เตชะทรงคุณ	๕๐๐	บาท
๑๐.	โยมประทุม ท้อสุวรรณ	๕๐๐	บาท
๑๑.	คุณประสิทธิ์ – ลำเภย ยอดทอง	๓๐๐	บาท
๑๒.	ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๔๐	บาท
๑๓.	ร้านเต๋า เครื่องเค้ก	๒,๑๔๐	บาท
๑๔.	คุณสมนึก เจิมแก้ว และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๑๕.	คุณสุนทร มีแสง และครอบครัว	๕๐๐	บาท
๑๖.	คุณสำรวย น้ำเพชร	๕๐๐	บาท
๑๗.	พ่อแช่ม ชาติกานนท์	๑๐๐	บาท
๑๘.	คุณสุนีย์ อิ่มทรัพย์	๒๐๐	บาท

และผู้ไม่ประสงค์ออกนามอีกหลายท่าน

รายชื่อผู้บริจาคห้องกระจกกุฏิสงฆ์

๑.	โยมป้ากี๋ คล้ายนาค	๑๐,๐๐๐	บาท
๒.	โยมป้าก้าน สุดหา	๑๐,๐๐๐	บาท
๓.	โยมป้าเล็ก แซ่ลิ้ม	๑๐,๐๐๐	บาท
๔.	จ่ายงยุทธ – ประเทืองนิเวศน์ แสงหิรัญ	๑๐,๐๐๐	บาท
๕.	ร้านน้ำแข็ง อึ้งเอี้ยวเส็ง	๑๐,๐๐๐	บาท
๖.	ครอบครัวคุณชไมพร ช้างเพรียวงาม อุทิศให้คุณสุวิทย์ ช้างเพรียวงาม	๑๐,๐๐๐	บาท
๗.	ครอบครัวคุณชูรัตน์ แสวงภาค	๑๐,๐๐๐	บาท
๘.	สมสกุล คล้ายนาค	๑๐,๐๐๐	บาท

รายชื่อผู้บริจาคทรัพย์สมทบทุนบูรณปฏิสังขรณ์กุฏิสงฆ์
วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

เลขที่	ชื่อ	ที่อยู่	บริจาคทรัพย์	วันเดือนปี
๑.	ครอบครัว พ่อเชือน เรืองปลาด		๒,๐๐๐	๑๙ พ.ย. ๕๐
๒.	ครอบครัว คุณเสถียร-กิ่งแก้ว วัชโรบล		๕๐๐	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๓.	ครอบครัว หงษ์ทอง-ด้วงเพชร-มงคลมณี		๑,๕๐๐	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๔.	ครอบครัว อาริยโชคชัย		๕๐๐	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๕.	ครอบครัว แสนสมโมท		๕๐๐	๑๐ ธ.ค. ๕๑
๖.	จ.ส.อ.ยงยุทธ-คุณประเทือง-คุณนิเวศน์ แสงหิรัญ	ข้างวัดพริบพลี	๒,๕๐๐	๑๓ ธ.ค. ๕๑
๗.	ครอบครัว คงเพชรสถิตย์	ข้างวัดอุทัยโพธาราม	๒,๕๐๐	๑๓ ธ.ค. ๕๑
๘.	ครอบครัว อมรนิมิตร	ร้านเต๋าเครื่องเค้ก	๕,๐๐๐	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๙.	ครอบครัว ธิติบูลยาวัฒน์	กรุงเทพฯ	๑,๐๐๐	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๑๐.	ครอบครัว เตชะทรงคุณ	ข้างโรงเรียนวัดดอนไก่เตี้ย	๒๐๐	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๑๑.	คณะผ้าป่า จังหวัดศรีสะเกษ		๒,๔๙๙	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๑๒.	ครอบครัว คุณประจวบ พุฒิกรดุรงค์	จ.กระบี่	๖๐๐	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๑๓.	ครอบครัว คุณกอบกุล อมรนิมิตร		๑,๐๐๐	๒๐ ธ.ค. ๕๑
๑๔.	คณะครูอาจารย์ นักเรียน ร.ร.ราษฎร์วิทยา (กวงตง)		๒,๐๐๐	๒๗ ธ.ค. ๕๑
๑๕.	ครอบครัว แม่ประทุม ล้อสุวรรณ	ข้างวัดพริบพลี	๑,๕๐๐	๓๑ ธ.ค. ๕๑
๑๖.	ครอบครัว คุณปราณี พูลสวัสดิ์	ข้างอาคารกุ่มสะแก	๑,๐๐๐	๒ ธ.ค. ๕๒
๑๗.	ครอบครัว คุณดนัย ดนุลักษณ์	กรุงเทพฯ	๑,๕๐๐	๒ ธ.ค. ๕๒
๑๘.	ครอบครัว คุณระจิต สระตันติ	กรุงเทพฯ	๑,๐๐๐	๒ ธ.ค. ๕๒
๑๙.	ครอบครัว ยิบชัย	กรุงเทพฯ	๕๐๐	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๐.	คณะทัวร์จากสมุทรปราการ ๗ เที่ยว	ถวายสังฆทาน	๕,๘๔๒	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๑.	ครอบครัว คุณประเยาว์ คชเกตุ		๒๐๐	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๒.	คณะทัวร์จาก ขสมก. กรุงเทพฯ	ถวายสังฆทาน	๓๘๐	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๓.	คณะทัวร์จากปทุมธานี	ถวายสังฆทาน	๓,๒๙๙	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๔.	คุณชูเกียรติ-คุณประยงค์ ปานสมัย	ข้างวัดพริบพลี	๓๐๐	๓ ธ.ค. ๕๒
๒๕.	ชาวบ้านหน้าวัดพริบพลี ทำบุญปีใหม่		๑,๐๐๐	๔ ธ.ค. ๕๒
๒๖.	คณะทัวร์ จากพระประแดง	ถวายสังฆทาน		
๒๗.	คณะทัวร์พระประแดง	ถวายสังฆทาน		๒๕ ม.ค. ๕๒
๒๘.	ครอบครัว คุณโชติ-คุณสุพรรณี เกตุสวัสดิวงศ์	หน้าตลาดริมน้ำเพชรบุรี	๔,๐๐๐	๒๖ ม.ค. ๕๒
๒๙.	ครอบครัว คุณซุ่งท้อ แซ่หงุ่ย สะพานจอมเกล้า		๑,๐๐๐	๒๗ ม.ค. ๕๒

รายชื่อผู้บริจาคทรัพย์สมทบทุนบูรณปฏิสังขรณ์กุฏิสงฆ์
วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

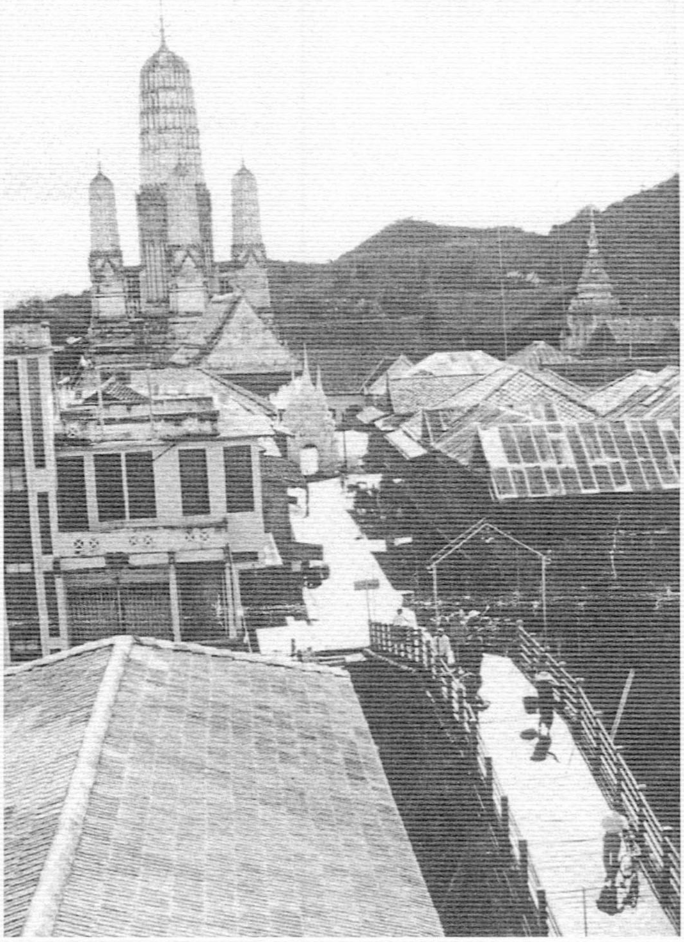
เลขที่	ชื่อ	ที่อยู่	บริจาคทรัพย์	วันเดือนปี
๓๐.	คณะผู้ปฏิบัติธรรม วัดทรงเมตตา สัตหีบ		๓,๕๐๓	
๓๑.	ครอบครัว คุณนรินทร์ อัธยาศัยงาม		๑๐๐	
๓๒.	คณะทัวร์ จากวัดพระแก้ว-วัดบวร กทม.	ถวายสังฆทาน	๗๑๐	
๓๓.	คณะทัวร์ จาก ๕๓๙ กทม. อ้อมน้อย	ถวายสังฆทาน	๗๕๐	
๓๔.	คณะทัวร์ จาก ขสมก. พระประแดง	ถวายสังฆทาน		
๓๕.	โยมหยวน ม่วงไหมทอง และครอบครัว	ข้างวัดพริบพลี	๑,๐๐๐	๓ ก.พ. ๕๒
๓๖.	คุณณัฐพัชร พุฒิสมบัติวรกูล		๖๐๐	๓ ก.พ. ๕๒
๓๗.	คุณพิมพ์พร จำรัสพันธ์-คุณปวีณา สินเมือง และคุณศุภากาญจน์ ยอดฉุน		๕๐๐	๓ ก.พ. ๕๒
๓๘.	คณะ ขสมก. พระประแดง	ถวายสังฆทาน		๘ ก.พ. ๕๒
๓๙.	คุณนียา หนูเรือง	ข้างวัดพริบพลี	๕๐๐	๙ ก.พ. ๕๒
๔๐.	คุณจินตนา หวังเชิดชูวงศ์		๑๐๐	๙ ก.พ. ๕๒
๔๑.	ครอบครัว นายสาโรจน์ ยิ้มแย้ม		๕๐๐	๙ ก.พ. ๕๒
๔๒.	กัณฑ์เทศน์ วันมาฆบูชา		๒,๐๑๙	๙ ก.พ. ๕๒
๔๓.	คุณวรศักดิ์-คุณจันทิมา-ด.ช.กญจบัติ พิพิทวิทยากุล	กทม.	๒,๕๐๐	
๔๔.	พนักงานและครอบครัว ซิ่งอี่เซ้ง	ข้างวัดพริบพลี	๑,๒๐๐	
๔๕.	คุณพรรษา-คุณนุศรา ศรีอรุณเรืองชัย	ข้างบิ๊กซี	๑,๐๐๐	๑๔ ก.พ. ๕๒
๔๖.	อ.โชติวัฒน์	กรมศิลป์	๒,๐๐๐	๑๔ ก.พ. ๕๒
๔๗.	คณะผู้ปฏิบัติธรรมจากสวดโมก	อ.เขาย้อย	๑,๓๐๐	๑๖ ก.พ. ๕๒
๔๘.	คณะทัวร์ จากจังหวัดปัตตานี		๑,๐๐๐	๒๒ ก.พ. ๕๒
๔๙.	คณะทัวร์ ขสมก. ๑๐๒ สมุทรปราการ		๔๕๐	๒๒ ก.พ. ๕๒
๕๐.	คุณหรรษา พรหมดำรง และคณะ	กทม. ถวายสังฆทาน	๒,๐๐๐	๒๒ ก.พ. ๕๒
๕๑.	ครอบครัว คุณสมรชัย คุณรักษ์	ชลบุรี	๑,๐๐๐	๒๒ ก.พ. ๕๒
๕๒.	คณะทัวร์จากยุวพุทธิสมาคม	กรุงเทพฯ	๑,๓๑๐	
๕๓.	พันตรีจีระ ไชยสุต และคณะ	บางบัวทอง	๕,๕๑๐	๒๒ ก.พ. ๕๒
๕๔.	ครอบครัว โยมเล็ก แซ่ลิ้ม		๕๐๐	
๕๕.	แม่ชีแก้วกาญจน์ ศรีสุวรรณ		๓๐๐	
๕๖.	แม่ชีสมจิตต์ สู่สวัสดิ์		๒๐๐	
๕๗.	แม่ชีธารินี โพธิ์ทอง		๑๐๐	
๕๘.	พราหมณี กุน ทองอ่อน		๖๐	
๕๙.	คณะทัวร์ ขสมก. จากกรุงเทพฯ ๒ คันรถ		๑,๖๖๐	
๖๐.	คุณเชียงแสง ตันติศรียานุรักษ์		๒,๐๐๐	๑๕ มี.ค. ๕๒

รายชื่อผู้บริจาคทรัพย์สมทบทุนบูรณปฏิสังขรณ์กุฏิสงฆ์
วัดพริบพลี ตำบลท่าราบ อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

เลขที่	ชื่อ	ที่อยู่	บริจาคทรัพย์	วันเดือนปี
๖๑.	คุณไชยมงคล-นางเกียว ลิขิตาภรณ์		๑,๐๐๐	๑๕ มี.ค. ๕๒
๖๒.	น.ส.ละมัย ภู่มาลัย		๕๐๐	๑๕ มี.ค. ๕๒
๖๓.	คุณเปรมจิตต์ ดีสมุทร		๒๐๐	๒๓ มี.ค. ๕๒
๖๔.	ทัวร์จากพระประแดง			๒๒ มี.ค. ๕๒
๖๕.	บุตร-ธิดา อุทิศให้นายจงเม้ง-กุยตี่ แซ่เอี่ย		๑,๔๐๐	๒๕ มี.ค. ๕๒
๖๖.	คุณสมเกียรติ โอรสประสพ		๓๐๐	๒๗ มี.ค. ๕๒
๖๗.	พญ.นวพร-คุณนงนภัส วีรยางกูล			
๖๘.	คุณสง่า-คุณกัลยา มานัสทน			
๖๙.	คุณณัฐญาณ์ งามขำ	๓ ท่านรวมกัน	๒,๕๐๐	๒๘ มี.ค. ๕๒
๗๐.	ครอบครัว คุณนิมิตร สุวภิรมย์โชติ		๒,๐๐๐	๒๙ มี.ค. ๕๒
๗๑.	คุณนันทิ สุวภิรมย์โชติ			
๗๒.	คุณฉัตรชัย-คุณปิยนุช ศักดิ์ศิลป์ชัย			
	ณ ภัทร-คุณวรชญ์ ศักดิ์สิลปชัย			
๗๓.	คุณเริงศักดิ์-คุณณัทธรา-ด.ช.บารมี มหคุณวรรณ	๓ ท่านรวมกัน	๒,๐๐๐	๒๙ มี.ค. ๕๒
๗๔.	คุณชนิดา ตันติสุขารมย์ ญาติๆ		๓,๐๐๐	๔ เม.ย. ๕๒
๗๕.	ครอบครัว คุณเสรี ทิวากรภัสสร	อุบลราชธานี	๑,๐๐๐	๔ เม.ย. ๕๒
๗๖.	คุณซุนเกียว แซ่โง้ว ญาติ		๑,๐๐๐	๔ เม.ย. ๕๒
๗๗.	ครอบครัวจากประจวบฯ ญาติ	อากู๋	๔,๐๐๐	๔ เม.ย. ๕๒
๗๘.	คณะทัวร์จากพระประแดง ขสมก.			๑๓ เม.ย. ๕๒
๗๙.	ครอบครัว คุณบุญส่ง น้ำเพ็ชร		๕,๐๐๐	๑๔ เม.ย. ๕๒
๘๐.	คุณอนุกูล ศิริสมรรถการ		๕๐๐	๑๕ เม.ย. ๕๒
๘๑.	คุณวาณี นิรุตตินานนท์ / คุณรุ่งเรือง สุขกันดา	กรุงเทพฯ	๓,๐๐๐	๑๕ เม.ย. ๕๒
๘๒.	คุณอนัตตา สุขกันตา / คุณศรัณย์พงศ์ สุขกันตา	ด.ญ.นาถธิดา สุขกันตา	๔,๐๐๐	๑๕ เม.ย. ๕๒
๘๓.	คุณศิริ ผุดผาด และครอบครัว		๕๐๐	๑๖ เม.ย. ๕๒
๘๔.	คณะญาติพี่น้อง หมู่บ้านเทพพานิช		๑,๐๐๐	๑๗ เม.ย. ๕๒
๘๕.	คุณรตินันท์ เกียรติมาลา		๑,๐๐๐	๑๙ เม.ย. ๕๒
๘๖.	ครอบครัว คุณสุนีย์ ลาภประสิทธิ์		๒,๐๐๐	๑๙ เม.ย. ๕๒
๘๗.	ครอบครัว สุขไพบูลย์		๖๐๐	๒๑ เม.ย. ๕๒
๘๘.	ครอบครัวพระหนู		๑,๐๐๐	
๘๙.	ครอบครัวพระอาม		๑,๐๐๐	
๙๐.	พระโยธิน ธนวิโส		๕๐๐	
๙๑.	ครอบครัว พ่อยิ่ง แม่เทียน พุ่มนาค		๔๐๐	
	รวมยอดเงิน		**๑๑๗,๕๙๒**	

ผู้พิมพ์-เจ้าของหนังสือ

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมเป็นทาน เป็นการชนะการให้ทั้งปวง

คณะสงฆ์วัดพริบพลี
ผู้อุปถัมภ์วัดทุกท่าน
ผู้ศรัทธาบริจาคทรัพย์บำรุงวัด

ใครมีศรัทธาจะเพิ่มปัญญา ความรู้ บริจาค ปัจจัยเป็นค่าหนังสือ ก็ใส่ตู้บริจาค ได้ตามศรัทธา

ออกแบบ & พิมพ์ที่ : **บริษัท เพชรภูมิการพิมพ์ จำกัด** ๘๐ หมู่ ๔ ถ.เพชรเกษม ต.บ้านหม้อ อ.เมือง จ.เพชรบุรี ๗๖๐๐๐
โทร. ๐-๓๒๔๑-๗๐๓๑-๒, ๐-๓๒๔๒-๕๓๑๐ โทรสาร ๐-๓๒๔๒-๘๑๔๕